MARIE DEFOIS

O șansă nesperată

ALCRIS

Capitolul 1

Nu putea suferi să întârzie. Considera acest obicei drept o dovadă de grosolănie din partea altora și absolut de neiertat în ceea ce-l privea. Cu toate astea, în ultima vreme i se întâmpla din ce în ce mai rar să fie punctual. I se părea că destinul îl condamnase la o veșnică alergătură.

Cel puțin asta se întâmpla din aprilie trecut încoace. Douăsprezece luni interminabile se scurseseră de atunci. Un an.

Se împlinea un an de când viața lui Alec Beckett se derula într-un ritm infernal, de parcă ar fi fost un film de război pe care-l văzuse cândva, în care eroul încerca zadarnic să prindă trenul care ar fi trebuit să-l conducă spre libertate.

Or, în cazul lui, împotriva a orice ar fi încercat, trenul părea că se îndepărtează din ce în ce mai mult. Și situația amenința să devină și mai gravă. Ellen renunțase la slujbă, fără să-l anunțe decât cu o zi înainte. Nici o secundă mai devreme! Era cea de-a treia bonă care se perindase prin casă pe parcursul

unui an, și asta fără să mai pună la socoteală pe cele pe care el însuși le concediase. Nu prea îi surâdea norocul, era clar!

– Dar nimic din toate astea nu e vina ta, draga mea.

Alec își coborî privirea către fetița pe care o ținea strâns în brațe. Andreea îl privi la rându-i cu ochii ei mari și verzi larg deschiși, de parcă ar fi ghicit gândurile tatălui și i-ar fi acordat întreaga ei simpatie. Nu conta că abia împlinise un an și că reușea cu greu să țină în mânuță o biată linguriță, Alec era convins că înțelegea mai bine decât oricine tot ceea ce-i spunea.

– Vreau să știi că nu tu ești vinovată. Nu ești deloc responsabilă de ce se petrece. S-ar părea că totul se prăbușește în jurul nostru, dar noi nu trebuie să credem așa ceva. Nu e adevărat. Vom reuși s-o scoatem la capăt, ai să vezi. Tăticul tău o să aibă grijă de tot, te asigur.

Rosti cuvintele cu atâta siguranță, încât reuși să se convingă chiar și pe sine.

Andreea îi răspunse cu un zâmbet și se hotărî să-l răsplătească printr-un mic chicotit, pe care el îl interpretă ca pe o aprobare discretă. Zâmbetul fetiței îi alină inima. De la moartea Christinei, întreaga sa viață depindea de acest copilaș.

La vederea parcării pline de mașini, Alec avu un gest de nemulțumire. Toate persoanele care ar fi trebuit să participe la curs sosiseră deja. Își spusese că va reuși să plece la timp de la birou, măcar în seara asta, dar Rex îl strigase pe când era deja pe hol, ca să-i amintească de o lucrare ce trebuia să fie gata a doua zi la prânz. Întârzierea asta îl costase mult.

Cu buzele comic țuguiate, își privi copila, apoi începură să urce împreună câte două trepte deodată. Din clădirea foarte nouă – după câte se părea – se auzeau voci vesele de copii. În acest loc ar fi trebuit să se desfășoare cursurile pentru părinții cu copii de orice vârstă. Cel la care el se înscrisese se numea „Eu și bebelușul".

– O să vezi, spuse el împingând ușa de intrare cu umărul, am să devin un tătic model!

În orice caz, spera ca măcar să-și îmbunătățească performanțele de părinte. Asta ar fi făcut probabil și Christine, dacă ar fi putut.

Nici nu apucase să poarte doliu cu adevărat după mămica Andreei. Chiar în momentul în care aflase că soția lui s-a dus, se trezise în brațe cu un mic bebeluș. Nu avusese timp să plângă, căci trebuia să aibă grijă ca micuței să nu-i lipsească nimic.

Și nu era un lucru ușor. Ziua muncea atât de mult încât nici nu mai avea timp să se gândească la nimic, nici măcar la tristețea lui. Iar când revenea acasă, Andreea îi solicita cea mai mare parte din timp. Reușise astfel să-și țină în frâu durerea, până în momentul în care ar fi avut puterea să-i facă față. Dacă ar mai fi fost vreodată cazul.

– Nu aud muzică… , i se adresă Andreei pe când intrau pe culoar.

Cursul la care trebuia să ajungă se desfășura la parter, prima ușă pe stânga, după colț. Dacă ar fi început, ar fi trebuit să se audă ceva.

– Uite un semn bun, draga mea. Poate că nu suntem în așa mare întârziere.

Pentru un motiv greu de lămurit chiar și pentru sine, era convins că un astfel de curs trebuie să fie ținut pe muzică. E adevărat că nu știa mai nimic despre conținutul orelor de curs, dar era convins că acestea nu puteau fi decât foarte bune pentru Andreea. Nu-și dorea altceva decât ca fata lui să fie sănătoasă și fericită și voia să vadă cum procedează alți părinți ca să le asigure micuților lor tot ce aveau nevoie.

Poate că printr-o minune va întâlni aici pe cineva care să cunoască o bonă în căutare de lucru. În orice caz, de asta ar fi avut nevoie mai mult ca orice!

Ellen plecase în seara de dinainte și, cum a doua zi avea o întâlnire importantă la birou, se văzuse obligat să apeleze la generozitatea mamei lui. Alec zâmbi. Roberta Beckett nu avea nimic dintr-o bunică model. Ceea ce nu era deloc surprinzător, de altfel, de vreme ce nu fusese nici o mamă prea bună la vremea ei. Ce să mai vorbim! Era de-ajuns să te gândești că refuzase să-i mai răspundă la apelativul „mamă"... Prefera ca fiul ei să-i spună, ca toți ceilalți, Roberta!

Această schimbare intervenise în urmă cu cincisprezece ani, când Roberta se simțise dintr-o dată prea tânără ca să aibă un copil atât de mare. Trebuia să acționeze rapid, să remedieze situația. Și, cum Alec nu putea să descrească, s-a hotărât să devină… mai tânără! E încetat să mai fie „mama", pentru a deveni „Roberta" și, o dată cu această schimbare, a început să joace în viața propriului fiu un nou rol.

Câteodată, Alec regreta că nu poate rosti, ca alții, acest cuvânt simplu, dar atât de important: mama.

Își plecă ochii către fetița sa. Nici ea nu avea cui să-i spună mamă.

Și tocmai de aceea trebuia să învețe să-i fie și mamă, și tată. Iar înscrierea la acest curs era un început la fel de bun ca oricare altul. Era hotărât să facă pentru Andreea tot ceea ce Christine nu mai putea face. Tot ceea ce Roberta nu făcuse niciodată pentru el. Își dorea mai mult ca orice pe lume să-i ofere fetei o viață de familie normală și liniștită, chiar dacă nu se aveau decât unul pe altul.

„Frumos ai mai început! Dacă ești tot timpul în întârziere, nici nu mai știu ce o să poți reține de la cursul ăsta!“.

Ajuns la capătul holului, grăbi pasul, în speranța că va recupera timpul pierdut. În goana sa către sala de curs, se ciocni puternic de o femeie brunetă, care-i apăruse din senin în cale. Îmbrăcată într-un pantalon colant negru și un tricou albastru electric, femeia ținea și ea în brațe un copilaș. Ca la un semn, cei doi bebeluși începură un cor de urlături.

– Mă scuzați, răspunse Alec, ridicând vocea ca să se facă auzit, sunt foarte grăbit și…

Marissa Rogers își frecă fruntea în locul unde se izbise de umărul bărbatului. Individul din fața ei nu părea foarte musculos, dar probabil că era, de vreme ce avea senzația că se lovise de ceva foarte puternic. Sau poate că purta pe sub pulovărul gri o vestă antiglonț, se gândi eu cu umor.

– Mi-am dat seama! replică ea, amuzată.

Bărbatul se afla foarte aproape de sala unde se țineau cursurile „Eu și bebelușul“, iar ea se întreba dacă avea de gând să asiste la întâlnire. Era convinsă că nu-l mai văzuse niciodată. În plus, nici nu părea echipat corespunzător. Ca să se joace cu bebelușul ar fi avut nevoie de o ținută mai confortabilă și mai lipsită de pretenții, nu de pulovăr și pantalon de costum.

Tânăra femeie se pregătea să se îndepărteze, dar realiză că acul de siguranță pe care-l ținea prins în tricou, aproape de umăr, se deschisese și se înfipsese în pulovărul străinului.

Andreea începuse să se calmeze, dar Christopher continua să urle de mama focului.

– O clipă, dragule. Mama și cu domnul sunt prinși unul de altul. O să încercăm să rezolvăm asta..., încercă ea să-l calmeze.

Marissa încerca să desprindă acul numai cu o mână, ceea ce nu era deloc ușor. Alec își oferi politicos ajutorul, încercând să-i ia mamei din brațe prețioasa povară, dar o astfel de ofertă îl enervă pe băiețel și mai tare.

– Ma-aaaa!

Alec se crispă. Glasul ascuțit al copilului aproape îi sparse timpanul.

– Are... plămâni foarte buni, observă el, cu un zâmbet forțat.

Această remarcă trezi în sufletul Marissei o reacție dureroasă. Dar era de-a dreptul ridicol. Nu trebuia să se mai gândească la asta. Era o poveste veche. Trecuseră de atunci doi ani...

– Foarte buni, într-adevăr, repetă ea fără să-l privească. Tatăl lui e tenor la Metropolitan Opera.

Sau cel puțin era, ultima oară când îl văzuse.

Alec o privi gânditor. Dacă bărbatul ei lucra într-un astfel de loc, ce făcea ea pe aici? De ce nu angajase o bonă? Și mai ales, de ce nu se afla cu el la New York?

Dintr-o privire, Alec descoperi că nu purta verighetă. Oare era divorțată?

– Gata, am reușit! exclamă ea cu o voce triumfătoare, arătându-i acul de siguranță. Vă redau libertatea.

– Iar eu, copilul, replică el cu ușurare în glas.

Măcar era onest, se gândi ea. Nu se prefăcea că simțise cine știe ce fericire ținând un copil străin în brațe. Christopher reușise să epuizeze nervos un număr destul de mare de bone până la vârsta asta. De aceea și alese tipul ăsta de slujbă, care-i permitea să-l țină mereu sub supraveghere și, în același timp, să-și continue studiile în vederea obținerii diplomei de educatoare. Studii pe care fusese nevoită să le întrerupă la venirea lui pe lume. Timp de câteva luni bune îi consacrase tot timpul ei. Când se înscrisese în primul an de facultate, nu prevăzuse această întrerupere, dar se adaptase foarte bine noii situații. La fel cum trebuise să se obișnuiască și cu ideea că lui Antonio nici prin cap nu-i trecea să devină tată. Fără urmă de regret, renunțase dintr-un foc și la mamă, și la copilaș.

Andreea începu să strângă între micile ei degețele pulovărul tăticului, de parcă întreaga viață i-ar fi depins de asta. O ușoară și normală criză de gelozie, cauzată de faptul că pentru un scurt moment trebuise să-și împartă tatăl cu un alt bebeluș.

– Ușurel, frumoasa mea, șopti Alec zâmbind. Tata e numai al tău acum.

Marissa privi fetița cu un zâmbet drăgăstos.

– Andreea o cheamă? E un nume foarte frumos!

Alec o însoți până la sală, spunându-și că, după o întâlnire șoc, era normal ca oamenii să mai schimbe câteva cuvinte. Nu fusese niciodată foarte înzestrat pentru genul ăsta de conversație, dar se pare că își ascundea handicapul destul de bine, de vreme ce nimeni în afară de el nu-l observa.

– Dar băiețelul dumneavoastră cum se numește?

Nimic din îmbrăcămintea sau tonsura copilului nu te lăsa să bănuiești că era vorba de un băiat, dar Alec era convins că ghicise. O fetiță nu ar fi putut urla atât de tare.

– Christopher, răspunse ea.

Acest nume îi plăcuse întotdeauna.

– E... viguros, făcu el privind către copilaș. Și... i se potrivește.

Marissa aprobă din cap, privind cu interes sala de curs. Echipamentul de lucru era nou-nouț, unele cumpărate, altele primite. Cursurile se derulau întotdeauna în bună ordine, iar participanții păreau mulțumiți de ce se întâmpla acolo. Din câte vedea, toate elevele se aflau deja în sală. Era momentul să înceapă.

Alec mergea în urma ei, întrebându-se dacă locurile participanților erau fixe sau fiecare putea să se așeze unde dorea.

– Cunoașteți cumva persoana care predă cursurile? întrebă el, căutând din ochi o figură ceva mai serioasă, care să aducă a profesoară. Acum am venit pentru prima oară și nu știu pe nimeni...

Tânăra mămică se întoarse către el.

– Mă gândeam eu că nu v-am mai văzut pe aici.

Reținea vag că pe lista cursanților nu apăruse nici un nume nou, dar persoanele care veneau aici erau atât de multe, încât îi era destul de greu să mai țină socoteala. Cursurile nu erau foarte stricte, ceea ce convenea de minune părinților. Nu veneau aici ca să mai aibă o preocupare în plus, ci ca să se mai relaxeze, ca să întâlnească alți părinți și să se asigure că își creșteau aproape corect copilașii.

Andreea molfăia de zor pulovărul tatălui său, aşa că Alec încercă să-şi schimbe poziţia.

– M-am înscris acum câteva zile numai.

– În cazul ăsta, bine aţi venit. Eu sunt Marissa Rogers.

Alec privi din nou în jur şi se simţi deodată în plus. Îşi drese glasul, încurcat. În afară de el, nu se mai aflau aici decât alţi trei tătici. Oare nu greşise înscriindu-se la acest curs?

– Se pare că profesoara nu e o persoană foarte serioasă, observă el.

– Da? replică ea, ridicând din sprâncene. Ce vă face să credeţi asta?

– Păi, după cum se vede, întârzie mai mult decât noi, ultimii veniţi.

Marissa zâmbi.

– Nu-i chiar aşa.

Intrigat de această remarcă, Alec tocmai se pregătea să-i ceară lămuriri. Dar Marissa nu-i lăsă timpul s-o facă şi se îndreptă către fundul sălii, cu băieţelul într-o mână şi un rucsac mare şi aparent destul de greu în cealaltă. Judecând după felul respectuos în care toată lumea se grăbea s-o salute, se părea că era o elevă foarte conştiincioasă.

Cu Andreea în braţe, Alec o urmă. Era mai bine să stea pe lângă cineva care, după toate aparenţele, se simţea aici ca acasă.

Se opri însă în momentul în care o zări făcând un pas în faţă şi adresându-se foarte sigură pe ea cursanţilor:

– Îmi cer scuze pentru întârziere... Şi, ca să nu mai pierdem timpul, propun să începem imediat.

Alec realiză că începuse ora de curs cu stângul.

Iată pricina pentru care Marissa se simțea aici în largul ei...

– Tatăl tău are deja o bilă neagră, Andreea! mormăi el, îmbufnat.

Conștient că fusese cel puțin lipsit de tact, încercă să se ascundă printre ceilalți cursanți.

După scurta introducere, Marissa se grăbi să împartă părinții și copiii în grupele obișnuite. Mergând de la un grup la altul ca să discute cu părinții, Marissa îl observa cu coada ochiului pe noul venit.

Se părea că-și adoră fetița. Altfel, nu era genul care să încerce o astfel de experiență. Se vedea cu ochiul liber că se simțea în acest mediu la fel de puțin confortabil ca peștele pe uscat.

– Foarte bine, doamnă Berg, zise ea zâmbind. Dar nu uitați s-o țineți pe Lucy de mână tot exercițiul.

Mereu zâmbitoare, traversă camera în direcția micuței Andreea. Alec stătea pe podea, cu fata în brațe, iar în jurul lor nu se mai afla nici un alt cursant.

– Nu faceți nimic? întrebă ea.

Alec, care nu o văzuse apropiindu-se, se sperie. Doamne, se simțea din ce în ce mai ridicol!

– Ba da! replică el. Stau aici și-i privesc pe ceilalți.

Ia te uită! Începuse să se și justifice!

– Andreea pare destul de mulțumită.

Dar chiar în acel moment fetița îi scăpă din mâini și începu să se îndrepte voinicește, în patru labe, către primul grup aflat în preajmă. Abia avu timp s-o prindă de guler.

Marissa îngenunche lângă ea și-i zâmbi.

– Nu e prea amuzant să stai și să te uiți fără să faci nimic, nu-i așa?

La celălalt capăt al sălii, Christopher se juca alături de alți copii de vârsta lui. Era o regulă nescrisă a cursurilor ca, atâta vreme cât Marissa era ocupată, elevii săi să-i poarte de grijă micuțului.

Tânăra femeie se ridică și luă în brațe fetița, apoi se întoarse către Alec:

– Copiii vin aici ca să-și poată cheltui toată energia formidabilă de care dispun…

Continuând să-l privească, adăugă cu un zâmbet înduioșat:

– Sunt convinsă că vă epuizează. Am dreptate, nu-i așa?

Alec se ridică și-și șterse cu palma praful de pe pantaloni.

– În orice caz, își dă toată silința, răspunse el.

Dintr-o dată, stânjeala care-l cuprinsese i se păru fără sens. Se afla aici ca să profite de pe urma acestui curs și nu avea nici un motiv să se simtă intimidat în fața persoanei celei mai indicate ca să-i ofere ajutor.

– Bun, reluă el, ce-mi sugerați să fac?

Cu fetița în brațe, Marissa se îndreptă către o mică bară de gimnastică.

– O ședință de aerobic i se va potrivi de minune domnișoarei, spuse ea cu veselie. O va ajuta să-și dezvolte musculatura.

Alec aruncă o privire destul de sceptică înspre locul de joacă.

– Și cu această ocazie ar putea să-și rupă vreun os.

– Bebelușii au o rezistență incredibilă. Haideți cu mine, am să vă arăt de ce poate fi în stare micuța dumneavoastră.

– Se pare că nu prea am de ales…, mormăi el.

Marissa se întoarse către el, ușor enervată:

– Ce spuneți este o mare greșeală, domnule... Beckett, nu-i așa?

Își amintise că citise acest nou nume pe lista cursanților.

El încuviință din cap.

– Întotdeauana veți avea de ales, completă ea.

Femeia asta avea aerul că într-adevăr crede ceea ce susține.

Stătu o vreme deoparte, observând cum o ghidează pe Andreea în primele ei exerciții de gimnastică serioase. Iar fetița o asculta, atentă și foarte doritoare să învețe, scoțând din când în când strigăte victorioase. Veselia fetei molipsi și pe adulții din jur, care o priveau aprobator.

Chiar și Alec fu cucerit de această scenă. Marissa avea într-adevăr un har aparte. Copiii erau cuceriți instantaneu de farmecul ei, iar ea, la rândul ei, părea că se amuză destul de mult jucându-se cu ei.

O idee îi încolți în minte.

Poate că era o idee nebunească, dar trebuia să-și încerce șansele. Începu să se gândească la cuvintele cu care să-și formuleze cererea. Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să găsească un moment prielnic pentru a-i vorbi Marissei între patru ochi.

Capitolul 2

Primul gând a lui Alec fu să-și lase fetița să-și pună în valoare talentele la gimnastică. Trei tinere mămici se oferiră să-i poarte de grijă. Dar până la urmă hotărî s-o ia cu el în căutarea Marissei. Nu i se părea normal s-o încredințeze unor străine, oricât de amabilă ar fi fost oferta lor.

Marissa se afla la celălalt capăt al sălii. Dar se mișca atât de repede, încât fu nevoit să-și schimbe de câteva ori traseul. I se părea că aleargă după un fluture. Tânăra femeie nu putea sta locului. Iată că nu numai copiii deboradau de energie!

– Mă scuzați... pardon...

Reuși cu greu să-și croiască drum prin mulțimea de cursanți și ajunse în fine în fața ultimului obstacol: o femeie care încerca să-și învețe cei doi gemeni să facă primii pași.

– Doamnă Rogers, am putea discuta puțin?

Marissa, care ținea în brațe un copilaș turbulent, se întoarse nedumerită către el. Bărbatul avea un chip foarte solemn, ceea ce dovedea că-și lua sarcina de tătic în serios.

Marissa fu impresionată, ca de fiecare dată când vedea un bărbat care încerca din toate puterile să fie un părinte model. Avea motivele ei... Asta îi dovedea că există totuși tați exemplari, chiar dacă cel al micuțului Christopher nu intra în această categorie.

– Bineînțeles… cu condiția să-mi spuneți Marissa. Când cineva mă numește doamna Rogers, am impresia că este vorba despre mama!

El încuviință grăbit, deși nu pricepu ce putea însemna această remarcă. Marissa dădu înapoi mamei copilul pe care-l ținea în brațe, iar Andreea găsi că e momentul să ocupe locul lăsat gol.

Alec fu mirat de atitudinea fetiței. Andreei nu-i sătea în obicei să fie atât de familiară cu oameni necunoscuți. Dar ăsta era un semn bun, care nu făcea decât să-i întărească hotărârea.

– Să înțeleg că nu sunteți măritată?

Nu asta voia să întrebe, dar ce putea face? Așa îi ieșise.

Ea zâmbi și clătină din cap. Se considera o persoană deschisă și prietenoasă, dar unele subiecte era prea personale ca să le discute cu primul venit. Iar ceea ce se întâmplase între ea și Antonio era cu siguranță un subiect personal.

Dădu la o parte o șuviță de pe fruntea fetiței, apoi răspunse, evitând să dea lămuriri:

– În nici un caz cu tata...

De fiecare dată când se gândea la „sergent“ o imagine îi apărea invariabil în minte: o valiză deschisă. I se părea că toată copilăria nu făcuse altceva decât să umple și să golească această valiză, în nenumăratele mutări dintr-un loc într-altul. Tatăl său își legase întreaga viață de armată.

Andreea își făcea de lucru, redesenând cu degețele ei micuțe conturul chipului Marissei. Aceasta îi luă mânuța și i-o acoperi de săruturi, ceea ce o aduse pe micuță în culmea bucuriei. Redevenid serioasă, educatoarea se întoarse către Alec:

– Asta aveați să-mi spuneți?

Știa foarte bine că nu putea fi adevărat. Sala de cursuri pentru tinerii părinți nu era tocmai locul potrivit pentru cuceriri. Și apoi, deși domnul Beckett era un tip cu farmec, nu avea nimic dintr-un donjuan. Părea să fie mai degrabă un om de afaceri. Cel puțin ăsta era primul gând care-ți venea în minte. Pentru că, în ținuta sa așa-zis destinsă, se ghicea ușor rigoarea omului obișnuit să se îmbrace întotdeauna elegant. Chiar și acum părea că se pregătește să plece la o întâlnire importantă. Se întrebă unde lucra și dacă-i ajungea vreodată timpul ca să se relaxeze cu adevărat.

– Hm... nu, veni răspunsul lui. Putem vorbi?

Cu un gest rapid, femeia îndepărtă mânuța copilei, care se îndrepta amenințător către lănțișorul de aur pe care-l purta în jurul gâtului. Era lănțișorul pe care-l primise cadou de la frații și surorile ei la terminarea liceului. Singurul ei obiect de valoare.

– Să vorbim? Dar nu asta facem, domnule Beckett?

Se întoarse către sală și văzu că băiețelul ei se jocă liniștit alături de alți copilași, sub supravegherea mămicilor. Totul merge bine.

– Vreau să zic... în particular.

Alec nu era obișnuit să discute afaceri în public.

Aerul său grav o nedumeri. Oare avea vreo problemă? Ceva de care să se plângă?

Marissa înconjură din ochi sala. Era plină. Dar iată că era și un colț ceva mai liber. Cu un gest discret, i-l arată lui Alec.

– Mă tem că nu avem la dispoziție nimic mai retras... Dar dacă vreți să așteptați până la sfârșitul cursului…

– Nu, e destul de bine și așa.

Voia să-i lase timp să analizeze propunerea. Și apoi, la sfârșitul cursului ar fi fost poate prea obosită ca să-l mai asculte cu aceeași atenție. Trebuia să încerce acum, sub asupiciile cele mai favorabile. Nu voia să primească un răspuns negativ.

O urmă către locul cu pricina, urmărit de priviri încărcate de simpatie și un soi de înduioșare, care i se păru ciudată. Și-o explică însă prin faptul că, neștiind încă regulile de pe aici, comportamentul lui era evident cel al lui novice. Trebuia să recunoască însă că nu numai regulile acestui așezământ reprezentau pentru el o taină, ci și calitatea de părinte, cu toate sarcinile și responsabilitățile ei. Erau momente când se simțea atât de dezarmat, atât de neajutorat, încât ar fi primit cu mare bucurie un ajutor cât de mic. Și tocmai despre asta voia să-i vorbească Marissei.

Sprijinită de zid, aceasta îl privi, așteptând să-i spună despre ce era vorba.

Alec nu ținea minte să mai fi văzut vreodată niște ochi de un albastru atât de intens. Privirea ei îl făcu să-și piardă șirul gândurilor. Ca să-și regăsească prezența de spirit, întinse mâinile și-și luă din nou fetița în brațe. Tuși încurcat. Cuvintele se încăpățânau să-i rămână pe buze, nerostite.

Când avea de prezentat un produs în fața unei adunări, găsea întotdeauna o formulă de început care să atragă atenția auditoriului. Știa prea bine câtă importanță avea știința de a

capta dintru început interesul celor ce te privesc. Dar acum nu-i trecea prin cap nimic inteligent. Așa că începu cu primul lucru care-i veni în minte:

– Am remarcat faptul că știți să vă purtați cu plozii de pe aici.

Femeia zâmbi. Unde voia să ajungă?

– E o calitate importantă dacă vrei să te apuci o meseria asta, ripostă ea cu umor.

Marissa observă că trei mămici îi făceau semne, chemând-o pentru cine știe ce problemă, așa că nu-i rămase decât să spere că domnul Beckett va termina cu stângăciile și va reuși să intre în subiect.

– Mă întrebam dacă sunteți la fel de eficace și... în particular.

„Bravo, bătrâne! Ești pe cale să-ți distrugi singur șansele“, se gândi el.

Văzu că Marissa își încrucișă brațele și-l privi nerăbdătoare.

– Aveți de gând să porniți o operațiune de seducție rapidă?

Enervat de slabele sale talente de orator, Alec nici măcar nu realizase sensul propriilor spuse.

– Cu... cum? făcu el, uimit.

Doamne! Trebuie că spusese o mare tâmpenie, dacă femeia înțelese așa ceva! Își mușcă buzele. Asta era culmea! Mai devreme o întrebase dacă era măritată, acum cine știe ce mai spusese... Avea dreptate să creadă că are astfel de intenții!

– A, nu, deloc! protestă el vehement. În sfârșit, vreau să spun... Nu mă înțelegeți greșit, nu că nu ați fi foarte drăguță, nu-i asta, dar…

Conștient de ridicolul situației, se scărpină în cap și izbucni în râs.

– Trebuie să mă scuzați, se vede că sunt deosebit de neîndemânatic astăzi!

Avea un zâmbet fermecător, sincer și deschis. Convinsă de bunele lui intenții, Marissa îi surâse la rândul ei.

– Nu vă pot lua în nume de rău faptul că mă găsiți drăguță, domnule Beckett. Mulțumesc, este foarte amabil din partea dumneavoastră.

La câțiva pași de ei, o mămică îi făcea semne Marissei să se grăbească.

– Nu am prea mult timp la dispoziție momentan, așa că o să vă rog să-mi spuneți mai repede ce doriți.

Alec era încă destul de șocat de propriul comportament. Cum se putea ca un om să fie strălucitor în fața a sute de persoane, și să se piardă când trebuie să vorbească unei singure femei?

Poate pentru că nu se afla în elementul lui. Mediul lui obișnuit era format din calculatoare, nu din tobogane și jucării zornăitoare. Andreea îl trezi la realitate, încercând pentru a nu știu câta oară să muște din gulerul pulovărului.

Marissa se îndepărta. Dacă nu se grăbea, va pierde ocazia să-i spună ce avea de gând.

– Mi-a plecat bona! se grăbi el să-și spună oful.

Așa cum spera, femeia se întoarse din nou către el.

– Nu credeți că sunteți puțin cam mare ca să mai aveți o dădacă, domnule Beckett?

Timp de o secundă, crezu că Marissa vorbește serios. Zări însă în ochii ei o luminiță jucăușă, care-i demonstră că fusese doar o glumă. Una chiar foarte bună... Izbucni spontan în râs. Asta îl făcu să-și dea seama că în ultimul an avusese de foarte puține ori ocazia să râdă, excepție făcând clipele petrecute cu Andreea.

– Vreau să spun că bona… fetiței a plecat.

Marissa se ridică pe vârfuri, ca și cum ar fi căutat să dea amploare vocii, și strigă înspre celălat colț al sălii:

– Vin îndată, doamnă Stewart!

Apoi își îndreptă atenția către Alec și zâmbi.

– Am înțeles, dar am vrut să vă tachinez puțin. Mi s-a părut că era momentul să vă mai destindeți… Îmi cer scuze dacă v-a deranjat. Bun, și?

Furioasă că nu reușește să-și mai înfigă dințișorii în pulovărul tatălui, Andreea începu să țipe.

– Și… bona Andreei a plecat și mă întrebam dacă…

– … nu cunosc pe cineva care s-o înlocuiască? termină ea fraza în locul lui.

El se strâmbă.

– Ca să spun drept, aveam în minte ceva mai precis. Mă gândeam chiar la dumneavoastră…

Marissa făcu ochii mari. De ce oare își imagina omul ăsta că-și căuta de lucru?

– La... mine?

Era complet uimită. Alec începuse să regrete că-i făcuse această propunere. Se supărase? Dar nu avea de ce. Căuta pe cineva care să-i ofere o mână de ajutor și era aproape disperat de repetatele eșecuri. Iar un om disperat nu măsoară întotdeauna consecințele spuselor lui.

– Da, sunteți absolut perfectă pentru munca asta. Copiii vă adoră.

Își aminti că mai spusese asta și mai devreme.

Marissa se îndrepta ușor către doamna Stewart. Era plătită ca să asigure buna desfășurare a acestui curs, iar în acest moment își neglija elevii.

– Ei bine, vă mulțumesc pentru compliment, dar, după cum puteți vedea, am deja o slujbă. Iar acum… vă rog să mă scuzați, trebuie să vă părăsesc…

Alec nu era deloc dispus să renunțe. În orice caz, nu după ce văzuse semnele de afecțiune ale fetiței către Marissa.

– E o slujbă cu program complet?

Doamne, numai prostii spunea! Ce voia să însemne program complet?

Cursurile „Eu și bebelușul“ nu-i ocupau Marissei decât o parte din timp. Din fericire, chiar dacă Antonio declarase că nu se simte în nici un fel atașat de copil, fusese de acord să-i plătească lunar o alocație pentru creșterea lui. Acest venit, salariul plus o mică bursă de studii îi permiteau Marissei să se descurce, de multe ori cu dificultate era adevărat, până la sfârșitul lunii.

Dar nu vedea nici un motiv pentru a împărtăși cu domnul Becktt aceste detalii din viața ei privată.

– Nu, răpunse ea, dar sunt destul de ocupată.

– Cu băiețelul?

Un zâmbet minunat apăru pe chipul ei. Se vedea că numai gândul la el o umplea de fericire.

– Da, încuviință ea.

Alec, care luase în calcul această posibilitate, simți că speranțele îi renasc.

– Ați putea, în acest caz, să-l aduceți și pe el. Eu caut o bonă care să stea la noi. Totuși, dacă sunteți căsătorită, aș putea…

Mai bine lămurea situația chiar acum.

– Nu sunt căsătorită, spuse ea, întrerupându-l. Sau, cel puțin, nu mai sunt. Dar nu asta este problema, domnule Beckett. Am cursuri la facultate de trei ori pe săptămână și...

Alec nu auzea decât ce voia să audă.

– Nu sunteți măritată?

Omul ăsta era încăpățânat ca un catâr!

– Nu, dar…

– În cazul ăsta, veți putea locui la noi acasă, și dumneavoastră, și Christopher.

– Dacă aș dori așa ceva, cu siguranță da, dar...

Nu-i venea să creadă! Deci accepta!

– Perfect. Eu lucrez de două-trei ori pe săptămână la domiciliu, așa că...

Asta era politica firmei. O metodă foarte eficace pentru a evita întârzierile cauzate de aglomerația din trafic și nenumăratele ambuteiaje de pe șoselele din sudul Californiei. Era suficient să fie în rețea cu celelalte computere, și gata. Totul se rezolva atât de ușor!

– Va trebui să stabilim o înțelegere care să ne convină amândurora și copiilor. Nu cred că va fi greu.

Marissa uită de doamna Stewart. Cum să-l facă să înțeleagă pe acest om că nu era dispusă să-i primească oferta?

– Cred că treceți cu vederea un fapt deosebit de important, domnule Beckett!

– Da? făcu el, surprins.

El era cât se poate de mulțumit de felul în care decurgea negocierea.

– Care să fie acesta?

– Păi, vă voi spune imediat. Faptul că propunerea dumneavoastră nu mă interesează.

Minunatul lui plan se ducea deci pe apa sâmbetei!

– Dar...

– V-am răspuns nu de la bun început, dar nu m-ați ascultat. Și așa îmi împart timpul destul de greu. Mi-aș complica foarte mult existența dacă aș accepta încă o slujbă.

Alec apelă la ultimul său atu. Era târziu, deja o ținuse din treabă atâta timp, femeia își pierduse răbdarea... Trebuia să găsească un argument greu de refuzat.

– Cât câștigați aici?

Uimită de această insistență, femeia făcu ochii mari.

– E o întrebare cam personală, nu credeți?

Alec înlătură această obiecție cu o fluturare de mână. Voia să câștige această bătălie, și nimic nu-l putea opri!

– Banii nu au nimic personal. Oricare ar fi suma pe care o luați de aici, sunt gata s-o dublez.

Cu capul plecat într-o parte, Marissa îl privi cu atenție. După toate aparențele, omul ăsta nu putea să accepte un refuz.

– Presupun că sunteți obișnuit să obțineți tot ce vă doriți.

– Nu, răspunse el foarte sincer. Dar nu sunt obișnuit să mă aflu într-o situație atât de disperată. În decursul unui an, patru bone au încercat să aibă grijă de Andreea. Și toate patru au plecat. Patru femei pe care eu însumi le-am selecționat, după lungi interviuri cu o grămadă de candidate. Erau toate recomandate de agenții de plasare foarte cunoscute și toate aveau recomandări excelente. Dar lucrurile nu au mers așa cum mă așteptam.

– De ce anume? întrebă ea, curioasă să afle motivul acestor plecări repetate.

El se încruntă, încercând să-și amintească episoadele plecărilor.

– Să vedem... Ellen a plecat în grabă pentru că se îndrăgostise de un tip care trebuia să părăsească orașul. Celeste a descoperit că această meserie nu i se potrivea. Eu personal am dat-o afară pe Sue pentru incompetență, iar Ingrid, prima dintre ele, a ieșit la pensie. Cred că și Andreea are partea ei de vină... Trebuie să recunosc că nu-i ușor să te ocupi de ea...

Alec se gândi la Christopher. Comparată cu această vijelie, Andreea era un îngerași

– Dar cred că dumneavoastră sunteți obișnuită cu așa ceva și nu vă e frică de o astfel de muncă.

Femeia nu-și putu ascunde un zâmbet.

– Aici ați ghicit.

Bun. Reușise să-i capteze atenția. Acum, trebuia să continue în același mod.

– Pe scurt, nu am timpul necesar să mă apuc din nou să selectez candidate la slujba de bonă, a căror stabilitate nu e oricum sigură. Firma la care lucrez va lansa în curând pe piață niște programe de care trebuie să mă ocup, și nu mă văd în acest moment petrecând ore interminabile ca să ascult o mulțime de femei care-și laudă meritele. De altfel, merite destul de discutabile, permiteți-mi s-o spun.

Făcu o pauză, ca să dea o mai mare greutate cuvintelor:

– Și asta tocmai când am găsit cea mai potrivită persoană!

Marissa oftă. Îi acorda o foarte mare încredere. Poate din pricină că se temea să mai aibă de-a face cu alte zeci de candidate. Dar ce conta, de vreme ce nu era în măsură să-i acorde ajutorul ei!

– Ascultați, îmi pare sincer rău, dar nu mai pot să întârzii. Elevele mele au nevoie de mine!

Alec se încruntă. Se înșelase deci? Nu-i câștigase simpatia, nu o convinsese că avea nevoie de ajutorul ei?

– Și cum rămâne cu propunerea mea?

– Găsesc că este foarte flatantă, dar trebuie să vă repet că nu mă interesează. În schimb, vă promit că am să încerc să găsesc printre cunoștințele mele o persoană potrivită.

Îi zâmbi, sări peste câțiva copilași ce mergeau de-a bușilea și se opri în fața doamnei Stewart.

– În afară de maica Tereza, de Mary Poppins și de dumneavoastră, nu văd pe nimeni potrivit…, mormăi el în urma ei.

Scoase un suspin resemnat și privi cu simpatie înspre Andreea, care găsi că trebuie să marcheze momentul printr-o bătaie din palme.

– Nu prea avem de ce să ne aplaudăm, draga mea.

Mâine trebuia să ajungă la birou, ceea ce însemna că se vedea pus din nou în situația să apeleze la Roberta.

– Crezi că bunica ta va fi dispusă să te țină încă o zi? Dar, dacă te primește, să nu cumva să-i pomenești că am făcut-o „bunică“. Altfel, va fi vai de pielea ta!

În chip de răspuns, fetița chicoti mulțumită.

***

Roberta Beckett își netezi cu palma cu unghii îngrijite părul castaniu. Grație tratamentelor pe care le urma cu religiozitate, părea mult mai tânără decât arăta data înscrisă în certificatul ei de naștere. Alec știa foarte bine cât de fericită era Roberta când grija permanentă pentru propriul corp avea rezultatele scontate. Îi creștea inima de bucurie când se întâmpla s-o întrebe cineva dacă Alec îi era frate.

– Să nu crezi că n-o iubesc, Alec. O iubesc din toată inima.

„Bunica“ punctă aceste cuvinte cu un surâs îndreptat către Andreea care, agățată de mânerul fotoliului, făcea de zor genuflexiuni.

– Dar ce vrei…, reluă ea oftând, nu mă văd legănând-o, hrănind-o și schimbând-o. Pur și simplu treaba asta nu-i de mine.

Cine altcineva ar fi putut ști mai bine decât el câtă dreptate avea? Din păcate, ea era singura persoană la care putea apela. În plus, se îndoia că Roberta o schimba pe micuță. Asta era exclusiv sarcina menajerei.

– Sigur, Roberta. Și apreciez cu atât mai mult efortul tău. Dar vezi tu...

Pe ea n-o interesa însă recunoștința lui. Ceea ce voia, erau rezultatele concrete.

– Nu ai găsit încă pe nimeni?

Nici măcar nu avusese timp să sune la agenția de plasare. În loc să se ducă la curs, ieri seară, ar fi trebuit să primească deja câteva candidate. Dar, în momentul în care se înscrisese la „Eu și bebelușul“, nu-și imagina că Ellen îi va părăsi atât de repede.

Alec privi în jur ca să se asigure că adusese tot bagajul Andreei, bagaj de care se va ocupa Dorothy, menajerei mamei sale.

– Nu au trecut nici douăzeci și patru de ore de când Ellen a plecat, observă el în silă.

Roberta respinse cu un gest suveran această obiecție.

– Dumnezeu a creat lumea în șase zile!

Mama lui avea o logică foarte personală. Încetase de multă vreme să mai facă efortul de a o înțelege.

– Da, sigur, dar a păstrat ce era mai greu la urmă: pe Adam și pe Eva.

Roberta salută această replică zâmbind scurt, iar Andreea scoase un strigăt de bucurie, după care căzu pe spate.

– Nimeni nu-ți cere să creezi o bonă. Ajunge s-o găsești.

Trebuia să plece. Rex, unul dintre asociații care conduceau compania, era prietenul lui cel mai bun, și adeseori se arătase înțelegător la problemele lui. Dar toate aveau o limită.

– E ceva la fel de dificil.

Roberta îi aruncă o privire dezaprobatoare.

– Mie nu mi-a fost niciodată greu să găsesc o dădacă pentru tine.

Alec se gândi la nenumătarele femei care defilaseră prin copilăria lui, înlocuindu-i mama absentă, și fu cuprins un scurt frison. În cel mai bun caz, s-ar fi putut spune că avusese o copilărie... instabilă. Aceste amintiri ar fi fost de-ajuns să-l convingă să renunțe la angajarea unei bone. Nu asta își dorea pentru Andreea, dar se părea că nu are de ales. Nu-i mai rămânea decât să spere că fetița nu-și va mai aminti nimic din toate astea, când se va face mare.

Cum avea într-adevăr nevoie disperată de un ajutor permanent, îi lansă Robertei provocarea.

– Foarte bine. Atunci, găsește-mi tu o bonă.

– Eu? se miră ea, îngrozită. Mi se pare că tu ar trebui să te ocupi de asta, tu ar trebui să alegi persoana care se va îngriji de fetița ta, nu? Dragul meu, credeam că am reușit să-ți dezvolt mai mult spiritul de independență... Te-am crescut…

– Nu tu m-ai crescut, Roberta! Ci Estelle, Elizabeth, Suzanne și multe altele, al căror nume și chip nu mi le mai amintesc. Ele au fost cele care s-au ocupat de educația mea!

Ea își luă un aer distant, atitudine pe care o adopta întotdeauna când era confruntată cu un subiect delicat. În privirea ei se ghicea o vagă neliniște, care nu anunța nimic bun. Dintr-o clipă într-alta se putea ridica, spunând că este așteptată în altă parte, iar Alec ar fi rămas... cu ochii în soare.

– Uite ce e, sunt cam nervos în ultima vreme și cred că ce am spus nu a fost prea delicat...

Ea primi această scuză cu un zâmbet de regină.

– Exact. Dar nu am să ți-o iau în nume de rău. Dincolo de toate, sunt totuși mama ta, deși tu pari să afirmi contrariul.

Îl luă de braț și-l conduse până la ușă.

– Am să am grijă de ea astăzi, dar această situație nu poate continua la nesfârșit, Alec. Insist încă o dată. E cazul să-ți găsești o bonă, și cât mai repede.

El oftă.

– Observ că problema asta te neliniștește mai mult decât pe mine.

– Mâine ar fi o zi foarte bună ca să începi căutările! adăugă ea, urmărindu-l cu privirea de-a lungul aleii.

Cu puțin noroc, mâine va putea lucra acasă, așa că va putea să primească la interviu câteva candidate. Halal distracție, se gândi el cu tristețe.

Urcă în mașină, rugându-se ca totul să se termine cât mai repede...

***

– Mulțumesc, Jane. Nu știu ce m-aș face fără tine...

Marissa își scoase pulovărul și-l așeză pe un scaun în bucătărie. Întârziase.

O dezbatere foarte interesantă se iscase între studenți la cursul profesorului Jonhston și, ca urmare, totul se terminase cu o jumătate de oră mai târziu. O sunase pe Jane din campus să-i spună că avea să vină mai târziu și să nu se îngrijoreze, dar îi părea rău că o ținuse atât de târziu. Era totuși o adolescentă. Poate avea lecții de făcut sau poate voia să iasă în oraș cu prietenii...

– Nici o problemă, răspunse ea râzând. Când aveai tu grijă de mine, nici ai mei nu cred că erau mereu punctuali. Dar mie îmi convenea. Ne distram de minune împreună...

Sergentul Rogers stătuse o perioadă îndelungată în post aici, pe când Marissa era adolescentă. Ținea minte că-i plăcea foarte mult să aibă grijă de copiii familiei Henderson. La ei în casă domnea o dezordine plăcută și confortabilă, exact inversul a ceea ce tatăl ei considera a fi o casă „decentă", adică unde toate cele se aflau la locul lor.

– Și eu mă distram. Am petrecut momente frumoase cu voi.

Fata începu să-și aranjeze lucrurile în ghiozdan și-i făcu semn Marissei, arătând către dormitor.

– Christopher e în pat.

– Doarme?

Întrebarea era pur retorică pentru că, dacă nu ar fi dormit, și-ar fi făcut simțită prezența imediat ce ar fi auzit ușa de la intrare deschizându-se. Nu se putea spune că era un copil pe care-l puteai ignora.

Jane făcu semn din cap că da.

– La cât s-a jucat, era normal să doarmă...

Afară se auzi zgomotul unei mașini.

– E tata. L-am chemat să mă ia, trebuie să mă grăbesc, spuse fata.

Înainte de a deschise ușa, fata se întoarse și spuse cu regret în glas:

– Ah, uitasem! Te-a sunat cineva. Am notat numărul de telefon pe un bilet și l-am lipit pe frigider.

– Mulțumesc mult, Jane. Noapte bună.

– Pe joi, deci?

– Da, răspunse Marissa.

Încuie ușa și se îndreptă către frigider.

Numărul de telefon nu-i era cunoscut, în schimb numele care se afla dedesubt îi spunea destule despre scopul telefonului. Jeremy Allen era cel care-i subînchiriase apartamentul unde stăteau.

Marissa dezlipi biletul și-l puse în buzunar. Înainte de a suna, trecu prin dormitor ca să vadă dacă totul merge bine. Se aplecă peste patul lui Christopher și simți deodată cum inima începe să-i bată mai tare la vedere micuțului drăcușor care, abandonat somnului, avea aerul unui îngeraș nevinovat.

Ridică receptorul și formă numărul zâmbind, încă emoționată. La al patrulea apel, o voce adormită răspunse în sfârșit.

– Jeremy? Marissa sunt.

Femeia își privi ceasul și se strâmbă. Uitase complet de decalajul orar…

– Te-am trezit? Îmi pare rău...

Se auzi un căscat, urmat de un mormăit din care Marissa pricepu ceva asemănător cu „nu-i grav". După care distinse un foșnet de cearșafuri. Jeremy se ridicase probabil din pat.

– A intervenit ceva, spuse el după o pauză.

Marissa își strânse buzele. Se aștepta la ce-i mai rău. Asta era formula obișnuită cu care tatăl ei le anunța o nouă mutare.

– Da? făcu ea, prudentă.

– Da. Trebuie să mă întorc.

Femeia avu impresia că-i cade cerul în cap. Aapartamentul ăsta era pentru ea o adevărată binecuvântare. Era situat la mai puțin de șase kilometri de campus, era aproape de familia Henderson, foarte aproape de serviciu... Îi simplifica foarte mult viața.

Dar se părea că destinul hotărâse că viața ei nu mai putea rămâne la fel de simplă multă vreme.

– Când? întrebă ea cu o urmă de speranță în glas.

– La sfârșitul săptămânii.

– La… sfârșitul săptămânii?

Când acceptase să ia cu chirie locuința, Jemery îi explicase că pleca la New York pentru doi ani. Nici mai mult, nici mai puțin. Or, de la instalarea ei aici nu trecuseră decât nouă luni.

– Dar... ziceai...

– Că e vorba de o slujbă pe termen limitat.

Era încă pe jumătate adormit și evident, nu avea deloc chef să se justifice.

Marissa înghiți cu greu. Îi era și așa destul de greu să plătească această chirie, destul de modestă altfel. Cum naiba avea să-și permită o chirie la prețul pieței și în același timp să-și vadă de cursurile la universitate?

– Da, dar mi-ai dat de înțeles că nu te vei întoarce mai devreme de anul viitor…

După zgomotul de nemulțumire pe care-l auzi în receptor, Marissa realiză că această întoarcere nu-l încântă mai mult decât pe ea.

– Exact, făcu el după o pauză în care probabil reușise să-și calmeze nervii. Dar în momentul ăla nu știam că ne vor tăia fondurile mai devreme decât spuseseră.

Oftă și adăugă:

– La nevoie, ai putea să stai și tu acolo, ne vom descurca. E loc puțin, dar…

Da, sigur! Doar nu avea să împartă cu Jeremy un spațiu așa de strâmt! Avea renumele unui seducător convins, și nu era prima oară când își încerca norocul cu ea.

– Nu, mulțumesc. Voi pleca la sfârșitul săptămânii.

Doamne! Unde avea să se ducă?

– Ești sigură?

– Da. Noapte bună. Ne vedem în week-end!

– Dacă te răzgândești, sună-mă. Știi bine ce inimă generoasă am!

Marissa preferă să nu răspundă.

Patru zile. Nu mai avea decât patru zile la dispoziție ca să găsească un apartament, timp în care trebuia să lucreze și la teză și să se ocupe și de celelalte activități zilnice.

Cu ochii închiși, se afundă într-un fotoliu. Nu-i mai rămânea decât să aștepte ca lucrurile să se aranjeze cumva!

Capitolul 3

Marissa intră în goană în sală. Ceasul de perete arăta cinci și jumătate după-amiază.

„Ufff! Am reușit!“ își spuse ea.

Se strâmbă de durere când Christopher încercă să-i testeze, după obicei, rezistența părului. Reuși să-l convingă să renunțe, dar imediat băiețelul se reorientă către gulerul tricoului.

Dintr-o privire, Marissa constată că toate elevele sosiseră. Alergase o bună bucată din drum ca să poată ajunge la timp. Încă o reușită pe ultima sută de metri! Situația asta trebuia să înceteze. Până acum o lună fusese așa de bine organizată!

„Ca un sergent“, își spuse ea cu autoironie.

Într-un fel, nu era chiar așa diferită de tatăl ei. Doamne, nu! Nu-i semăna defel. Doar că în acest moment se întâmpla să fie depășită complet de evenimente.

Preocupată de ideea că trebuia să-și caute o nouă locuință, toată noaptea nu închisese un ochi, ci se perpelise, încercând să adoarmă. Christopher se trezise devreme, dând startul unei

noi zile. O zi în care trebuia să țină trei cursuri, apoi să tragă o fugă până la bibliotecă. Ultima dată când își încercase norocul la bibliotecă nu găsise nici una dintre cele trei cărți de care avea nevoie pentru lucrare. Toate fuseseră împrumutate. Ăsta zic și eu ghinion! Și, în plus, nici nu mai avusese timp că caute și la altă bibliotecă.

La drept vorbind, i se părea că nu mai are timp de nimic. Doar să alerge de colo până colo!

Ziarul pe care-l cumpărase de la chioșc dimineață se afla încă în rucsac. Nu numai că nu avusese timp să-l deschidă, dar i se părea că o încearcă și o oarecare teamă de a descoperi prețurile pieței pentru zona care o interesa. Doamne, de unde va scoate banii ca să plătească o chirie mai mare, de vreme ce chiar și acum îi era foarte greu să plătească la timp toate facturile! Era ceva imposibil! N-o să poată face față.

Singura idee pe care o avea era să împartă locuința cu altcineva. Dar așa ceva nu-i prea convenea.

Avea destule pe cap, în afară de examene și lucrare, ca să se mai apuce și să caute un apartament. Iar faptul de a descoperi un colocatar i se părea o sarcină insurmontabilă. Optimisul ei înnăscut era supus la grele încercări. De ce trebuia ca viața să fie presărată cu atâtea obstacole?

Toți ochii se întoarseră către Marissa, pentru că ușa pocnise tare în urma ei. Nu-și dăduse seama că o trântise. În loc de scuze, adresă adunării un zâmbet timid.

Înaintă către capătul sălii în grabă, dar făcu un gest greșit și rucsacul îi alunecă de pe umăr, căzu pe jos și se deschise. Ziarul cumpărat de dimineață căzu și el și se desfăcu sub ochii ei uimiți. I se părea că totul se prăbușește în jurul ei...

Oftă și se strădui să-și adune curajul. Va reuși s-o scoată la capăt! Va reuși să lipească la loc toate fărâmele vieții ei zdrobite!

Cu băiețelul în brațe, se aplecă să-și strângă lucrurile. O dată cursurile terminate, își va face timp să citească anunțurile pentru închirieri de locuințe. Dacă va reuși să scape cu bine și de această obligație!

– Stați liniștită, am să le adun eu.

Marissa întoarse capul și văzu că această amabilă propunere venea de la domnul Beckett. Gata-gata să replice că avea să se descurce foarte bine și singură, se răzgândi și-i mulțumi. Nu de alta, dar era fals! În acest stadiu, se părea că nu mai face față nici măcar unei întâmplări minore ca asta.

– Drăguț din partea dumneavoastră, zise ea încet.

Cu privirea îndreptată spre Andreea, care se juca alături de alți bebeluși, Alec strânse cu grijă lucrurile de pe jos și le puse la loc în rucsac.

Cu mâna rămasă liberă, Marissa își dădu părul pe spate. Alergase, transpirase... o privire aruncată în oglindă îi confirmă bănuiala că arăta ca o oaie... rătăcită.

– Mulțumesc mult, repetă ea cu un surâs slab. Se pare că totul merge aiurea astăzi.

– Nu s-ar zice...

Își însoți observația cu o lungă privire admirativă, care-i readuse femeii buna dispoziție, cel puțin pentru moment. Acest compliment voalat, chiar când avea impresia că seamănă cu rățușca cea urâtă, era la fel de agreabil ca un pahar de suc rece într-o după-amiază toridă de vară.

Îi mulțumi cu un zâmbet cald.

Într-adevăr, se gândi el privindu-i încă silueta delicată, feminină, era o persoană plină de farmec. Astăzi purta o pereche de pantaloni scurți roz, un tricou alb și teniși albi. Dacă ar fi avut altă dispoziție... să zicem mai ghidușă, ar fi găsit-o foarte pe gustul lui. Dar nu era cazul.

Numai perspectiva îndatoririi de a primi mâine alte candidate la funcția de „dădacă perfectă“ îi dădea migrene. Cu ochii pe jumătate închiși, o privi din nou pe Marissa. Dacă și-ar formula din nou cererea – de data asta cu ceva mai mult tact – cine știe… poate va reuși s-o facă să se mai gândească!

Dar femeia nu-i lăsă timpul s-o facă.

Se așeză la „catedră“ și începu îndată cursul, știind că, dacă nu se grăbește, avea să termine din nou foarte târziu

Alec își luă fetița în brațe și luă loc pe un scaun.

– Haide, frumușico, trebuie să fim cuminți și să ascultăm ce zice profesoara, îi spuse el la ureche.

Fetița chicoti, de unde el trase concluzia că era pregătită.

Cu brațele încrucișate, Marissa oftă ușor și zâmbi către audiență.

– Mă văd obligată să constat că sunt, încă o dată, ultima venită la propriul curs. Nu pot decât să mă scuz și să vă spun că în această perioadă a vieții sunt certată cu toate ceasurile din lume…

Un murmur de simpatie străbătu asistența. Se părea că toată lumea trecuse prin asta sau nu depășise încă această fază. Copiii reprezentau o serioasă piedică în calea punctualității.

Marissa aruncă o privire către chipurile care-i zâmbeau binevoitor și decise că era momentul ca problemele ei

personale să treacă pe locul doi. Cel puțin până la sfârșitul cursului. Acești oameni nu plăteau ca să audă lamentațiile profesorului. Se aflau aici ca să fie îndrumați în tainele meseriei de părinte. Numai dragostea pe care o simțeau față de copilașii lor îi făcuse să se înscrie la curs. Iar asta îi lega, pe ea și pe cei care-i urmăreau lecțiile. Nimeni nu știa mai bine ca ea ce înseamnă dragostea de părinte și nici ce poți simți când ești lipsit de ea.

– Suntem gata? întrebă ea, pregătită să înceapă.

***

Era sigur că profesoarei i se întâmplase ceva neplăcut.

Alec era foarte familiarizat cu aceste semne. De câte ori nu le văzuse și el reflectate în oglindă, de-a lungul anului care trecuse! Neliniștea care i se citea în ochi femeii era neliniștea cu care se întâlnise azi-dimineață pe propriul chip.

Un gând nu-i dădea pace: trebuia să găsească de urgență o dădacă, dacă nu perfectă, măcar acceptabilă și, de preferință, rezistentă.

O privi din nou pe Marissa. Nu exista nici o îndoială, ceva o preocupa. Cine știe, poate dacă găsea o cale s-o ajute, s-ar mai fi gândit și ea la propunerea lui.

Conștient că ajunsese să raționeze ca un om ajuns la capătul răbdării, ridică din umeri și încercă să se liniștească.

– Ce rușine! șopti el la urechea Andreei. Cum să fii disperat când ai cea mai drăguță fetiță din lume?

Andreea îl ignoră. Era mult prea preocupată să-și înghită piciorușul, ca să-i mai acorde atenție. Alec râse încetișor, apoi ridică fruntea și începu să asculte cu un aer de elev cuminte

vorbele Marissei. Câteva minute mai târziu se formară grupele, iar profesoara începu să treacă în revistă fiecare grup, dând sfaturi, încurajându-i și neuitând niciodată să-i felicite.

Entuziasmul ei era contagios. Toți participanții erau veseli și își disputau amabil prezența ei.

Acum se afla lângă o tânără mămică, obosită să-și alerge de colo-colo băiețelul pus pe șotii. Marissa îi așeză o mână liniștitoare pe umăr.

– Lăsați-l puțin să-și facă de cap. Asta e vârsta la care trebuie să descopere lumea, ar fi păcat să-l privăm de această plăcere.

– Dar nu putem nici să-l lăsăm să facă tot ce-i trece prin cap..., observă o altă mămică.

– Bineînțeles că nu. Trebuie să-l ferim de pericole, dar în același timp să-l lăsăm să-și cheltuiască energia. E mult mai bine să alerge decât să stea neîncetat în fața televizorului.

Alec ridică ochii, surprins.

– Nu vă place să vă uitați la televizor?

Ea se întoarse, ca să vadă de unde venea această remarcă. Era din nou domnul Beckett.

– Îmi place, dar nu atunci când este folosit constant în loc de baby-sitter.

Mama ei recursese atât de des la acest sistem de liniștire, de-a lungul multelor lor mutări, încât Marissa ajunsese să considere micul ecran ca pe singurul ei prieten adevărat. Mai târziu, o costase mult să învețe să renunțe la acest univers fictiv, într-atât era obișnuită cu prezența lui.

– Prea mulți părinți își instalează copiii în fața televizorului și-i uită acolo. Timpul trece, iar părinții se miră apoi că acești copii, care nu au avut niciodată posibilitatea să se joace, să alerge… devin niște maturi apatici.

Marissa se pregătea să se așeze pe podea, când Andreea încercă să i se strecoare în brațe. Femeia reuși s-o rețină la timp, prinzând-o de bretele, chiar înainte ca fetița să se ciocnească de un alt copilaș. Cum Andreea își arătă din plin dezaprobarea pentru această decizie, Marissa o luă în brațe, încercând s-o consoleze.

„Acționează prompt“, se gândi Alec.

De ceva vreme, Andreea căpătase obiceiul supărător de a explora în amănunt locurile pe unde se afla. Alec era conștient că trebuie să-i încurajeze curiozitatea, dar îi era frică să nu facă vreo boacănă. Oare îi înăbușea spiritul de aventură, se arăta oare prea prudent? Nu era foarte ușor să găsească atitudinea corectă de unul singur!

– Dată fiind energia pe care o aveți voi două, observă el cu un zâmbet adresat Marissei, mi-e greu să-mi imaginez că veți deveni vreodată niște apatice.

Femeia aprobă fără prea mare convingere, forțându-se să-și compună însă o mimică amuzată. Slabe șanse. În momentul ăsta – și dacă se gândea bine de ceva vreme chiar – i se părea că nu face altceva decât să se ia la întrecere cu timpul. Un oftat îi scăpă involuntar de pe buze. Chiar în acel moment, remarcă faptul că Beckett o privea cu o lucire de curiozitate în ochi.

Poate că venise timpul să discute și ea cu cineva. Nu era așa grav, doar toată lumea avea probleme, iar ea nu putea continua la nesfârșit să le ignore.

– Trebuie să mărturisesc că nu mi-ar displăcea să am un moment de totală libertate, în care să-mi permit să stau pur și simplu într-un fotoliu... un fotoliu care să nu fie deja plin de lucruri care mă așteaptă să le rezolv.

Alec ridică din sprâncene. Ar fi pariat că Marissa Rogers era o femeie foarte ordonată. Poate că se înșelase.

– Ce fel de lucruri? insistă el, profitând de momentul de acalmie din jur. De călcat, de spălat... sau vorbiți despre activități în afara casei?

Tânăra femeie se întunecă, amintindu-și ce dezordine lăsase în urmă acasă. Canapeaua era plină ochi de notițe pentru lucrare.

– E vorba de... muncă intelectuală, răspunse ea cu un nou oftat.

– Mai predați deci și în altă parte decât aici?

– Nu, învăț în altă parte. Vreau să devin educatoare și fac, printre altele, niște cursuri de psihopedagogie. Ca să pot înțelege mai bine ce zace în aceste mici căpșoare blonde.

Alec nu avea astfel de pretenții. Chiar se îndoia că va ajunge vreodată să înțeleagă cum „funcționa“ fetița lui. Andreea abia împlinise un an și îi era deja din ce în ce mai greu să-i perceapă personalitatea… De altfel, trebuia să fie lucid și să recunoască: erau puține șanse ca situația să se amelioreze în timp.

– O intenție foarte lăudabilă, dar... sunteți convinsă că veți termina vreodată studiile astea?

Ea izbucni în râs.

– Nu-mi mai amintiți!

– Bine. Capitol încheiat. În schimb, aș vrea să vă amintesc altceva… Nu știu câtă plăcere vă va face, dar aș vrea să vă vorbesc. Din nou. La o cafea, dacă ați fi de acord.

O privi cu speranță. Poate că acum va accepta.

– Poate după curs?

Oferta lui era tentantă, presupunând un moment de destindere de care cu siguranță avea nevoie, dar în același timp îi păru rău că acceptase atât de prompt. Nici nu se putea pune problema să aibă o relație privilegiată cu unul dintre elevi. Viața ei era și așa destul de complicată.

– Cred că...

– E vorba despre o întâlnire strict... pedagogică, desigur.

Graba lui de a clarifica natura invitației o nedumeri. Ce altceva își imaginase?

– Mi-aș dori să discutăm pe îndelete și cum aici nu este locul ideal, din diferite motive....

Chiar atunci o voce se auzi în spatele lor.

– Marissa!

Alec zâmbi.

– Înțelegeți ce spun?

– Da, zâmbi la rândul ei Marissa.

– Da, adică am dreptate sau da, adică acceptați invitația?

Marissa preferă să răspundă fără să se mai gândească. Dacă ar fi stat o clipă măcar să cântărească răspunsul, ar fi fost nevoită să refuze invitația. Avea atâtea de făcut, iar timpul trecea atât de repede...

– Amândouă.

– Perfect.

Alec se declară mulțumit, deși nu câștigase decât o nesemnificativă bătălie.

***

Alec nu și-ar fi imaginat niciodată că va invita într-o bună zi pe cineva să bea o cafea la „Joe Veveriță“. În primul rând, pentru că acolo cafeaua se servea în pahare din carton. În al doilea rând, pentru că licoarea preparată aici avea un gust care amintea doar foarte vag cafeaua. Acest local, aflat la vreo patru kilometri de centrul unde se desfășurau cursurile pentru părinți, făcea parte dintr-un lanț de restaurante fast-food, unde se serveau mâncăruri cu un aspect foarte atrăgător, dar absolut dezamăgitoare pentru papilele gustative ale clienților. Cel puțin ale celor adulți, pentru că micuții păreau într-adevăr încântați de acest fel de mâncare. Pe scurt, prepararea unei cafele bune în adevăratul sens al cuvântului nu făcea parte dintre prioritățile restaurantului.

Când Alec o întrebase unde ar putea să se întâlnească, Marissa spusese foarte simplu la „Joe Veveriță“, așa că locul întâlnirii fu repede stabilit.

Cu bebelușii în brațe, cei doi intrară în localul care arăta ca și cum ar fi fost decupat dintr-un desen animat. Așezară scaunele de mașină speciale pentru juniori între fotolii, apoi se instalară la masă. Alec stătu un moment în cumpănă, așteptând ca Andreea să se trezească dintr-un moment într-altul. Dar fetița, epuizată de ședința de exerciții, continua să doarmă cu pumnii strânși.

Se ridică apoi, cu portofelul în mână. Văzând că Marissa începe să caute în rucsac, o opri.

– Nu e nevoie. Dacă mi-amintesc bine, eu am fost cel care v-a invitat.

Cafelele erau de două feluri: mici și mari. Atât. Era imposibil să optezi pentru o variantă intermediară. Iar cea mare costa abia un dolar. Alec era obișnuit să cheltuiască mult mai mult.

Arătând către meniul afișat la bar, insistă:

– Sunteți sigură că nu vreți decât o cafea?

Marissa se întoarse să citească meniul și fu confruntată cu o listă de oferte foarte apetisante. În mod special îi atrase atenția imaginea unui imens milk-shake de zmeură. Nu ar fi trebuit să se lase ispitită, dar...

– Aș prefera un milk-shake de zmeură, mărturisi ea cu un ton vinovat.

– Perfect. Altceva?

– Și... cartofi prăjiți!

Se priviră și izbucniră în râs.

Și el care credea că are de-a face cu o adeptă a vieții sănătoase!

– Observ că aveți un apetit foarte solid, zise el râzând.

Ea strâmbă din nas și ridică păturica aruncată de Christopher pe jos.

– Nu am timp să mănânc nimic toată ziua… și trebuie să admit că-mi plac foarte mult meniurile fast-food. Din când în când.

– Atunci, ce părere aveți de un hamburger?

„O părere cât se poate de bună“, se gândi ea.

Dar parcă nu-i venea să mănânce singură.

– Dar dumneavoastră nu luați nimic?

I se părea că trecuseră secole de când nu mai intrase într-un astfel de local. Ultima oară, își aminti el, fusese în perioada facultății. Atunci, el și Christine împărțiseră o porție imensă de cartofi prăjiți.

Amintirile îl invadară din nou. Ciudat însă, durerea dispăruse.

– Ba da, răspunse el vesel. De ce nu?

Câteva minute mai târziu, Alec se întoarse de la casă cu un platou bine garnisit. Din instinct, comandase o porție foarte mare de cartofi prăjiți, convins că Marissa avea să-i dea de capăt foarte ușor.

Se așeză, își trase în față paharul cu suc și un cheeseburger, apoi se întoarse către copii.

– Dorm în continuare, spuse el, ușurat.

Pentru el, era un miracol. Andreea nu adormea niciodată înainte de orele nouă.

Marissa înfipse paiul în capacul paharului de milk-shake și bău o gură. Ah, era pur și simplu delicios.

– Cursul le-a venit de hac. De altfel, ăsta ar fi și scopul.

Cu un aer lacom și amuzat, ea mai luă o gură din băutură.

E o idioțenie – nu-i așa? – să simți deodată o bruscă dorință pentru o femeie doar pentru că se comportă atât de natural. Iar Alec, care nu avea obiceiul să se comporte ca ultimul idiot, își luă privirea de la ea și contemplă o vreme pereții încărcați de afișe colorate. Apoi, privi către copilași.

– Au un aer așa de liniștit atunci când dorm…, oftă el. Nici n-ai zice că în restul timpului îți transformă existența într-un adevărat chin!

– Din câte îmi dau eu seama, răpunse Marissa, ăsta e un mecanism de apărare. Dumnezeu i-a făcut să pară atât de nevinovați încât să le putem ierta orice.

Marissa mușcă din hamburger și, cu ochii închiși, îi savură pe îndelete aroma. Doamne, ce bine era să mănânci! Și mai ales să mănânci așezat! În ultima vreme mânca mai mult pe apucate. De obicei în timp ce mai făcea și altceva.

Alec nu-și putea lua ochii de la ea. Părea trasportată de fericire. Era ca și cum ar fi savurat cel mai fin preparat la cel mai bun restaurant din oraș.

Marissa deschise ochii și abia atunci realiză că este privită.

– Ce e? întrebă ea, cu mâna pe șervețel. M-am murdărit de ketchup?

– Nu, stați liniștită. Vă admiram. Nu am mai văzut pe nimeni care să fie atât de fericit când savurează un hamburger.

Femeia izbucni în râs.

– În ultima vreme, pentru mine a devenit un adevărat lux să mănânc liniștită.

Marissa mușcă din nou cu poftă din hamburger, apoi își adjudecă o porție bună de cartofi prăjiți. Avea de gând să-i dea gata în timp de vorbeau despre „afaceri".

– Ce voiați să-mi spuneți?

Alec își drese glasul:

– Luni, când v-am povestit problemele mele, m-ați propus să mă ajutați căutând printre cunoștințele dumneavoastră o persoană serioasă. Situația, în ce mă privește, nu s-a schimbat deloc. Am rămas tot în faza de căutare. Și dacă altfel nu se poate, și trebuie să angajez pe cineva necunoscut, aș prefera să mă îndrumați dumneavoastră. Nu mai am nervii să fac iarăși interviuri care se dovedesc inutile!

Ea îi zâmbi cu simpatie.

– Se pare că aveți o experiență foarte neplăcută în domeniu.

– Așa este! Problema e însă cu atât mai urgentă cu cât e în joc buna creștere a fetiței mele.

Își privi copila cu atâta tandrețe, încât Marissei i se strânse inima. Niciodată în viața ei nu simțise din partea sergentului

un astfel de sentiment. Nici ea, nici frații și surorile ei. Nu vorbea cu ei, nu le asculta problemele, nu-i ajuta cu vreun sfat. Tot ce auzise de la el erau mustrări, certuri, discuții disciplinare. Voia să-i aducă pe „calea cea dreaptă“ cu o mână de fier.

– Când lucrați, cine se ocupă de Andreea?

– Roberta.

Cum el îi spusese că nu e căsătorit, își permise să insiste:

– Este prietena dumneavoastră?

Alec zâmbi. Robertei i-ar fi plăcut să audă această remarcă!

– Nu, e mama mea.

Tânăra femeie îl privi cu mirare.

– Așa îi spuneți mamei dumneavoastră?

El ridică din umeri și mușcă din cheeseburger.

– Ăsta e prenumele ei, și nu am dreptul să-i spun altfel. Cred că e inutil să vă mai spun că nu e deloc o mamă obișnuită.

După felul în care rostise cuvintele, se vedea că faptul nu-i făcea plăcere.

Lui Alec pofta de mâncare îi dispăruse.

Își aminti de scena la care asistase după-amiază, când se dusese s-o ia înapoi pe Andreea. Cu un accent melodramatic în voce, demn de un star de la Hollywood, Roberta îl anunță demnă că situația devenea insuportabilă. Andreea nu făcuse altceva decât s-o enerveze. Și ea ca ea, dar dragul ei caniș nu avea nici o vină...

– Roberta mi-a dat un termen limită ca să găsesc o bonă. Nu mai mult de douăzeci și patru de ore, adăugă el cu o voce sumbră. Și cum îmi spuseseți că îmi veți recomanda pe cineva...

Marissa își mușcă buzele. Își plecă ochii către rucsacul plin de toate cele și zări jurnalul pe care încă nu avusese timpul să-l citească. Avea destule pe cap, nu credea că ar fi fost în stare să-l ajute și pe domnul Beckett.

Dar dacă…

Ce proastă era! Cum de nu se gândise până acum la asta?

Chiar dacă nu-i trecea prin cap să fie bonă toată viața, această alegere putea fi ideală ca slujbă de moment. Va scăpa de Jeremy, de căutat apartamente, de vizitat atâtea case și, cel mai important, nu va mai fi nevoită să caute un colocatar. Pentru că de plătit chiria întreagă nici nu putea fi vorba!

Nu putea pierde o asemenea ofertă. Dacă lucrurile nu mergeau așa cum spera, nu era nimic grav. În cel mai rău caz, se va întoarce la situația din momentul de față. Nimic mai mult.

Înghiți cu greu și întrebă timidă:

– Mi-ați spus că aveți în vedere pe cineva care să locuiască la dumneavoastră, nu-i așa?

– De preferință, dar sunt gata să analizez și alte posibilități.

– Și unde va locui mai exact această bonă?

– Avem o anexă chiar lângă casă. Nu e foarte mare, dar…

Dar Marissa nu-l mai asculta. O anexă… În acest caz, Christopher și cu ea nu vor fi nevoiți să locuiască în aceeași cameră.

Plină de speranță, se aplecă peste masă.

– Domnule Beckett, spuse ea, cred că sunt în măsură să vă ajut. Aș putea să vă rezolv această problemă.

„Și totodată pe a mea“, adăugă ea în gând.

Capitolul 4

Pentru el, nu existau deznodăminte fericite. Nu trebuia să-și facă speranțe.

Și totuși, ce puteau însemna cuvintele ei?

– Să înțeleg că sunteți de acord cu oferta mea?

Chiar în momentul când rosti întrebarea, o ciudată liniște îl cuprinse. Era oare posibil? Va scăpa de enervanta sarcină a căutării unei bone și de chinuitoarea întrebare dacă a angajat pe cine trebuie? Pentru că să alegi în numai câteva minute o persoană căreia să-i încredințezi tot ce ai mai scump pe lume nu era chiar un lucru ușor.

Dacă nu ar fi fost un tip reținut, ar fi sărit în sus de bucurie și ar fi îmbrățișat-o pe Marissa pentru vestea bună pe care i-o dăduse.

La rândul ei, femeia se gândea la ciudatul curs pe care-l pot lua evenimentele. Viața ei era perfect și în detaliu planificată până la sfârșitul anului. Și iată că apăruse tâmpitul de Jeremy ca să-i dea toate planurile peste cap! Cu toate astea,

neprevăzuta lui venire ar fi putut avea consecințe mult mai nefaste, dacă destinul nu i l-ar fi scos în cale pe Alec Beckett la momentul oportun.

Ea zâmbi, zărindu-i expresia neîncrezătoare. Era expresia unui om care tocmai a descoperit că i-au ieșit toate numerele câștigătoare la loto și nu îndrăznește să mai privească încă o dată biletul de teamă să nu fi fost doar o iluzie.

Se grăbi deci să confirme:

– Exact, răspunse ea, zâmbind.

„Mulțumescu-ți Ție, Doamne!“ își zise el în gând.

– Aș putea să știu ce v-a făcut să vă răzgândiți? întrebă el.

Marissa ridică din umeri și-și termină milk-shake-ul.

Nu avea chef să intre în detalii, așa că-i dădu un răspuns vag:

– Situația s-a schimbat de luni și până azi.

– Da? Cum anume?

Obișnuia să țină departe de curiozitatea altora viața ei personală, așa că era mai întotdeauna discretă cu detaliile care o priveau. Era un obicei pe care-l moștenise fără doar și poate de la sergent. Această asemănare îi displăcu, așa că se hotărî să treacă peste tendințele sale naturale și să-i vorbească deschis. Cu atât mai mult cu cât Beckett avea dreptul să cunoască anumite aspecte ale vieții ei, de vreme ce se pregătea să-i încredințeze creșterea și educația fiicei sale. Dacă ar fi fost în locul lui, ar fi procedat la fel.

Dar, cum îi lipsea obișnuința mărturisirilor, spuse doar atât:

– Am rămas pe neașteptate fără casă. Jeremy se întoarce.

Această adăugire o făcuse mai mult pentru sine decât pentru interlocutor.

– Jeremy?

Să fie oare vorba despre fostul soț? Despre prietenul ei? Această ultimă posibilitate nu-i trecuse prin minte. Deși era o dovadă de prostie din partea lui. O femeie atât de atrăgătoare ca Marissa Rogers nu putea întâmpina dificultăți în acest domeniu. Poate doar pe aceea de a alege între pretendenți.

– Ah, nu, vă înșelați, răspunse ea ghicindu-i gândurile. Jeremy este prietenul unei prietene. A plecat la New York – e actor – ca să joace într-o piesă de teatru. Pe scurt, cum nu avea posibilitatea să plătească două chirii, mi-a subînchiriat mie apartamentul. Când m-am mutat, nici nu se punea problema să stau mai puțin de doi ani, adică până la sfârșitul acestui an.

Se strâmbă cu un aer copilăresc, apoi continuă:

– Dar piesa nu a avut succesul scontat, li s-au tăiat fondurile și… Jeremy se întoarce chiar în week-end-ul ăsta. Ceea ce ar însemna că trebuie să găsesc alt apartament în cel mai scurt timp.

Vorbea cu un ton lejer, ca și cum aceste schimbări ar fi lăsat-o indiferentă. Ceea ce era fără îndoială fals, de vreme ce se găsea acum în situația de a accepta oferta lui, pe care cu câtva timp în urmă o refuzase. Alec se hotărî să ducă puțin mai departe ancheta lui profesională. Era doar pentru binele Andreei!

– Și nu puteți împărți cu el cheltuielile?

Ea primi sugestia bărbatului cu un hohot de râs. Se vede că domnul Beckett nu-l cunoștea pe Jeremy!

– Cheltuielile, da. Dar spațiul, în nici un caz. Vedeți dumneavoastră, Jeremy nu se mulțumește să joace doar pe scenă. Se antrenează și în afara ei. Ba mai și dansează pe deasupra… ceea ce îl face foarte… agil. Prefer să nu-mi petrec timpul încercând să scap de... asalturile lui.

– Mmmm, înțeleg.

– Dumnezeu știe cât regret că trebuie să părăsesc apartamentul ăla, chiar așa mic cum e, dar nu am altceva de făcut în situația asta.

– Dar de ce vă place atât de mult? E o zonă bună?

– Și asta, dar în primul rând îmi convine poziționarea: e aproape de campus, de centrul unde predau și de fata care are grijă din când în când de Christopher.

Din descrierea ei, se părea că nu stăteau foarte departe nici unul de altul. Alec chiar se mira că nu se întâlniseră niciodată la supermarket sau la chioșcul de ziare.

Cu un zâmbet poznaș, își încrucișă mâinile pe masă, pregătit pentru a-i face o mare surpriză.

– Îmi pare foarte rău, dar nu vă pot oferi aceleași privilegii.

Ea ridică din umeri cu un gest fatalist, așa că plăcerea lui fu cu atât mai mare când adăugă, după o scurtă pauză:

– Trebuie să vă resemnați cu o deplasare de… câteva sute de metri. Eu stau în cartierul rezidențial Cedarwood. Casa de lângă lac.

Tânăra femeie își reținu cu greu un strigăt de bucurie.

În drumul ei către cea mai apropiată bibliotecă, traversase adesea aleile acestei reședințe. Va fi un loc minunat pentru Christopher.

– Mi-ați spus că voi avea la dispoziție o anexă? insită ea, amintindu-și că locuința de care vorbeau avea doar un etaj.

El ezită o clipă, apoi încuviință.

Cum terminaseră de mâncat, se ridică și răsturnă la coș resturile, apoi se apropie de locul unde își lăsaseră copiii. Marissa îl urmă.

– Anexa e formată din două camere, continuă el explicațiile, plus o baie. Acolo a fost cândva... un atelier.

– Da? Ce fel de atelier?

– De pictură. Soția mea picta.

Ajunseră la ieșire. Alec îi ținu politicos ușa, invitând-o să treacă.

Curioasă, ea se întoarse însă către el:

– Se ocupa? Acum ce face?

Marissa realiză că făcuse o gafă și-și regretă amarnic întrebarea, dar era prea târziu. Bărbatul vorbea despre fosta lui soție.

Alec deschise portiera mașinii, o instală pe Andreea pe bancheta din spate și răspunse calm:

– Acum, nu mai face nimic.

Rostise vorbele cu un glas neutru. Cu același ton ar fi putut foarte bine citi câteva rânduri dintr-un ziar.

De multă vreme își refuza dreptul la orice emoție. Nu mai voia să mai simtă nimic. Era prea dureros, prea epuizant. Prea insuportabil.

Ca să treacă peste acest moment de stânjeneală, își concentră atenția asupra fetiței. Încerca să-i lege cât mai bine centura.

– Soția mea a murit la nașterea fetiței. Au fost niște complicații… O hemoragie… Înainte ca medicii să intervină, totul s-a terminat. Doctorii mi-au spus că accidente de felul ăsta nu se întâmplă decât foarte rar.

Când termină de vorbit, își ridică fruntea.

Durerea i se putea citi doar în privire.

– Ajunge să se întâmple o singură dată, încheie el cu o voce răgușită.

Foarte stingherită, Marissa ar fi dat orice să nu-l fi întrebat nimic.

Se grăbi să-l așeze la rândul ei pe Christopher și luă loc pe scaunul din față.

– Îmi pare sincer rău, șopti ea. Nu... nu am avut intenția să fiu indiscretă. Nu voiam decât niște detalii despre anexă…

Bărbatul era la rândul lui stânjenit de simpatia pe care femeia i-o arăta. Ar fi trebuit să evite întrebarea, nu să-i spună adevărul.

Amintirile îl copleșiseră însă și totul venise de la sine.

– Nu aveați de unde să știți...

Porni mașina și se îndreptă către parcarea centrului, unde Marissa își lăsase mașina.

– În orice caz, atelierul e destul de comod ca locuință. Ne asigură independența și este și destul de aproape, în cazul în care am nevoie de dumneavoastră. Vreau să spun... dacă Andreea are nevoie..., rectifică el imediat.

Hotărât lucru, în seara asta era mai neîndemânatic ca niciodată. Chiar dacă Marissa era o persoană deschisă, care-ți câștiga încrederea, ar fi trebuit să nu profite de bunăvoința ei. Dar ce să-i faci? Oratoria nu era calitatea lui de bază. Cu atât mai puțin când se afla în preajma ei.

Trecuse multă vreme de când nimeni nu-l mai ascultase cu atâta atenție. Trecuse multă vreme de când nu mai purtase cu nimeni o discuție atât de personală. Și asta pentru că ajunsese la convingerea că era mai bine să îngroape pentru totdeauna anumite amintiri. La ce bun să reînvii trecutul? Nu-ți aduce decât suferință!

Și nu poți schimba nimic din ce a fost.

– Ați crescut-o pe Andreea singur? întrebă Marissa, profitând de o oprire la stop.

Pe Alec, întrebarea îl nedumeri.

Oare dădea impresia că nu poate face față unei astfel de îndatoriri? Andreea era tot ce avea mai scump pe lume. Cu toate astea, trebuia să recunoască: meseria de părinte avea încă nenumărate secrete pentru el. Și probabil mereu va fi la fel.

– Nu chiar. După cum v-am mai spus, am angajat nenumărate bone. În plus, am reușit, cu greu e adevărat, s-o conving pe Roberta că ar trebui să-mi ofere măcar din când în când o mână de ajutor.

Zâmbi.

– În realitate, nu ea, ci menajera ei are grijă s-o hrănească și s-o schimbe pe fetiță. Draga mea mamă se mulțumește să-i zâmbească și s-o mângâie din când în când.

Începuse să se însereze și picuri mari de ploaie băteau în geamuri.

Alec aprinse farurile și dădu drumul la ștergătoare.

– Nu mă înțelegeți greșit, mama este o femeie extraordinară, adăugă el. Numai că nu are prea multă răbdare cu persoanele sub treizeci de ani.

Tânăra femeie îi aruncă pe furiș o privire. Domnul Beckett se apropia de treizeci de ani deși, atunci când râdea, părea un adolescent.

– Și presupun că veți ajunge cât de curând să faceți parte din această categorie privilegiată, nu?

Alec râse.

– În numai câteva luni… Dar dumneavoastră?

Ea ridică din sprâncene.

– Eu... ce?

– V-a deranjat întrebarea?

– Nici o lege nu interzice dreptul de a pune întrebări.

Ceea ce însemna că nu avea de gând să-i ușureze sarcina. Făcu rapid un calcul mintal. Marissa spusese că se pregătea

pentru lucrarea de diplomă. Însemna că avea în jur de douăzeci și cinci de ani. Foarte curios. Pentru că, dacă avea încă aerul unei adolescente, părea de asemenea și foarte coaptă la minte. Pe de altă parte, majoritatea femeilor refuzau să-și mai spună vârsta în jurul a treizeci de ani.

– Se vede că nu sunt un bun ghicitor. Habar n-am, exclamă el.

– Am douăzeci și opt de ani, dar nu vârsta, ci experiența te învață să fii o bună dădacă.

El încetini la un nou stop.

– Cred că știu ce fel de persoană am angajat. O femeie energică, foarte competentă în meseria ei și care a transformat experiența ei de viață într-o adevărată artă de a trăi.

Ea salută această descriere elogioasă cu un mic hohot de râs.

– Vai... Cu astfel de referințe, chiar și eu m-aș angaja!

Spunând acestea, aruncă o privire către bancheta din spate. Christopher și Andreea dormeau încă. Păreau niște îngerași. Calmul dinaintea furtunii…

– Pe ce vă bazați părerea atât de flatantă?

– O, e foarte simplu! Ar fi trebui să fiu orb ca să nu observ că aveți harul de a lucra cu cei mici. Aveți de asemenea puterea de a vă lupta, și asta nu mai trebuie demonstrat, de vreme ce reușiți să vă creșteți singură copilul. Vă faceți planuri de viitor, deci sunteți optimistă. Și, nu în ultimul rând, refuzați să păstrați din experiențele vieții doar amărăciunea și regretul.

Tăcu o secundă, apoi reluă:

– Nu am terminat lista elogiile, anunță el cu un zâmbet. Ar mai fi și faptul că sunteți dispusă să vă adaptați situațiilor noi ca să puteți merge mai departe. Mi-ați dovedit asta acceptând acest post, care nu mai departe de ieri vă părea o complicație inutilă.

Îi dăduse cu adevărat această impresie? Dar nu asta intenționase. În fine... trebuia să îndrepte lucrurile.

– Nu mi se părea „o complicație inutilă“. Doar că nu mă credeam în stare să accept o nouă provocare.

Alec demară și conduse o vreme în tăcere. Într-un târziu, se întoarse către femeia din dreapta lui. Farurile mașinilor pe care le întâlneau în drum se reflectau în geamurile ude, înconjurând chipul femeii cu un nimb de steluțe strălucitoare.

Fără să vrea, începu să se gândească la bărbatul cu care fusese măritată. Ce fel de om putea fi? Numai un prost ar fi lăsat să-i scape o asemenea comoară de femeie.

– Și acum? insistă el.

– Acum? Ei bine... am să fac în așa fel încât să mă descurc cu toate problemele. Trebuie doar să trec totul pe hârtie și să fac o selecție riguroasă.

Ca să fie sinceră, deja începuse lucrul la această listă.

– Adică? întrebă Alec.

– Foarte simplu. În ordine descrescătoare, prioritățile sunt: unu – ca să am un acoperiș deasupra capului, trebuie să mă ocup de Andreea; doi – ca să pot primi în continuare bursa de studii, trebuie să învăț destul de bine și să iau note onorabile la examene; trei – cursurile „Eu și bebelușul“, unde ne-am cunoscut. De altfel, centrul mi-a și dat un avans, pe care l-am folosit ca să-i cumpăr câteva lucruri lui Christopher.

În ochii lui Alec citi o întrebare, așa că explică promt:

– Iarna asta a fost grea...

– Dar fostul soț nu vă plătește pensie alimentară?

Intra pe un teren nesigur, foarte personal, pe care ar fi fost de preferat să-l evite. Dar își spuse că discuția dintre ei decursese de așa natură încât un astfel de subiect nu mai reprezenta o idiscreție.

– Ba da, dar nu mare lucru.

Marissa aflase de la niște prieteni comuni că Antonio câștiga acum foarte bine. Dar nu voia să renegocieze suma pe care o stabiliseră la divorț. Spre deosebire de sergent, ea refuza să-și sacrifice mândria. Avea să se descurce într-un fel sau altul, fără să apeleze la bunăvoința lui. Și iată că oferta lui Beckett o ajuta să rămână ferm pe poziții.

– Am impresia că ajunge să-l las nesupravegheat pe Christopher numai câteva secunde ca să mai crească vreo trei centimetri, schimbă ea vorba.

Alec cunoștea acest sentiment. În schimb, pentru el, reînnoirea garderobei Andreei nu reprezentase niciodată un mare efort financiar. Nu se gândise niciodată că așa ceva ar putea constitui o problemă. Pentru el, nu. Dar pentru alții?... Se întreba dacă ar fi făcut față la fel de bine unei astfel de situații.

– Cresc văzând cu ochii, răspunse el.

Andreea crescuse într-un an atât de mult încât lui, care observase îndeaproape această transformare, îi era greu să mai vadă în ea un bebeluș.

Și, ca să fie sincer, acea perioadă îi lipsea. Îi plăcea atât de mult să țină în brațe micul bulgăraș care abia dacă ajungea la dimensiunile unei păpuși…

Nu se considerase niciodată un sentimental, dar fetița lui îi demonstrase că lucrurile se pot schimba foarte ușor.

Marissa îi întrerupse șirul gândurilor:

– Nu v-ați gândit niciodată să o duceți la creșă?

Știa din experiență că această soluție putea însemna un ajutor prețios. Ar fi fost pierdută dacă nu ar fi reușit să-l ducă

pe băiețelul ei la creșa deschisă în campus. Doar așa își putea permite să asiste la cursurile de miercuri, care se desfășurau în cursul zilei.

Alec se încruntă. Asta însemna că se va răzgândi?

– Am nevoie de cineva care să-i poată oferi fiicei mele întreaga atenție de care are nevoie. În măsura în care este posibil, prefer să n-o las laolaltă cu alți copii, pentru că astfel grija acordată fiecăruia este minimă. Va avea tot timpul, când va mai crește, să învețe ce înseamnă o colectivitate. Pentru moment, vreau pe cineva care să se ocupe de ea așa cum aș face-o eu însumi dacă aș sta acasă.

Frână din nou la stop. Se părea că întregul oraș se împotrivea ajungerii lor mai curând la locul unde trebuia să se despartă. Dar, drept să spună, această situație nu-l deranja. I se întâmpla și lui o dată, după mult timp, să nu se afle într-o cursă contracronometru. Iar conversația cu Marissa era foarte agreabilă. Chiar liniștitoare.

– Și sunt convins că dumneavoastră vă veți descurca de minune, încheie el încrezător.

– Nu cereți nici o recomandare, nimic?

De ce nu? Deși ar fi trebuit să fie tare proaste ca să-i schimbe părerea pe care și-o făcuse despre ea, o recomandare în plus nu strica.

– Aveți?

Marissa roși. Întrebarea îi venise pe buze spontan și o rostise fără să se gândească. Și asta pentru că el părea foarte încrezător în calitățile ei și nu se arăta dornic să le verifice. Dar nu se gândise niciodată să ceară scrisori de recomandare nici unei persoane la care lucrase.

– Cei de la centru ar putea să-mi dea.

„Uite încă o calitate“, se gândi el. „Este foarte onestă“.

– Foarte bine. Cred că acum am toate informațiile necesare în ce vă privește.

Andreea începu să gângurească în somn, ceea ce însemna că avea să se trezească în curând.

– Fetița mea vă place foarte mult, iar pentru mine asta este cea mai bună recomandare.

Intră în parcare, goală la această oră, și parcă lângă mașina Marissei.

– Atunci ne-am înțeles, da? întrebă el trăgând frâna de mână.

Marissa învățase că în viață este bine să te arăți prudent. Așa că mai bine lămureau acum toate prevederile contractului.

– Pot să vă pun câteva întrebări?

Această întrebare păru să-l amuze pe Alec.

– Vreți să vă prezint recomadările mele? întrebă el cu umor.

Zâmbi la răspunsul lui. Nu-l cunoștea decât de câteva ore, dar ceea ce vorbiseră și ce văzuse îi ajungea ca să-și facă despre el o părere. Și chiar una foarte bună.

– Nu, dar aș fi vrut să punem la punct câteva detalii de ordin practic. Aș fi vrut să știu care este programul dumneavoastră zilnic, ca să ne putem organiza cât mai eficient. Eu am cursuri la facultate seara, în zilele de luni, marți și joi. Miercurea am două cursuri ziua. Apoi, mai sunt cele pe care le am la centru, al căror orar cred că-l cunoașteți. Dacă nu vreți să veniți, am s-o iau cu mine pe Andreea și o voi supraveghea la fel ca pe Christopher.

Era lăudabil efortul ei, dar lui Alec se întâmpla să-i placă orele de la „Eu și bebelușul“.

– Nu, vreau să urmez în continuare cursurile…, obiectă el. De altfel, bănuiesc că nu mă descurc tocmai rău, nu?

Ea îl aprobă.

– Sunteți un părinte atent și foarte tandru. Ca să fiu sinceră, înainte să predau de aceste cursuri nu mi-aș fi imaginat că un tată poate avea astfel de calități...

Alec se gândi la tatăl său și deduse logic că Marissa avusese parte de același tip de părinte.

– Tatăl dumneavoastră v-a părăsit când erați mică?

Această supoziție o surprinse. Clătină din cap.

– Nu e necesar ca cineva să plece pentru a fi absent, răspunse ea calm.

Considerând că spusese totul despre acest subiect, îl privi întrebătoare:

– Credeți că vom putea face în așa fel încât să ne descurcăm?

Ajunși în această fază, era absolut exclus să mai dea înapoi, oricare ar fi fost obstacolele.

– Eu lucrez două zile pe săptămână acasă. Iar una dintre aceste zile poate fi miercurea. Voi avea grijă și de Christopher, cât veți fi la facultate.

– Nu e nevoie. În campus, după cum v-am spus, există o creșă foarte bună.

Cu toate astea, numărul de locuri era limitat. Iar cea mai neplăcută parte era că închideau la orele cinci după-amiază.

– Dar seara...

– Foarte bine, am să stau cu el seara.

– Vă mulțumesc. M-ar ajuta mult.

Știa că nu putea conta întotdeauna pe Jane. Fata avea și ea programul ei. Iar când se întâmpla să nu fie liberă, Marissa era nevoită să renunțe la cursul din acea zi.

Cu acest ajutor însă, lucrurile se aranjau de minune. Nu-i rămânea decât să spere că băiețelul ei nu-l va enerva foarte tare pe stăpânul casei...

– Atunci ne-am înțeles, da? repetă el, cu mâna întinsă.

– Înțeles!

Își strânseră mâinile, pecetluind afacerea, iar Alec putu să răsufle ușurat. În același timp, un ciudat sentiment de liniște, de bine, de căldură îl învălui. Era un sentiment care scăpa oricărei definiri, o senzație vagă și în același timp atât de puternică... Deodată, își dădu seama că reținuse mâna femeii prea mult într-a sa și-i dădu drumul.

– Când credeți că veți gata de mutare?

– Imediat ce termin de strâns lucrurile de dincolo. Și cred că am să mă ocup de asta chiar astăzi, pentru că nu am cursuri pe seară. Așa că voi veni probabil mâine dimineață.

Acum că totul fusese stabilit, Alec se grăbi să înlăture și ultimele obstacole. Nu va fi complet liniștit decât când o va vedea instalată definitiv la ei acasă.

– Dar dacă vă ajut, am putea termina mai repede. Chiar în seara asta…

Ea ezită.

– Dar mașina pe care o aveți nu e destul de mare ca să încapă totul.

– Nu-i nimic. Pot aduce o camionetă.

Iată un om foarte hotărât să-și atingă scopurile, se gândi ea amuzată.

– Nu vă lăsați cu una cu două! exclamă femeia râzând.

Alec oftă.

– De obicei, nu sunt chiar atât de insistent. Mi se întâmplă numai atunci când nu am altă alternativă. Mâine dimineață am

o întâlnire foarte importantă la birou și dacă o las pentru a treia oară consecutiv pe Andreea la Roberta acasă, mi-e teamă că o să trebuiască să ascult vreo tiradă din Hamlet.

Exagera, desigur, dar felul în care spusese toate astea era foarte amuzant.

– Care tiradă?

– Probabil mai multe, toate... nu știu. Roberta a făcut niște cursuri de artă dramatică pe vremea când era mai tânără. Sau, mai bine zis, mai mică. Pentru că tânără este și astăzi. În fine, cel puțin așa arată și asta vrea să creadă lumea despre ea. A și jucat în câteva piese. Știți cum se spune, talentul nu ți-l pierzi niciodată!

Această Roberta părea o persoană foarte excentrică.

– Trebuie că ați avut o copilărie foarte interesantă.

El ridică din umeri.

– E într-adevăr o modalitate de a vedea lucrurile…

La ce bun să-i ascundă adevărul? Dacă Marissa avea să locuiscă sub același acoperiș cu el, va descoperi singură, mai devreme sau mai târziu, totul despre Roberta.

– În orice caz, se poate spune că a fost o copilărie... excepțională, reluă el. Roberta se trage dintr-o familie burgheză. A fost întotdeauna văzută ca un dar ceresc, dat fiind că e singurul copil la părimți, iar ai ei au răsfățat-o foarte mult și i-au dat voie să facă tot ce a vrut.

În timp ce vorbea, își dădu seama că nu face altceva decât să recite povestea pe care Roberta i-o relatase nu o dată. Iată că ajunsese s-o învețe pe de rost.

– A sfidat întreaga familie, hotărându-se să se mărite cu tata. După părerea mea, în decizia asta a contat mai puțin dragostea, cât spiritul ei de frondă. Când am apărut eu,

Roberta și-a dat seama că orice sentiment ar fi avut pentru tata, acesta dispăruse de mult. Prin urmare, trebuia să-și găsească altă ocupație. Așa că s-a înscris la cursurile de teatru. Tata a părăsit domiciliul conjugal, iar eu am fost dat în grija unei dădace, în timp ce mama descoperea bucuriile scenei.

Marissa clătină din cap.

– Deci așa s-a scris istoria... Și, ca să nu stricăm o frumoasă tradiție…, adăugă cu umor.

El tresări.

– Sper că nu va fi la fel pentru Andreea. Nu aș vrea să treacă prin ce am trecut eu în copilărie.

Marissa așteptă să continue.

– Adică? insistă ea, văzând că domnul Beckett păstra tăcerea.

Alec clătină din cap, oftând.

– Aveam impresia că nu valorez mai mult decât o pereche de pantofi pe care-i lustruiești cu cea mai mare grijă atunci când trebuie să-i scoți în lume, dar care rămân în majoritatea timpului ascunși în dulap.

Cu inima strânsă, femeia încercă să și-l imagineze când era mic. Să ai impresia că existența ta nu e importantă pentru nimeni era o senzație îngrozitoare.

– Vă înțelegeați bine cu ea?

El se gândi puțin, dar nu reuși să ajungă la vreo concluzie. Petrecea prea puțin timp cu ea ca să poată să-și dea seama.

– O vedeam prea puțin. Se ducea mereu în niște locuri unde eu nu aveam acces.

După ceva timp, renunțase s-o mai întrebe care erau acele locuri.

– Pe urmă s-a hotărât să mă ducă la grădiniță și apoi la o școală cu internat. În felul ăsta scăpa de munca de a mai găsi regulat câte o bonă, pentru că, din motive care-mi scapă, nici una nu stătea foarte mult în serviciu la noi.

Își imagină un băiețel mic, singur, neiubit, ignorat de toată lumea. Într-o anumită măsură, copilăria lui semăna cu cea pe care ea însăși o trăise. Sau, mai bine zis, o suportase.

– E îngrozitor..., șopti ea.

Alec nu avusese intenția să dezvăluie atâtea din trecutul lui. Nu era un pas necesar în relația lor. Cu toate astea, se simțea foarte bine c-o făcuse.

– Ei, dar nu a fost mereu așa. Am reușit de bine de rău să cresc și să-mi găsesc și eu un loc sub soare. Când îi convine, Roberta susține chiar că nu ar fi străină de realizările mele.

Și probabil că el n-o contrazicea, cu toate că știa mai bine ca oricine cât de falsă era pretenția ei, se gândi ea.

– Și... ea nu vă permite să-i spuneți mamă?

– Da, mi-a interzis formal asta când și-a dat seama că o depășeam în înălțime. Probabil a realizat și ea faptul că între timp crescusem și aveam o vârstă… inadecvată. Împlinisem cincisprezece ani și venisem acasă să sărbătoresc Crăciunul. Atunci m-a anunțat că nu va mai răspunde decât la numele de Roberta.

„Un Crăciun cu adevărat fericit!“ completă Marissa în gând.

– Și Andreea? Va avea dreptul să-i spună bunică?

Alec pufni în râs. Își și imagina scena…

– Doar dacă nu are deloc instinct de conservare! Nu, după părerea mea, Roberta va rămâne pentru toată lumea Roberta.

Surprins că ajunsese să-i spună Marissei atâtea lucruri care țineau de viața lui personală, Alec o privi încruntat.

– Dar… cum am ajuns să vorbim despre toate astea?

– Eu am pus o întrebare… Restul a venit de la sine.

– Nu am obiceiul să vorbesc atât. Probabil că e din pricina cheeseburger-ului pe care l-am mâncat.

Femeia încuviință cu un aer grav.

– Da, sunt absolut convinsă. De fapt, am auzit chiar că F.B.I.-ul folosește acest produs alimentar redutabil ca să smulgă secretele celor mai discreți spioni...

El nu reacționă, iar Marissa se simți stânjenită. Poate că nu fusese o glumă prea potrivită… Văzându-l însă izbucnind în râs, îi veni inima la loc.

– V-am păcălit, nu? Trebuie să recunoașteți că v-a trecut prin minte că nu am pic de umor, zise Alec printre hohote.

– Așa se pare…

– Bun, continuă el, să trecem și la lucruri serioase. Dați-mi adresa dumneavoastră. Am să fiu acolo într-o oră.

„Chiar și mai repede, dacă ar fi după dumneavoastră“, îl completă ea în gând.

Marissa rupse fără nici un regret o bucată din ziarul cumpărat și-i scrise pe el strada unde locuia.

Capitolul 5

Cu brațele încărcate de tot felul de lucruri, Marissa împinse cu piciorul o cutie de carton care-i bara drumul. Așeză lucrurile pe pat, apoi se întoarse la dulap și reîncepu să scoată hainele aranjate pe rafturi. Până la urmă, nu avea de cărat mare lucru. Nu dăduse niciodată o prea mare importanță hainelor. Cu totul alte lucruri contau pentru ea.

Iar cel mai important în viața ei era Christopher. Aruncă o privire spre el. Băiețelul stătea în țarc, țopăind de colo-colo plin de veselie. Cum în ultima vreme micuțul căpătase abilitatea de a dispărea cât ai clipi, așezase țarcul la intrarea în cameră, astfel încât să-l poată supraveghea în timp ce strângea lucrurile. Se temea că la un moment dat va descoperi o metodă de a escalada grilajul și va porni în explorarea universului fascinant care-l înconjuura. Slavă Domnului, încă nu se ajunsese acolo.

Marissa scoase de sub pat o imensă cutie pe jumătate plină de cărți și începu să adune în ea foile răspândite prin cameră.

– Sper din tot sufletul că nu ne pregătim pentru o aventură pe care s-o regretăm..., spuse ea cu un zâmbet nu foarte convins. Dar domnul Beckett mi-a făcut o impresie bună și în momentul de față avem nevoie disperată de o casă. Și apoi..., adăugă ea făcându-i cu ochiul lui Christopher, mi se pare că Andreea s-a îndrăgostit de tine! Trebuie să-mi promiți că te vei purta frumos cu ea.

Îi zâmbi cu dragoste. Oare toate mamele erau atât de încântate de copilașii lor?

– Când o să crești, sunt sigură că toate fetele te vor plăcea. Va trebui să te deghizezi ca să poți scăpa de ele.

– Căpa, căpa! repetă el, încântat.

Christopher învăța repede...

Repede. Era un cuvânt care în ultima vreme revenea des în viața ei.

Chiar și domnul Beckett acționa rapid. Nu putea spune că ea ar fi fost lentă în reacții, dar poate că de data asta ar fi trebuit să-și rezerve un timp mai îndelungat ca să ia o astfel de hotărare.

Ridică din umeri. Adevărul era că nu avea de ales. Chiar dacă ar fi avut la dispoziție mai mult timp de gândire, tot asta ar fi trebuit să facă.

– Aș fi putut să-mi găsesc o slujbă cu normă întreagă, oftă ea. Dar în felul ăsta am fi stat prea puțin timp împreună. Pe de altă parte, lucrurile nu vor continua așa la nesfârșit, dragul meu. Peste două luni o să am diploma și lumea va fi a noastră! încheie ea optimistă.

Așeză și ultimele cărți în cutie și se întoarse către copil. Dar Christopher nu-i mai acorda de mult atenție.

– Nu prea te impresionează ce-ți spun, nu-i așa?

Chiar atunci se auzi soneria. Tresări.

– Doamne, a și ajuns? Chiar că nu stă departe!

După cum era de așteptat, Christopher nu se sinchisi să răspundă uimirii ei, preocupat acum să testeze rezistența barelor care-i înconjurau țarcul.

Dădu la o parte câteva cutii și reuși să deschidă ușa. Alec se afla în prag. Marissa avu din nou sentimentul că are de-a face cu un tip foarte „regulamentar“. Era îmbrăcat într-o ținută doar ușor mai destinsă decât costumul pe care-l purtase pe timpul zilei. Marissa zâmbi. Oare i se întâmpla vreodată să fie cu adevărat relaxat? Era însă destul de sigură că atunci când va avea grijă de Christopher va fi nevoit să renunțe la vestimentația de om de afaceri.

– Bună seara, îl salută ea.

Alec îi răspunse doar cu un semn scurt din cap, cu ochii la pata neagră pe de obrazul ei. Era gata să întindă mâna ca s-o șteargă, dar se răzgândi. Ar fi fost un gest mult prea... să zicem amical. Enervat de propria reacție, îi răspunse cu un ton îmbufnat:

– Ar trebui să vă uitați pe vizor înainte de a deschide.

Marissa se dădu la o parte ca să-i permită să intre, apoi închise ușa.

– Dar dacă nu ai vizor, acest gest nu te ajută la nimic.

Cum putea o femeie care stătea singură să fie atât imprudentă?

– Dacă nu aveți vizor, cum știți cine e la ușă?

– Foarte simplu: deschid.

El își vârî mâinile în buzunar.

Pentru că Marissa și fiul ei aveau să intre în viața lui – cel puțin pentru o vreme – era normal să se îngrijească de soarta lor, se gândi el, încercând să-și justifice atitudinea prea... părintească.

– La oricine?

Răspunsul femeii fu prompt:

– Într-un fel, da. Dar riscurile sunt minime, Bedford este un orășel foarte civilizat.

Era și motivul pentru care se întorsese aici după divorț. Acest loc îi plăcea mult, avea un farmec aparte pe care nu-l mai întâlnise nicăieri. Aici se simțea în siguranță. Pentru ea, aici era acasă.

„Oare e chiar așa naivă cum pare?“ se întrebă Alec.

– Să știți de la mine că până și „orășelele civilizate“ au delincvenții lor.

Marissa pricepu ce anume îl neliniștea pe interlocutorul ei. De vreme ce urma să-i încredințeze creșterea fiicei sale, trebuia să se asigure că are de-a face cu o femeie responsabilă. Se hotărî deci să-i ofere această garanție.

– Aveți vizor acasă?

Alec nu văzu legătura, dar răspunse totuși afirmativ.

– În acest caz, suntem înțeleși. De acum încolo, am să mă servesc și eu de această utilă invenție.

Considerând dezbaterea încheiată, privi nedumerită în jur, remarcând faptul că Alec venise singur.

– Și Andreea unde e? Sper că nu ați lăsat-o în camionetă!

– Nu, e la Roberta.

Dacă fetița ar fi venit cu el, nu ar mai fi putut să facă mare lucru. Așa că...

– Dar știam că v-a dat un ultimatum. Nu mai e valabil?

Într-adevăr, Roberta îl întâmpinase cu o atitudine foarte rece în această seară. Era gata să înceapă discursul ei obișnuit cu privire la „creșterea unui copil normal“, așa că Alec fu nevoit să-i spună despre Marissa.

– I-am spus adevărul: că am găsit pe cineva să aibă grijă de Andreea și că trebuie să ajut persoana în cauză să se mute cât mai repede, astfel încât mâine dimineață să fie deja la post. A fost atât de fericită de aceste vești surprinzătoare, încât nici măcar n-a priceput că aveam de gând să-i las fetița în grijă încă o dată. Și sper că pentru ultima oară! Când a înțeles, era deja prea târziu.

Scena nu se petrecuse exact așa, pentru că ținea prea mult la Andreea ca s-o lase undeva ca pe un pachet la „obiecte pierdute". Dar pentru mai multă acuratețe, și ca să fie mai scurt...

În fine!

– Și apoi, Dorothy era acolo, adăugă el.

– Dorothy?

Să fie cineva din familie?

Alec se îndreptă spre țarcul băiatului.

– Salut, tinere! îi spuse el. Dorothy este menajera Robertei. Și se întâmplă ca ei să-i placă micuții ăștia. În doze destul de mici, e adevărat, dar suficient pentru nevoile unui tată disperat.

Mângâie perișorul copilului... avea finețea mătăsii. Oare părul mămicii lui era la fel?

Dar ce naiba îl interesa pe el așa ceva?

Marissa clătină din cap.

– Așa e majoritatea lumii. Nu-i copilul tău, nu te interesează.

Alec o privi nedumerit.

– Dar nu și dumneavoastră.

Ea zâmbi.

– Așa e. Dar eu am avut o familie numeroasă și, fiind cea mai mare dintre cei șase frați, am un oarecare antrenament.

– Tocmai! Alții în locul dumneavoastră s-ar fi săturat...

Tânăra femeie scutură din cap, râzând. Acei ani în care făcuse pe doica pentru frații și surorile ei îi lăsaseră numai amintiri plăcute. De atunci, adora copiii.

– Faptul că m-am ocupat de ei m-a învăţat ce înseamnă stabilitatea şi spiritul de familie, două lucruri care lipseau căminului nostru. De fapt, e şi normal să fie aşa atunci când familia îşi petrece timpul mutându-se dintr-un loc într-altul. Tata era militar de carieră. Şi, mai important, era mai pasionat de meseria lui decât de noi...

Dar uite că se îndepărta de subiect. De ce îi povestea asta?

Îşi înclină capul într-o parte – se părea că gestul ăsta făcea parte din felul ei de a fi – şi-l privi, râzând.

– Bun, să trecem la treabă. V-aţi adus muşchii?

Femeia asta avea darul de a sări de la un la alta cu o uşurinţă derutantă.

– Ce aţi spus?

– Valizele sunt pline de cărţi şi sunt foarte grele. Şi, după cum aţi remarcat, stau la etajul doi…

– Da, am remarcat…

Urcând scările, Alec începuse să se întrebe dacă fusese înţelept din partea lui să-şi ofere ajutorul.

Se dădu un pas înapoi şi privi în jur. Nu erau prea multe piese de mobilier, dar camera părea plină. Peste tot se aflau cărţi, clasoare, haine, jucării... Mai remarcă şi o sofa destul de voluminoasă, care ar fi încăput doar cu mare greutate pe scările înguste ale blocului. Numai gândul că va trebui s-o ridice şi s-o care îi dădea dureri de spate. Nu ar fi fost oare o idee mai bună să apeleze la o firmă specializată în mutări? Era gata să plătească, oricât ar fi costat.

– Tot ce se află aici vă aparţine? îndrăzni el să întrebe.

– Nu, mobila este a lui Jeremy.

„Ce bine!" îşi spuse el cu uşurare. Până la urmă, nu va fi chiar aşa greu cum părea!

– Lejer...

Ea ridică din umeri. Prin forța lucrurilor, nu fusese nevoită să cumpere nimic al ei. Și apoi, nici nu avea banii necesari pentru astfel de investiții.

– Când ai un tată care lucrează în armată, ajungi să înveți unele lucruri. Între altele, unul foarte important: nu trebuie să te atașezi niciodată de obiecte prea mari pentru a fi cărate de colo-colo.

Date fiind împrejurările, Alec nu putea decât să salute călduros această filozofie de viață.

– Bun. Atunci, să mergem.

Se aplecă, gata să ridice o cutie plină de cărți.

Cu un brusc sentiment de vinovăție – doar omul ăsta nu avea obligația să-i care ei lucrurile – Marissa se apropie de el:

– Nu vreți o mână de ajutor? Sunt mai puternică decât las impresia.

Alec avusese ocazia să observe acest fapt în timpul orelor de curs. Și dacă forța se alia și cu energia debordantă pe care de asemenea o remarcase la ea, era sigur că putea să-și mute lucrurile de una singură.

– Nici nu mă îndoiesc, replică el. Dar dacă mă ajutați s-ar putea să cădem amândoi de-a rostogolul pe scări.

Ea se strâmbă comic:

– Nu ar fi ceva foarte plăcut…

El îngenunche și începu să citească titlurile cărților. Nu erau decât manuale universitare. Iar dacă era să judece după starea lor, probabil că erau cumpărate de la anticariat.

– Ați citit toate astea?

– De la prima la ultima.

În glasul ei se ghicea o nuanță de mândrie.

– Asta pare cam zdrențuită...

Femeia se aplecă la rândul ei și, cu un gest aproape tandru, își trecu palma peste paginile subliniate ale cărții.

– Dar asta? Unele sunt vai de capul lor! Aproape toate sunt lucrări fascinante, le-am citit și răscitit din scoarță în scoarță... Poate de aceea. Pe de altă parte, pe cele care nu mi-au plăcut, le-am folosit ca să le pun sub picioarele mesei. Se cam mișca...

Alec se întoarse mirat către ea.

– Glumeam, zise ea brusc. Din principiu, urăsc să arunc cărțile. Le păstrez pe toate.

Stăteau atât de aproape, încât îi putea simți parfumul. Iar acesta avea asupra lui un efect ciudat. Reuși cu un mare efort să se concentreze asupra subiectului de discuție.

– Nu citiți nimic altceva?

Cititul era pasiunea ei cea mai mare, după Christopher.

– Ba da! Citesc tot ce-mi pică în mână. Dar cum nu prea am bani să-mi cumpăr cărțile care-mi plac, prefer să merg la bibliotecă.

Zgomotul domol al ploii se auzea pe acoperiș. Marissa se duse la fereastră și observă că plouă torențial.

Alec luase în brațe o valiză și se pregătea să facă primul drum până la mașină.

– Așteptați! strigă ea.

– Scuze, dar nu cred că mai pot lua ceva. Sunt destul de încărcat.

Marissa îi ieși în față, ținând în mână o umbrelă.

– Nu vă va fi de nici un folos dacă vă veți îmbolnăvi, declară ea cu un ton hotărât, deschizându-i larg ușa.

Cum ajunseră la parter, Marissa își luă rolul de protectoare în serios. Deschise umbrela deasupra lor și-l escortă pe

domnul Beckett până la mașină. Din fericire, era parcată de altfel destul de aproape de intrare. Încărcară totul și se întoarseră pentru un nou transport.

– Mai sunt multe?

– Cutii? Doar una. Dar mai sunt hainele și lucrurile lui Christopher.

– Aha. Televizor, sistem audio?

– Nu sunt bani, replică ea cu un aer comic.

Situația financiară precară nu părea s-o deranjeze, nici s-o jeneze în vreun fel.

Dacă se gândea bine, personalitatea ei era plină de paradoxuri. Deși atașată de ideea de stabilitate, nu ținea prea mult la lucruri. Acest fel de a fi îi câștigase simpatia și-l făcea să se simtă bine în preajma ei.

Ea îl luă de braț și acceleră mersul. Cum lui i se păru ciudat acest gest de familiaritate și-i aruncă o privire surprinsă, Marissa schiță un zâmbet și răspunse nedumeririi lui nerostite:

– Aș prefera să nu-l lăsăm prea mult timp singur pe Christopher. Nu știi niciodată ce-i trece prin cap!

Nu plecaseră de multă vreme și probabil copilașul se afla încă în țarcul lui dar, pe cât posibil, evita să-și asume vreun risc în ce-l privea.

Alec dădu din cap în semn că înțelesese și o lăsă să treacă înaintea lui pe scară. Avea să regrete foarte curând această galanterie. Vederea șoldurilor ei fine legănându-se inocent în fața lui avu asupra bărbatului un efect… perturbator. Ca să-și alunge tulburarea, se gândi la Andreea. Fiica lui va fi cu siguranță fericită alături de această femeie atât de veselă, de afectuoasă și de plină de energie.

Dar el?

Capitolul 6

Parfumul care plutea în aer îl trezi din somn, punându-i în alertă simțurile.

Mai întâi crezu că este parfumul Marissei, pe care-l simțise cu doar o zi înainte. Un parfum subtil, cu miros de primăvară…

Deschise ochii. Mirosul puternic care domnea în casă era aroma cafelei.

Cu ochii larg deschiși, Alec se ridică într-un cot și aruncă o privire către ceasul de pe noptieră. Mai erau douăzeci de minute până când trebuia să sune. Dar dacă tot se trezise... Căscă, se întinse și simți o durere puternică în spate. Asta îl va învăța minte să mai facă pe cavalerul! Ar fi trebuit să aștepte. Să-l sune pe Nat sau pe Steven ca să-i dea o mână de ajutor.

Oare nu cumva încercase s-o impresioneze? La naiba, doar nu era un adolescent!

Oricum ar fi fost, slavă Domnului că reușiseră. După ce descărcaseră lucrurile Marissei, plecase s-o ia pe Andreea de la

Roberta și, cu un ultim efort, o dusese la culcare. Apoi, ca un somnambul, se dusese în camera lui și se prăbușise în pat. Ultimul lui gând fu pentru Marissa. Oare noua ei casă îi plăcea? Casa ei? Trebuia să fie tare obosit!

Ca prin minune, Andreea nu se trezise nici măcar o dată peste noapte.

Ah, avea impresia că parfumul fascinant al cafelei îl urmărea peste tot. Un adevărat supliciu... ar fi dat orice pentru o ceașcă aburindă de cafea. Din păcate, știa că era doar un vis!

Se frecă la ochi și se ridică, enervat.

Dacă ar fi putut să scape de visul ciudat care-l urmărea ar fi fost perfect. Visase o femeie. Dacă trăsăturile chipului ei erau vag conturate, fermecătorul ei râs cristalin îi răsuna încă în minte ca o muzică divină. La început, crezu că este vorba despre Christine. După moartea ei, o visase mereu, aproape în fiecare noapte. Apoi, visele se răriseră, până ajunseseră să dispară.

Dar nu fusese Christine, ci o altă femeie. Fără îndoială că fusese vorba despre chipul unei fete zărite întâmplător în vreo reclamă. Nu avea de ce să-și facă griji pentru așa ceva. Această imagine idilică se va șterge de la sine. Era deja oricum foarte vagă.

Nu-i luă mai mult de cincisprezece minute ca să facă duș, să se radă și să se îmbrace. În tot acest timp, se întrebă cum de nu aude încă glăsciorul Andreei. Poate că era bolnavă. Marissa îi va fi probabil recunoscătoare micuței pentru această mică atenție de bun venit... Încruntat, își luă haina și ieși din cameră.

Dacă Andreea era cu adevărat bolnavă, va anula întâlnirea pe care o avea la slujbă și va rămâne acasă ca s-o îngrijească. Cu un gest mecanic, își aranjă nodul cravatei.

Să anuleze întâlnirea? Nu, era imposibil! Era poate cel mai important eveniment de la începutul anului. Trebuia să primească o mulțime de cumpărători, veniți din toate Statele, plus un foarte cunoscut om de afaceri. Nu putea lipsi.

Și iată că legile lui Murphy se confirmau încă o dată. Ce începe prost, trebuie să se termine și mai prost...

Ajuns cu chiu cu vai la finalul unei săptămâni cu aspect de maraton, se vedea nevoit să aleagă între a pierde o afacere și a-și lăsa copila bolnăvioară acasă. Slavă Domnului că exista Marissa!

Îngrijorat, se îndreptă către camera fetiței, vecină cu a sa. Poate că exagera, și Andreea dormea pur și simplu, obosită de schimbările intervenite în viața ei. De ce nu ar fi avut și ea dreptul să lenevească un pic în pătuț dimineața?

– Sus, pui mic! exclamă el pe un ton jovial, deschizând ușa. E timpul să te trezești, pisicuțo!

Se opri însă brusc, observând pătuțul gol.

Gânduri dintre cele mai teribile îi trecură prin minte. Își aminti că citise de curând un articol despre răpitorii de copii. Un bărbat intrase într-o casă unde familia lua liniștită masa de seară și încercase să răpească pe cel mai mic dintre copilași. Și dacă... dacă cineva pătrunsese în camera Andreei în timp ce el dormea dus la numai câțiva metri depărtare?

Coborî scările în grabă, cu gând să anunțe dispariția Marissei. În bucătărie, fu întâmpinat de o aromă cunoscută. Șuncă prăjită cu ouă... Cineva pregătea micul dejun. Ceva era

în neregulă. Îi era greu să creadă că răpitorul, cuprins de o foame subită, se oprise câteva clipe și se apucase să-și prepare o masă copioasă într-o casă străină.

Între neîncredere și ușurare, alese să verifice informația. Reveni în bucătărie. Aici se afla Marissa, ce supraveghea în același timp trei cratițe de pe foc și pe cei doi copii, așezați cuminți în scăunelele lor.

Timp de câteva secunde, Alec rămase în prag, incapabil să se miște sau să scoată vreun sunet. Se simțea un pic ridicol pentru felul în care reacționase. Se vedea că are darul de a exagera, fără îndoială moștenit de la Roberta, cu talentul ei de tragediană. Pe de altă parte, se prea poate ca nici stresul ultimelor luni să nu fi fost străin de panica sa matinală. Trebuie să aibă grijă să nu povestească asta nimănui. Cu siguranță, s-ar face de râs.

Marissa se pregătea să ia de pe foc o tigaie, când îl zări în prag. Oare de cât timp se afla aici, de cât timp o privea?

Se grăbi să așeze mâncarea preparată în două farfurii.

– Bună dimineața! îl salută ea cu un zâmbet larg.

Primirea ei atât de veselă, caldă precum soarele care răzbătea prin fereastră, avu asupra lui efectul unui sărut. Amețit și fericit, intră în încăpere, având impresia că alunecă într-un vis.

– Bună dimineața, răspunse el, aplecându-se să-și sărute fetița.

Apoi, conștient în sfârșit de ce se petrecerea în jurul lui, arătă mirat înspre mâncarea aburindă din farfurii.

– Ce faceți aici?

Marissa, cu aceeași seninătate copilărească în priviri, îi răspunse veselă:

– Îmi fac treaba. Poate că dumneavoastră deja ați uitat, dar ieri seară m-ați angajat…

Păstrându-și zâmbetul, așeză în fața lui un pahar de suc proaspăt de portocale.

Văzând-o purtându-se atât de natural, ai fi crezut că se afla în casa asta dintotdeauna. Nici una dintre femeile pe care le angajase anterior ca să aibă grijă de Andreea nu-l făcuse să se simtă mai în largul lui. Înainte, era oarecum stânjenit de prezența unei străine în casă și încerca să fie cât mai discret, cât mai puțin vizibil...

De aceea, nu era sigur că se poate adapta atât de repede la această bruscă schimbare.

– Nu am uitat. Dar, dacă îmi amintesc bine, slujba dumneavoastră era să vă ocupați de Andreea.

„Nu trebuie să faceți și pe bucătăreasa“, adăugă el în gând.

La fel de veselă, Marissa mângâie părul fetiței și răspunse:

– Ei bine, asta și fac! Mă ocup de ea!

„Printre altele“, o contrazise el în gând.

Delicioasele arome care pluteau în bucătărie îi amintiră că-i era o foame de lup. Nu mai mâncase nimic de la masa de ieri seară, de altfel nu foarte hrănitoare. Cu un aer gurmand, Alec adulmecă mirosul mâncării.

– A ce miroase?

Zâmbetul femeii se lărgi. Îi plăcea la nebunie să-și facă de lucru prin bucătărie dimineața. Pentru ea, acesta era cel mai bun început de zi.

– Veți regăsi aici ingredientele unui mic dejun clasic! replică ea.

Așeză pe masă omleta cu șuncă și o farfurie cu clătite, siropul de arțar și o cafetiră plină de cafea proaspătă. Pentru

Alec, care se mulțumea în general cu o felie de pâine pe jumătate arsă, acesta era un adevărat festin.

– Să faceți de mâncare nu intră în atribuțiile dumneavoastră, insistă el, încăpățânat.

Ea se întrebă dacă faptul că preparase micul dejun îl enervase sau îi făcuse plăcere. În orice caz, nu era deloc pretențios.

– Nu, dar sper că să mănânc, da!

Luă loc la masă și îl servi pe el înainte de a-și pune ea în farfurie.

– Dormeați și nu am vrut să vă deranjez cu astfel de detalii. Prin urmare, am îmbrăcat-o pe Andreea și am luat-o aici, ca să pape împreună cu Christopher.

Alec se uită la castronașele goale care se aflau încă în fața copiilor. Cei doi micuți aveau niște chipuri foarte fericite.

– Au și mâncat?

– Cea mai mare parte a cerealelor pe care le-am pregătit. Restul l-au împrăștiat conștincioși pe șervețele. Într-un final, mi-am dat seama că mă cam roade stomacul de foame și m-am gândit că și dumneavoastră, asemenea oricărui muritor, obșnuiți să mâncați. Așa că am făcut două porții. Nimic mai mult!

Nu era vorba că nu-i aprecia gestul. Dar nu voia s-o lase să creadă că asta face parte din îndatoririle ei.

– Nu trebuia să vă deranjați.

– Nu m-am deranjat deloc. Tot ce am făcut a fost să deschid frigiderul… Restul a venit de la sine!

Considerând că dezbătuseră destul acest subiect, îi întinse coșul cu pâine prăjită, pe care avusese grijă să-l acopere cu un șervet, pentru ca feliile să rămână calde.

– Presupun că mâncați dimineața, nu? întrebă ea, ungându-și o felie de pâine cu unt.

Parfumul mâncării, amestecat cu cel al tinerei femei, avu asupra lui un efect ciudat. Se întristă.

– Hmmm... da, desigur. Dar a trecut ceva vreme de când am abandonat ideea unei mese consistente, oricare ar fi momentul zilei. Nu am reușit niciodată să am grijă de Andreea și să și mănânc în același timp.

– Problema dumneavoastră este ca și rezolvată. Mie îmi place foarte mult să gătesc. Iar să fac de mâncare în această bucătărie spațioasă și bine amenajată este o adevărată plăcere.

Cum nu știa ce să mai răspundă, Alec bău o gură de cafea și scoase un oftat lung de plăcere. I se părea că nu mai gustase niciodată o cafea mai bună. Ridică ochii spre Marissa, cu o privire uimită.

– Unde ați învățat să faceți o cafea așa bună?

– La nașterea mea, una dintre cele trei ursitoare mi-a menit să fac cea mai bună cafea din lume și toți prinții lumii să mi se închine pentru această rară calitate!

El clătină din cap, încă sub vraja acestei licori fermecate.

– Incredibil... are o savoare aparte.

– Dacă vă place, mai puneți-vă!

Alec nu se lăsă rugat.

– Ce puneți în ea de-i dați gustul ăsta?

– Eeee..., ăsta e un mic secret pe care l-am învățat în Turcia. Iar dacă am să vi-l spun, nu va mai fi un secret, nu-i așa?

– În Turcia…, repetă el. Ia te uită!

– Tata a fost foarte des trimis în misiuni în străinătate.

Iată prin urmare cum se explica extraordinara ei facultate de adaptare la situații noi! Nu se putu împiedica să nu se

gândească dacă această viață nomadă îi plăcuse sau nu. În ce-l privea, ar fi urât din suflet o astfel de copilărie.

– Îmi imaginez că nu a fost foarte ușor să călătoriți fără încetare dintr-un loc într-altul.

Ea strâmbă din nas.

– Nu prea. Nu am reușit niciodată să mă obișnuiesc cu asta. Dar nici nu prea aveam de ales. Trebuia să-mi văd de treabă oriunde. După cum v-am spus, aveam grijă de frățiorii mei, ceea ce-mi lăsa prea puțin timp ca să-mi pun întrebări sau ca să mă simt singură.

Atâta vreme cât ei îi erau încredințați cei mici, trebuia să fie pentru ei un exemplu, nu avea voie să se bea bătută. Și astfel reușise să-și facă și ea viața mai frumoasă.

– Mai greu era pentru mama, continuă ea cu un aer trist.

– De ce? Ea nu se ocupa deloc de copii?

Chiar și să fi avut chef să-i povestească, această istorie era prea lungă. Și apoi, întotdeauna prefera să-i protejeze de judecata altora pe cei pe care-i iubea. Chiar dacă aceștia aveau numeroase defecte.

– Semăna destul de bine cu mama dumneavoastră, răspunse ea, sintetizând.

Marissa vorbea cu un ton detașat. Trecuse multă vreme de când rănile copilăriei se închiseseră. Trecutul îi apărea astăzi într-o lumină diferită.

– Să spunem doar că... nașterea mea nu a fost prevăzută. Și prin urmare, nici dorită. Tata și-a făcut datoria și s-a căsătorit cu mama, dar cred că nu au reușit niciodată să-și ierte reciproc această greșeală din tinerețe. Cum, de altfel, nu au putut să mă ierte nici pe mine pentru că am venit pe lume. Le-am încurcat toate socotelile!

Alec se pregătea să-i răspundă, dar îl opri. Nu ar fi trebuit să abordeze acest subiect și-i părea rău că nu se abținuse.

– Deci vă place? întrebă ea, arătând cu furculița înspre farfuria cu mâncare.

– Totul a fost absolut delicios, răspunse el, luând o ultimă înghițitură din pâinea prăjită. Dacă nu v-aș fi angajat pentru Andreea, în urma acestor ultime probe v-aș fi implorat să acceptați postul de bucătăreasă.

– Aveți deja o bucătăreasă?

– Nu! replică el râzând.

Cunoștințele lui limitate în materie fuseseră suficiente ca să servească nevoile lui și ale Andreei. Mai ales că fetița se mulțumea cu semipreparatele din comerț pe care era suficient să le încălzești.

Cum Alec nu-i cerea nimic, decise să-și ofere singură serviciile. Și era foarte bine așa. Ura să i se impună ceva. Orice ar fi fost.

– Ei bine, acum aveți. Cel puțin pe durata contractului nostru.

Tânăra femeie consideră că e util să aducă această ultimă precizare, în caz că eforturile ei i s-ar fi părut domnului Beckett exagerate. Nu voia să facă exces de zel. Stăpânul casei se arătase oricum puțin stânjenit de faptul că începuse să ia în posesie teritoriul care până de curând îi aparținuse numai lui.

Alec se lăsă pe spate în scaun și o privi. Această femeie era cu adevărat extraordinară.

– Vă gândiți să fiți în același timp studentă, profesoară, mamă, bonă și… bucătăreasă?

Dacă te luai după felul în care înșirase toate aceste „funcții“, ai fi zis că sunt fapte de mare ispravă. Dar ei nu i se

părea nimic extraordinar. În plus, îi plăcea să accepte orice provocare. De ce nu chiar pe aceea de a-i demonstra că se poate?

– Da. Iar după-amiaza, când sunt mai liberă, pot face jonglerii cu popice și îndoi bare de oțel cu mâinile goale! Ce părere aveți?

El izbucni în râs. Într-un râs cu adevărat plin de veselie. Trecuse atâta vreme de când nu mai râsese cu poftă!

– Mi-ar plăcea s-o văd și p-asta!

– Am să vă anunț din timp data următorului spectacol.

Marissa termină și ea de mâncat și se ridică să pună farfuria goală în chiuvetă. Atunci zări din nou afișul de pe frigider și-l anunță scurt:

– Am stabilit un program pentru noi doi, pentru fiecare zi. E lipit pe frigider.

„Noi doi…

De ce aceste cuvinte îi răsunau așa de plăcut în ureche? De ce trezeau în sufletul lui un ecou atât de puternic?“ se gândi el, așezând farfuriile în mașina de spălat vase.

Era ridicol. Nici nu se cunoșteau bine... Și apoi, cine ar fi putut ști mai bine decât el că fericirea este întotdeauna efemeră? Chiar când credeai că totul merge bine, când încetai să te mai temi și să-ți mai faci griji, atunci viața îți demonstra că te înșeli, pregătindu-ți una dintre crudele ei lovituri.

Simțise asta pe propria piele și nu-i fusese ușor.

Reprimându-și un oftat, Alec se ridică și se duse la afișul despre care-i vorbise Marissa. Femeia scrisese aici programul diverselor ei activități, inclusiv timpul pe care avea să-l petreacă alături de Andreea.

„Conștiincioasă“, își zise în gând.

– Ați făcut lista asta dimineață?

– Nu, ieri seară. Nu am reușit să adorm și am profitat de asta ca să avansăm puțin cu stabilirea programului.

– Mmm… înțeleg.

Se pare că ajusese să locuiască sub același acoperiș cu o mică obsedată de muncă.

– Atunci, când mai aveți puțin timp la dispoziție, v-aș ruga să-mi construiți o mașină.

– Cabrio sau berlină? i-o întoarse ea prompt.

Alec clătină din cap a mirare, zâmbi cu încântare și-și turnă a treia ceașcă de cafea.

– Nu vă odihniți niciodată? Ar trebui să aveți puțin timp și pentru dumneavoastră! De exemplu… ca să respirați!

În nici un caz! Asta însemna deja lene. O fată de sergent nu-și putea permite un astfel de lux. Trebuia să aibă mereu ceva de făcut, să fie activă sau măcar – în cazul în care terminase tot ce-și propusese – să-și facă niște planuri cu privire la ce va avea de făcut. Așa fusese învățată de mic copil și așa rămăsese!

– Ce idee! Viața e scurtă și sunt atâtea lucruri de făcut. Aș avea impresia că-mi pierd viața vegetând.

– Oamenii obișnuiți numesc asta „odihnă“.

Poate, dar nu era pentru ea.

– Puteți să vă odihniți cât vreți, de restul mă ocup eu, replică ea cu bunăvoință. Mi se pare că sunt oricum plătită pentru asta, nu?

Cu atât mai mult cu cât era foarte drăguț când se odihnea..., se gândi ea, cu un zâmbet pe care încercă să-l ascundă.

Alec observă o lucire ciudată în privirea ei.

– Ce e?

– Nimic, răspunse ea, continuând să zâmbească.

Era mai bine să nu-i mărturisească faptul că-l surprinsese dormind.

Alec o privi cu luare-aminte. Îi ascundea ceva. Era convins de asta!

– De vreme ce locuiți aici și munciți pentru mine, trebuie să vă spun că apreciez foarte mult sinceritatea.

Marissa ezită, apoi ridică din umeri. Ceea ce avea să-i spună nu-i va conveni. Dar, în sfârșit...

– Foarte bine. Dumneavoastră ați vrut-o... Mă gândeam în clipa asta că semănați cu un făt-frumos când dormiți!

El rămase interzis.

– Când... Dar...

Ea se grăbi să-l liniștească.

– Am greșit ușa, azi-dimineață. În loc să intru în camera Andreei, am intrat din greșeală în dormitorul dumneavoastră. Dar am ieșit imediat…

Nu chiar atât de repede, totuși. Iar amintirea lui dormind o urmărise toată dimineața...

Alec nu visase deci. Acel parfum pe care crezuse că-l simțise, acea ființă de vis la care se gândea era Marissa.

Tânăra femeie își mușcă buzele. Oare avea să-i reproșeze această intruziune involuntară în intimitatea lui?

– Cred că vă datorez scuze. Dar, după cum cred că ați înțeles, nu am avut intenția de a vă tulbura intimitatea.

– Atunci, de ce zâmbiți așa?

– Pentru că îmi amintiți de Willie!

– Willie?

– Fratele meu cel mai mic. Când doarme, părul îi cade mereu în ochi. Seamănă cu un cățeluș.

Marissa se abținuse cu greu să nu se ducă până la pat ca să-i aranjeze suvița de păr rebelă, așa cum făcea altădată cu Willie.

Frățiorul ei îi lipsea. Ca toți ceilalți frați, locuia și el în alt Stat. Îi trimitea scrisori, dar relația lor se schimbase mult. Erau acum oameni maturi...

– Trebuie să vă spun că în această ținută sunteți mult mai impozant.

Din reflex, Alec își verifică nodul de cravată.

– Sper! Astăzi am o întâlnire importantă, cu zeci de clienți importanți și aș prefera să nu mă identifice și ei cu un cățeluș drăguț.

– Nu aveți de ce vă teme.

Ea se duse la Christopher, care între timp se apucase să facă un solo de baterie și-i luă din mânuță lingurița.

– Dar cu ce vă ocupați exact?

Meseria lui avea multe laturi, dar nu-i spuse Marissei decât versiunea condensată a ceea ce presupunea activitatea lui.

– Fac programe de computere și jumătate din timpul care îmi mai rămâne încerc să le vând.

Nimeni nu cunoaștea mai bine ca el produsele al căror creator era. Prin urmare, Rex considera pe bună dreptate că el trebuia să le și prezinte potențialilor cumpărători.

– Asta aduce foarte mult cu două slujbe... și chiar cu normă întreagă, observă ea încruntată.

– Exact! Avem cel puțin o trăsătură comună.

Se uită la ceas și zise cu o strâmbătură comică:

– Ah, fir-ar să fie! Trebuie să plec. Dacă nu mă grăbesc, n-o să ajung la timp și voi lăsa concurenței un avans nedorit.

Marissa așteptă să-și sărute fiica, apoi îi ceru un număr de telefon la care-l putea găsi. El îi întinse o carte de vizită.

– Astea sunt numerele de la birou, dar întâlnirea are loc în altă parte. Dacă apare vreo urgență, spuneți-i secretarei să mă caute pe mobil.

– Perfect.

Spre marea surprindere a lui Alec, Marissa îl conduse până la ușă.

– Sunt sigură că veți face senzație, îi spuse ea cu un zâmbet.

Alec își puse haina și se aplecă să-și ia servieta. Era un secol de când ziua lui nu mai începuse astfel. Amintirea Christinei îi strânse inima.

– Am să fac tot posibilul.

Femeia înțelese că atinsese un punct sensibil, dar nu putea să se scuze fără să știe despre ce era vorba.

– În orice caz, baftă. La ce oră vă întoarceți?

În astfel de zile încărcate, îi era greu să prevadă ora de întoarcere. Își aminti însă că Marissa nu-i pune întrebarea doar de dragul conversației.

– Aveți cursuri seara, nu?

Ea făcu semn că da.

– Nu vă îngrijorați. Dacă ajungeți târziu, dați-mi un telefon. Am să găsesc eu o rezolvare.

– Pentru curs sau pentru Andreea?

– Cunosc o bonă foarte drăguță.

– Dumneavoastră?

– Eu.

– Bravo!

– Deci?

– Am să încerc să mă întorc cât de repede posibil.

Va face în așa fel încât să plece primul de la întâlnire.

– Foarte bine.

Să fi fost doar imaginația ei sau domnul Beckett nu se simțea prea bine?

Alec avea un nod în gât. Prezența femeii îi amintea de momentele petrecute alături de Christine. Pentru o secundă, fu gata s-o îmbărțișeze. Dar această femeie nu era Christine, iar el nu mai era omul care fusese cândva. Și nu va mai fi niciodată.

– Ne vedem diseară, rosti el brusc, întorcându-i spatele.

Perplexă în fața acestei reacții, Marissa îl privi îndepărtându-se pe alee.

Pentru o secundă, avusese impresia că o va îmbrățișa. Apoi, plecase ca un hoț. Alec Beckett era un tip ciudat…

Ridică din umeri și reveni în bucătărie, unde cei doi copilași o primiră cu strigăte de bucurie.

Nu avea timp de pierdut!

Capitolul 7

Alec era ferm hotărât să nu întârzie.

Își pusese ceasul să sune la șapte.

O oră absolut inumană ca să te trezești duminica, dar ce să-i faci? Era plata pentru „glorie“. De fapt, pentru confortul lui de fiecare zi.

Când o tânără societate de informatică te plătește cu o sumă astronomică doar ca să gândești, se consideră că mintea trebuie urmată și... de trup.

Iar acest trup stătuse prea mult la orizontală în dimineața asta.

Alec oftă. Îi era imposibil să scape de corvoada asta, dar nu avea de ales.

Până acum, patronii firmei și totodată prietenii lui se arătaseră foarte înțelegători cu privire la programul de lucru. Era deci normal să le răspundă cu aceeași înțelegere când ei erau cei care aveau nevoie de ajutor. Și apoi, nu va dura mult.

În plus, acum avea un om de nădejde pe care să conteze.

De la sosirea Marissei în casă, se gândi el dând drumul apei de la duș, viața i se schimbase radical. Nu-i trebuiseră femeii mai mult de douăzeci și patru de ore ca să preia frâiele gospodăriei și să reorganizeze perfect întreaga casă. Probabil că moștenea acest talent de tatăl ei.

În orice caz, îi era etern recunoscător pentru toate micile miracole pe care reușea să le realizeze zilnic. Era ca o zână bună, ca un personaj de poveste.

Se întreba chiar cum a putut să trăiască atâtea luni fără ea. Marissa se afla aici de numai zece zile, și totul mergea cu precizia unui ceas elvețian.

Andreea se simțea bine și era vioaie, aveau mereu mâncare caldă la masă, iar seara, când se întorcea obosit de la lucru, era cineva care-l aștepta cu zâmbetul pe buze. Cineva inteligent, alături de care nu te puteai plictisi și cu care puteai purta o conversație interesantă.

Se simțea cu toate astea vinovat, pentru că nu putea respecta întotdeauna termenii „contractului" lor. În această săptămână – care tocmai trecuse – de exemplu, fusese nevoit să se ducă zilnic la birou și nu putuse asigura „tura" de miercuri promisă la început. Fără să fie deloc enervată de schimbarea de program, Marissa luase imperturbabilă cu ea pe cei doi copii și-i lăsase la grădinița campusului. El insistase să plătească aceste cheltuieli suplimentare, dar tot i se părea că are față de ea o datorie... morală.

Ieși din duș înviorat și se înfășură într-un prosop. O datorie? La naiba! Dat fiind felul în care simpla ei prezență îi ușura existența, probabil că-i va fi dator întotdeauna și nu va reuși s-o răsplătească la fel... toată viața.

– Haide, liniștește-te! șopti el către imaginea reflectată în oglindă.

Trebuia să fie mai temperat cu laudele. Singurul mijloc ca să se protejeze împotriva grelelor lovituri ale soartei era să se entuziasmeze cât mai puțin posibil. Asta ca să evite o brutală trezire la realitate. O dată, i se întâmplase. Și-i era de-ajuns.

Se îmbrăcă în grabă și se pieptănă, constatând în treacăt faptul că ar trebui să se tundă. Oare Marissa știa să tundă? se gândi el cu umor. Ăsta ar fi un nou atu, de adăugat pe lista deja foarte lungă de calități.

Oare fostul ei soț era imbecil? Încă o dată, acest motiv i se părea singurul valabil pentru a explica despărțirea lor. Dacă ar fi fost nevasta lui, el...

Se enervă. Iată cum ajunsese să gândească! Marissa Rogers nu era soția lui! Era bona Andreei și doar atât!

Coborând scările, i se păru că aude muzică. Era o muzică ritmată, acompaniată de râsetele copiilor. Se lăsă ghidat de acorduri și ajunse în sufragerie, oprindu-se în prag și privind fascinat ce se întâmpla înăuntru.

Marissa stătea lungită pe podea, avându-l pe Christopher de o parte, iar de cealaltă pe Andreea. Până aici, nimic suprinzător. Mai văzuse de multe ori această scenă, acasă sau la cursurile pentru părinți. Dar de această dată, Marissa făcea... exerciții. Micuții o contemplau uimiți. Nici nu se putea altfel. Chiar și el rămase uimit privindu-i trupul ușor și fragil îmbrăcat într-un costum de gimnastică verde smarald.

Cu gâtul uscat de o bruscă și neînțeleasă emoție, incapabil să facă vreun gest, stătea cu ochii ațintiți către silueta femeii. Era atât de frumoasă, atât de ușoară, atât de fină și atât de...

flexibilă. Cum naiba reușea să execute astfel de mișcări? Dacă ar fi încercat s-o imite, nu ar fi reușit decât să-și rupă vreun os.

Suspină admirativ.

Ea auzi și se întoarse surprinsă în direcția lui, cu obrajii în flăcări. Jenată, se ridică îndată, cerându-și parcă scuze că o zărise astfel.

– Nu... nu v-am văzut, spuse ea, răsuflând greu.

– Mă pregăteam să plec, zise el în loc de orice explicație.

Motiv pentru care rămăsese în prag, privind-o de câtăva vreme. Jenat la rândul lui de răspunsul pe care-l dăduse, își drese glasul și continuă:

– Cum de reușiți să faceți asemenea... figuri? Aveți o suplețe incredibilă.

– Datorită unui lung antrenament…, răspunse ea, ștergâdu-și fruntea cu un șervețel.

Tânăra femeie remarcă faptul că Alec purta costum, „uniforma“ lui de lucru. Însemna că se duce la birou.

Pentru un om care trebuia să lucreze acasă, nu prea se ținea de program.

– Sunteți îmbrăcat cam elegant pentru o zi de duminică, observă ea.

Lui îi scăpă un oftat.

– Am să ies la un mic dejun de afaceri… E ceva foarte la modă în ultima vreme.

– Duminica? făcu ea uimită.

Se simți din nou vinovat. Nu petrecea destul timp cu fetița lui. Săptămâna asta – își aminti din nou – nu stătuse prea mult acasă. Nu mai ajungea prea des nici la cursurile „Eu și

bebelușul". Andreea era desigur prea mică pentru a ține cont de asta, dar lui îi părea rău că-și neglijează îndatoririle.

– E o excepție, preciză el, simțindu-se deodată foarte inconfortabil.

Dar Marissa nu locuia aici de prea multă vreme. Nu avea deci de unde să știe că, de obicei, Alec nu lucra într-un ritm atât de infernal. Pentru ea, era un om dedicat în întregime muncii, ceea ce nu i se părea corect nici față de el, nici față de copilă.

Chiar dacă nu se simțea îndreptățită să-i facă vreun reproș, Marissa se gândi că o simplă remarcă nu avea să strice. Și, oricum, nu se putu abține:

– Țin minte că mi-ați spus că lucrați și acasă câteva zile pe săptămână, nu-i așa?

Era perfect adevărat. Probabil credea că mințise. Dar nu era vina lui. Anumite circumstanțe, independente de voința lui, îl obligau acum la ceva mai multă muncă. Dar totul va reintra în normal în curând. Așteptând acest moment, trebuia să aibă puțină răbdare.

Îi explică toate astea, aplecându-se să-și sărute fiica de plecare.

– Stau și mă întreb ce m-aș fi făcut fără ajutorul dumneavoastră, concluzionă el, privind-o în ochi.

Sub privirea intensă a ochilor ei albaștri, Alec se simți însă mai vinovat ca niciodată.

Tuși încetișor și încercă să-și ceară scuze:

– Vă promit că voi găsi cât de curând o metodă să mă revanșez.

Marissa ridică din umeri.

– Nu aveți de ce să vă revanșați. Sunt angajată ca să am grijă de Andreea, așa că e normal să mă ocup de ea.

Tulburat de ținuta ei, care îi scotea în evidență trupul atât de frmuos, Alec trebui să se concentreze ca să formuleze un răspuns coerent.

– Hmmm, aveți dreptate, dar convenisem să ne planificăm lucrurile în așa fel încât fiecare să dispună de ceva timp liber. Până acum, numai eu am hotărât programul, deși la început stabilisem altfel…

Ea zâmbi înțelegătoare și se dădu câțiva pași înapoi, încercând să reziste tentației de a-l îmbrățișa. Ce i se întâmplase în dimineața asta? Oboseala acumulată în ultimele zile își arăta oare efectele?

– Da, parcă așa stabilisem, replică ea cu o ironie amabilă.

Marissa continua totuși să zâmbească, privindu-l într-o parte, după obiceiul ei. Iar el... el avea senzația că nu se va mai putea desprinde niciodată din loc.

Trebuia totuși să plece. Nu voia să întârzie încă o dată.

– Pentru mine sunteți o adevărată mană cerească…, se auzi el rostind.

De data asta, femeia izbucni în râs.

– Opriți-vă la timp! Vă avertizez! Altfel, mă văd pusă în situația să vă cer o mărire de salariu.

– Dar... sunt gata să renegociem contractul oricând doriți.

Ea clătină din cap. Nu era nevoie de așa ceva. Salariul pe care i-l oferise era foarte corect. Pe de altă parte, nu de bani avea nevoie acum, ci de timp.

– Dacă am de ales, pot spune că prefer să am la dispoziție câteva ore libere seara, ca să mă ocup de teză. Și dacă ați putea

în plus să-mi împrumutați calculatorul, mă voi considera o femeie fericită.

Se gândise să închirieze unul ca să-și poată scrie lucrarea, dar dacă putea să dispună în permamență de un astfel de ajutor ar fi fost cu atât mai bine.

– Desigur, chiar vă rog.

Se opri o clipă, apoi adăugă, stânjenit:

– Știți să-l folosiți?

Emoționată de delicatețea lui, Marissa zâmbi.

– Da, dar nu am posibilitatea să cumpăr un computer chiar acum.

Alec căzu pe gânduri. Avea un computer la birou pe care nu-l folosea nimeni. Nu era, desigur, un model recent, dar ar fi fost suficient pentru ce avea ea nevoie.

Era momentul să plece. Era deja destul de târziu. Avea întâlnire la zece, la Sheridan, cu Rex și cu unul dintre cei mai importanți clienți. Suc de portocale, cafea și discuții despre programele de computer. Una peste alta, aceste întâlniri erau un prilej de destindere. În comparație însă cu ce lăsa acasă, nu era nimic de regretat.

Ea îl fixa de ceva timp, uimită. Alec crezu că distinge în privirea ei de azur o lumină... ciudată. Se înșela însă, fără îndoială.

Și, deodată, realitatea păli în fața imensei lui dorințe de a o cuprinde în brațe, de a o ține strâns îmbrățișată la pieptul lui. Ghidat fără greș de instinct, el depăși distanța fără margini care-i despărțise până acum și o trase la piept. Ca într-un vis fermecat, se aplecă peste chipul ei și-i atinse buzele dulci ca fraga.

O senzație de nesfârșită fericire îl cuprinse când îi simți trupul lipindu-se de al lui. O strânse în brațe cu putere... Această îmbrățișare era mai mult decât își imaginase vreodată. Parcă plutea.

Îi venea s-o ridice în brațe, s-o ducă sus în dormitor și să facă dragoste cu ea.

Dar cum? În patul pe care-l împărțise cândva cu soția lui?

Acest gând jenant se insinuă în mintea lui, acompaniat de o sonerie care i se păru foarte îndepărtată.

Imposibil, își zise el, încercând să rupă vraja îmbrățișării. Nu mai avea forța să mai treacă o dată prin același coșmar. Nu mai putea trăi ceea ce trăise.

Sunetul soneriei se auzea insistent, ca și cum l-ar fi avertizat de un pericol iminent.

– Cred... că e telefonul, îi șopti Marissa la ureche.

Rigid, împietrit, Alec se îndepărtă de ea și-și ascultă uimit vocea înregistrată pe robotul telefonic.

„Bună ziua, ați sunat la Alec Beckett. Nu vă pot răspunde momentan. Lăsați un mesaj după semnalul sonor. Mulțumesc.“

Să răspundă? Ar fi trebuit...

Dar – Dumnezeule mare – era incapabil să facă cel mai mic gest. Rămase pe loc, în așteptare.

Vocea lui Rex îl trezi la realitate.

– Alec, sper că nu ai plecat încă de acasă, pentru că nu am numărul tău de mobil. Întâlnirea va avea loc mai devreme. În loc de ora zece va fi ora nouă jumătate. Te aștept cât de repede.

Înțelegând cu greu semnificația celor auzite, Alec se repezi spre telefon și reuși să răspundă la timp.

– Alo, da?

Un moment de tăcere.

– Tu ești? Ai o voce ciudată. Nu ești bolnav, sper...

Nu-și putea desprinde privirea de la Marissa. Iar ea părea la rândul ei foarte tulburată, ceea ce nu făcea decât să-i accentueze starea de inconfort.

– Nu. Nu, nu cred, articulă el cu greutate.

Marissa tremură. Alec o privea ciudat. De ce? Oare sărutul lor nu-i făcuse și lui o plăcere la fel de mare?

Inspiră adânc și-și trecu mâna prin păr. Alec părea schimbat, distant, jenat… Iar ea nu voia asta. Voia să fie fericit. Ca și ea. Își aminti însă că bărbații se tem de tot ceea ce scapă controlului lor.

Vocea lui Rex răsună din nou în receptor.

– Trebuie să ajungi aici imediat, bătrâne. Maxwell nu e foarte hotărât să-și plaseze banii în în programele noastre, iar noi avem nevoie de banii ăștia ca să ne lansăm în afaceri cu adevărat importante. Nimeni nu ar putea să-l convingă, în afară de tine.

Auzind toate astea, Alec începu să se întrebe dacă în momentul acesta ar fi putut să convingă măcar un iepure să mănânce morcovi… Dar cine știe? Poate își va regăsi pe drum prezența de spirit.

– Bine, mormăi el. Vin.

– Ești sigur că ești bine?

Închise, fără să se mai obosească să-i răspundă. De altfel, ce putea să-i spună? Că se simțea foarte rău și totodată minunat de bine?

– Marissa...

Ea îi observă în priviri teama. De ce se temea? Că ea va înțelege acest sărut ca pe începutul firesc al unei relații de lungă durată? Nu-i lăsă timp... nu voia să-l audă pronunțând cuvintele care ar fi distrus magia acestei clipe.

– Ați face mai bine să vă grăbiți. Pare să fie ceva important.

Alec clipi și privi telefonul, de parcă ar fi văzut acest obicet pentru prima oară în viață, apoi clătină din cap.

– Este important. Auziți... ceea ce s-a întâmplat...

– ... a fost foarte frumos, spuse ea în grabă. Dar nu e un motiv ca să întârziați la întâlnire.

Acesta fusese deci efectul pe care-l avusese asupra ei îmbrățișarea lor?

– Bine...

Cu mișcări de automat, el se îndreptă spre ușă.

– Alec?

– Da?

– V-ați uitat servieta.

– Ah...

El se întoarse.

Doamne, acționa ca un robot! Mai rău chiar, ca un cretin absolut.

Nu voia să plece. Voia să rămână alături de ea, să-i explice că între ei nu se putea întâmpla nimic, apoi... s-o săryute din nou, s-o sărute până când nici unul din ei nu ar mai vrut să se despartă.

Dar Rex și Maxwell îl așteptau. Închise ușa, oftă adânc, apoi se îndreptă în pas alert către mașină, fără să mai arunce o privire înapoi.

Capitolul 8

Orele care treceau fără încetare îi aminteau lui Alec acea epocă îndepărtată din viața lui când stătea cuminte în bancă, plictisit și enervat, așteptând cu nerăbdare clopoțelul care anunța sfârșitul orei și totodată momentul libertății.

Stătea la masă, dar cu gândul altă parte, uitându-se din când în când pe furiș la ceasul pe care-l avea la mână. Când avea să se termine toată plictiseala asta?

Era mulțumit de cum decurseseră lucrurile, considera că-și jucase foarte bine rolul, iar acum nu-i mai rămânea decât să-și ia rămas-bun și să plece. Răspunsese la o mulțime de întrebări și nelămuriri ale domnului Maxwell, clientul părea mulțumit... Prea mulțumit chiar, de vreme ce conversația lui era din ce în ce mai plină de vervă. Vorbea, vorbea, vorbea...

Poate că nu voia decât să se arate politicos, dar, din punctul de vedere al lui Alec, era suficientă curtoazia pe care o arătase până acum. În ceea ce-l privea, prefera să se renunțe

la nesfârșitele politețuri. Nu avea decât un singur gând: să se întoarcă acasă. S-o vadă pe Andreea. Da, pe Andreea, își repetă el în gând. Nu pe Marissa. Totuși, de la sărutul lor de azi-dimineață, avea ciudata impresie că nu-și mai poate controla mintea. Gândurile o luau razna, amintindu-i continuu de ea.

Acest dublu supliciu trebuia să înceteze cât mai curând. Povestea pe care o relata Maxwell părea din fericire pe sfârșite.

Întâlnirea depășise orice așteptare. Chiar și Rex, care de obicei era destul de neliniștit până la final, afișa acum un zâmbet mulțumit. Dar nu se va simți cu adevărat în largul lui până când Maxwell nu va semna cecul. Rex finanța întreaga afacere, așa că, după cum singur zicea, să fie îngrijorat cu privire la bani intra în îndatoririle sale.

– Bun, cred că a venit momentul să trecem la lucruri mai serioase, domnilor, declară Maxwell, deschizându-și servieta. Familia mea se trage de la țară și știu că e bine să-ți plantezi semnițele pe un teren fertil. Un trabuc va pecetlui afacerea. Un trabuc și un cec, desigur! rectifică el, râzând.

Alec își reținu cu greu un suspin de ușurare. Dar, să nu se grăbească. Nu se terminase încă. Mai trebuia să mai îndure și scena pipei păcii.

De obicei, îi plăcea la nebunie să vorbească despre munca lui. Programele pe care le crea erau într-un fel copiii lui. Și, pregătindu-le lor un viitor bun, îl asigura pe cel al Andreei. Pentru că nimic nu conta mai mult pe lume decât fiica lui.

Dar în acest moment, viitorul era un concept vag, foarte îndepărtat. El se gândea la trecut. Cel apropiat, desigur, când ținuse în brațe trupul Marissei...

Tresări, trezit la realitate de palma grea a „țăranului Maxwell“, care i se așezase pe umăr.

– Fumezi, băiete? întrebă acesta vesel.

– Nu, mulțumesc.

– În cazul ăsta, te sfătuiesc să tragi adânc în piept aroma asta deosebită…, făcu el cu emfază. Nu-i așa că e mai tentantă decât o femeie?

Alec se abținu să răspundă. Această comparație trezi din nou în el senzația dulce a sărutului Marissei. Acum, nu va mai reuși s-o alunge din minte!

Rex îl acompanie pe Maxwell. Știind că Alec refuza să se conformeze acestui obicei, găsise normal ca el să se sacrifice. În alte circumstanțe, Alec i-ar fi admirat curajul. Erau zece ani de când se cunoșteau, și niciodată nu-l văzuse fumând. Curiozitatea de a-l vedea cum reacționează era mare, dar nu destul ca să-l facă să rămână...

Își așeză documentele în servietă, apoi îi privi pe cei doi:

– Dacă nu mai aveți nevoie de mine…

Rex ezită. Pregătirea lui tehnică nu era la fel de solidă ca a lui Alec. În plus, îi lipsea entuziasmul lui de a lăuda programele.

Dar Maxwell clătină din cap, zâmbind înțelegător.

– Cred că știu de unde toată graba asta, băiete. Poți să pleci liniștit, sunt convins că fata te așteaptă.

Alec ridică din sprâncene. Nu pronunțase numele Andreei nici măcar o dată pe timpul mesei. Cum de știa Maxwell unde se grăbește?

– Haide-haide, nu poți păcăli un om ca mine. Am trecut și eu prin multe… Te gândești la o femeie, e clar ca lumina zilei. Crezi că nu te-am văzut cum te uitai din minut în minut la ceas? Du-te fără grijă!

Rex îl privi surprins. Soția lui, Myra, îl invitase de mai multe ori la masă ca să-i prezinte pe una dintre prietenele ei celibatare. Dar Alec găsise întotdeauna un pretext ca să refuze invitația.

– Aveți dreptate, replică Alec, există o femeie în viața mea. Sau, ca să fiu mai exact, o femeie în devenire. Are un an și se numește Andreea. E fata mea.

Încă sceptic, Maxwell se strâmbă.

– Dar nu din cauza ei te grăbești tu să pleci, dragul meu. Ți se citește în ochi...

Apoi își concentră întreaga atenție asupra trabucului, abandonând disputa.

Alec se încruntă. Maxwell delira. Din cauza trabucului, fără îndoială.

Voia să se întoarcă acasă ca să-și vadă copila. În ultima vreme abia dacă o zărise, și asta între două plecări către locul de muncă.

Se ridică și-i întinse mâna clientului.

– Sunt încântat de această întâlnire și de rezultatele ei, domnule Maxwell.

– La fel și eu, băiete, replică el cu un ton amabil. La revedere.

– Pe mâine, Alec, interveni și Rex, strângându-i mâna.

– Mâine? Mă gândeam că am să rămân acasă…

Dar cu suportul financiar oferit de Maxwell, producția va face cu siguranță un salt important. Rex avea mai mult ca niciodată nevoie de ajutorul lui.

– Bine... Să zicem că te aștept numai jumătate de zi.

Era o ofertă mai bună decât prima, așa că acceptă:

– Dimineața sau după-amiază?

– Dimineață.

Dimineața... de ce se aștepta la acest răspuns? În fine! Nu avea de ales și gata!

Era fericit pentru Rex. Și chiar pentru sine. Reușiseră. Erau în sfârșit destul de bine poziționați financiar ca să poată juca în echipa seniorilor. Orice mare companie a început prin a fi mică, îi plăcea lui Rex să spună. Acum era momentul să treacă la o etapă superioară. Nu pentru asta munciseră pe rupte până acum?

Atunci, de ce nu simțea nici o satisfacție? Era neliniștit, stresat, obosit... Ceva nu mergea cum trebuie!

Cu o ridicare din umeri, se așeză la volan și porni mașina. Fetița lui îl aștepta acasă.

Se uită la ceas. Era două. Le trebuise nu mai puțin de patru ore jumătate ca să-l convingă pe Maxwell. Dar totul se terminase – slavă Domnului – și era de acum un om liber.

Înainte de a se întoarce acasă însă, mai avea de făcut un mic drum.

***

Copiii erau mai în formă ca niciodată astăzi, iar Marissa le era aproape recunoscătoare pentru verva lor. Dacă era ocupată, nu avea timp să gândească, și dacă nu avea timp să gândească, nu se putea întreba despre semnificația „evenimentului“ care se întâmplase dimineață.

Dar pe cine voia ea să păcălească? În ciuda faptului că micuții îi dădeau de lucru, nu înceta să se gândească la acel moment. Alec o îmbrățișase, o sărutase... Îi mai simțea încă sărutul pe buze.

– Cel mai bun mijloc ca să-și învingi temerile este să ai curajul să le înfrunți, zise ea cu glas tare, adresându-se celor doi copii. Sper că tatăl tău știe asta, Andreea.

Chiar în acel moment se auzi soneria. Alec nu-i spusese că așteaptă pe cineva în vizită. Și nici el nu putea fi. Doar dacă nu cumva își uitase cheia.

Ridică micuții și-i puse la adăpost în țarc.

– Să fiți cuminți, da?

– Cumi, repetă Christopher.

– Da, cumi, mai ales tu!

Traversând holul, își aduse aminte de recomandarea strictă a lui Alec și se hotărî să se uite pe vizor înainte de a deschide. Zări o femeie elegantă și deosebit de... nerăbdătoare.

Soneria se auzi din nou, așa că se grăbi să deschidă.

– Da?

Femeia cu părul castaniu rămase pe loc, privind-o insistent, din cap până în picioare.

– Pot să vă ajut cu ceva? insistă Marissa.

Fără să-i răspundă, femeia pătrunse în hol.

– Alec e acasă?

– Nu, a ieșit.

Auzind acest răspuns, ea îi răspunse cu un zâmbet larg.

– E foarte bine și așa. Chiar mai bine, aș zice. Vom avea timp să ne cunoaștem.

Marissa remarcă la ea o oarecare asemănare cu Alec: la ochi... poate și la buze... Necunoscuta era deci Roberta. Își va aminti cu siguranță multă vreme de această zi plină de evenimente.

– Doamna Beckett, nu-i așa? spuse ea.

Aparent încântată că se bucura de o astfel de celebritate, Roberta rămase totuși în defensivă.

– Cum de m-ai recunoscut?

– Aveți aceiași ochi ca Alec.

– Vrei să spui că ochii lui sunt la fel ca ai mei.

– Aveți dreptate. Intrați vă rog.

O conduse până în sufragerie, acolo unde cei doi copii se aflau în mijlocul unei încăierări de pomină.

Astăzi, toate îi mergeau de-a-ndoaselea.

Alec recunoscu Mercedesul albastru care bloca intrarea în curte. Ziua în care Roberta va învăța să parcheze era încă departe!

Dar ce naiba putea să însemne vizita asta? Nu avea obiceiul să pice neanunțată. Când avea chef să-l vadă, îl convoca la ea acasă.

I se întâmplase ceva fetiței?

Traversă în grabă aleea, dar își aminti că Mrissa nu avea numărul de telefon al Robertei. Nu se afla nici pe lista de urgențe, așa că Marissa, chiar să fi vrut, nu avea cum s-o contacteze.

Așa că se întoarse la întrebarea originară: ce făcea Roberta la el acasă?

Alec nu prea știa la ce să se aștepte. Vârî cheia în broască, temător... Sigur o va găsi pe Marissa în hol, cu bagajele făcute, gata de plecare! Roberta obișnuia să aibă efectul ăsta asupra femeilor. Le făcea să-și dorească să-și ia câmpii. Și asta pentru că orice femeie mai tânără decât ea era considerată din start o inamică, pe care trebuia s-o invingă într-un fel sau altul.

Așteptându-se la ce-i mai rău, Alec intră în casă și privi în jur. Gângurelile copilașilor, acompaniate de voci feminine îl ghidară către sufragerie. În prag se opri, ținându-și răsuflarea.

Din fericire, Marissa își schimbase costumul de gimnastică și purta acum un echipament ceva mai... clasic.

Spre marea lui mirare, constată că femeia părea să se simtă în largul ei. Roberta nu avusese probabil timp să treacă la armele ei fatale.

– Bună ziua, Roberta, începu el. Ce faci aici?

Se duse la Andreea, o luă în brațe, o sărută, apoi o așeză la loc în spațiul de joacă.

– Ah, până la urmă te-ai hotărât să te întorci? replică ea, ca și cum ar fi discutat cu un băiat de zece ani. Așa îți primești tu mama?

Alec observă o luminiță ironică în ochii Marissei. Nu părea deloc intimidată. Admirația lui pentru ea nu mai cunoștea margini.

– Îmi pare rău... sunt însă foarte surprins să te văd. Și, ca să-ți răspund la întrebare, află că am fost la muncă.

El se duse către ea și o sărută pe obraz.

– Duminica?

Chipul ei nu trăda decât dezaprobare. Se întoarse către Marissa, căutând sprijin pentru reproșul ei, dar tânăra femeie se mulțumi să ridice din umeri. Nici nu se punea problema să ia partea cuiva în această dispută.

Alec, care le nu pierdea nici o clipă din ochi, observă schimbul tacit de semne dintre ele. Ce naiba se petrecuse în lipsa lui? Cele două femei se înțelegeau bine? Imposibil, dacă una dintre ele era mama lui. Doar o cunoștea foarte bine. Roberta nu avea nici cea mai mică afinitate cu reprezentantele sexului frumos. Cel mult, le tolera.

Se așeză pe brațul fotoliului, foarte curios de ce avea să urmeze.

– Duminicile nu mai au nici o importanță când trebuie să-i faci pe plac unui investitor bogat.

– Deci totul a fost bine? întrebă Marissa.

Era prima dată când o auzi vorbind, de la întoarcerea lui.

Păru ușurat că trebuie să-i răspundă ei, și nu mamei.

– Când am plecat de acolo, Rex zâmbea.

Marissa deduse că asta era ceva excepțional pentru numitul Rex. Oare Alec era conștient că ea nu cunoștea chiar toate detaliile activității lui profesionale? Se părea că nu. Vorbea cu ea de parcă l-ar fi știut pe Rex de când lumea. În schimb, fusese întotdeauna zgârcit cu detaliile despre viața lui profesională.

Dar nu același lucru se putea spune despre Roberta. De la sosirea ei, Marissa aflase multe despre viața lui Alec. Imaginea unui om care crescuse cu gândul că dragostea nu exista

începuse să i se contureze în minte. Cu toate astea, el își adora fiica și-și iubise mult soția. Ajungea să-l auzi rostind numele Christinei ca să-ți dai seama de asta.

Alec își îndreptă atenția către mama lui. Nu aflase încă motivul acestei vizite.

– Cărui fapt datorăm plăcerea acestei vizite, dragă Roberta?

„Draga Roberta“ își privi mâinile frumoase, cu unghiile vopsite în roșu. Avea obiceiul să spună totul pe față.

– Am venit să mă asigur că femeia pe care ai angajat-o va putea face față.

Doamne!

– Roberta…, începu el pe un ton amenințător.

Dar ea îl ignoră pur și simplu.

– Tocmai îi explicam Melissei...

– Marissei, o corectă el îndată.

– Da, Marissei. Îi explicam deci că bărbații nu sunt capabili să întrețină o conversație, să susțină o întâlnire. Au nevoie de ajutor, pentru că mereu uită detalii esențiale. Femeilor le revine sarcina să acopere această lacună.

De când asta?... Alec își încrucișă brațele și-și privi mama cu un aer suspicios. Ce naiba mai punea la cale?

– Ia te uită..., o ironiză el. Și eu care credeam că tot ce contează pentru tine este să angajăm o bonă disponibilă!

– Scutește-mă de sarcasmul tău, Alec. Se prea poate să nu am nimic dintr-o mamă care își strică plozii alintându-i, dar asta nu înseamnă că nu țin la Andreea. De asta am vrut să întâlnesc persoana căreia ai de gând să o încredințezi.

Jenat și nervos, Alec se simțea din nou ca în copilărie. Își dădu cu un gest brusc părul pe spate și zise:

– Roberta…am putea discuta două minuțele…?

În vocea lui se simțea amenințarea.

– Dar discutăm chiar în momentul de față, dragul meu.

– Între patru ochi!

Ea primi această cerere cu un semn vag din mână.

– Mai târziu, replică Roberta, cu privirea întoarsă către Marissa. Nu am terminat aici, deocamdată.

Felul în care o studia pe bonă nu anunța nimic bun. Alec spera că Marissa își va scoate și ea ghearele și va porni la atac înainte de a fi prea târziu.

– Dar ce înseamnă acest brusc interes pentru bona Andreei, Roberta? lansă el sec. Până acum, nu ți-ai lăsat treburile ca să faci cunoștință cu nici una din cele care au precedat-o!

– Trebuie să-ți amintesc că celelalte ți-au fost recomandate de agenții? Ceea ce, mi se pare, nu e și cazul ei. În orice caz, aproape am terminat. Numai câteva întrebări și gata.

Bine, fie! La urma urmei, de ce nu? Marissa părea să se simtă bine. Probabil că nu exita nici un motiv de îngrijorare.

– Ai fost vreodată arestată?

Uimit, Alec sări în picioare.

– Roberta! făcu el.

Era hotărât să pună capăt acestei absurdități, dar bona îi făcu semn să tacă. Considera că este destul de mare ca să se poată apăra singură, ceea ce, desigur, nu o împiedică să aprecieze atitudinea lui cavalerească. Trecuse multă vreme de când cineva nu-i mai sărise în apărare.

– Nu, răspunse ea, ferm.

Roberta își coborî privirea asupra lui Christopher.

– Ai fost măritată?

Alec nu se putu abține și interveni din nou:

– Roberta, nu cred că...

– Da, se auzi răspunsul Marissei.

– Și ce s-a întâmplat?

– Cred că exagerezi puțin! exclamă Alec, de-a dreptul furios. Viața personală a Marissei nu te privește!

Roberta îl privi cu dispreț.

– Da? Nu sunt de aceeași părere. Să zicem că bărbatul ăla a părăsit-o pentru că își maltrata copilul!

Robertei nu-i păsase de el vreme de treizeci de ani și iat-o acum îngrijorată că ar putea să facă alegeri iresponsabile! Asta era culmea!

– Devii ridicolă!

Apoi, întorcându-se către Marissa:

– Îmi pare rău...

– Soțul meu ne-a părăsit pentru că se simțea prea tânăr ca să aibă obligații. Nu a avut puterea să crească un copilaș care depindea total de el.

Femeia clipi și-l privi cu dragoste pe Christopher. Dacă totul ar fi depins numai de Antonio, acest băiețel nu ar fi văzut niciodată lumina zilei, iar ea ar fi fost lipsită de tot ce viața îi dăruise mai frumos.

Intrigată, probabil și un pic emoționată de acest răspuns, Roberta o privi curioasă.

– Și tu ești capabilă să-l crești?

Tânăra femeie ridică fruntea.

– Da, replică ea fără ezitare.

Roberta clătină din cap și se ridică. Aflase tot ce o interesa.

– Sunt sigură că se va descurca, decretă ea, adresându-se fiului ei.

Rămas fără grai, Alec o privi îndreptându-se către ușă. Pleca! Se pregătise să asiste la o scenă penibilă, să fie nevoit s-o scoată pe Marissa din ghearele mamei... și iată că Roberta se declarase mulțumită de alegerea lui.

În sfârșit, se hotărî s-o urmeze.

– Poate ai bunăvoința de a-mi explica...?

Dar nu reuși să spună mai mult. Mama sa întinse ușor mâna către el și, cu un surâs ciudat pe buze, îi mângâie obrazul.

– Va avea grijă așa cum trebuie de micuța noastră. Asta e tot ce voiam să știu.

Dacă nu ar fi cunoscut-o pe Roberta, ar fi jurat să vede în privirea ei o urmă de invidie. Ca și cum ar fi fost geloasă pe Marissa. Nu din pricina fizicului ei, ci din alte cauze. Ceea ce era de-a dreptul imposibil. Roberta nu invidia pe nimeni; se aștepta ca alții s-o invidieze.

– Micuța noastră, Roberta?

– Bineînțeles. Doar mi-o lași și mie în grijă din când în când.

Ea se întoarse către sufragerie și-i făcu un gest complice Marissei.

– Uită atât de repede momentele în care au avut nevoie de noi...

Alec nu mai pricepea nimic. Ce naiba se întâmplase aici, de mama lui, care nu făcea nimic întâmplător, se hotărâse să-și găsească un aliat în tabăra adversă?

Roberta oftă și-și scoase cheile.

– Trebuie să plec. Scott Baron mă duce la hipodrom. Cursele mă plictisesc de moarte, dar îmi place să cinez acolo. Au niște meniuri di-vi-ne!

Gata să plece, se întoarse din nou către Marissa.

– Să ai grijă de ei.

Tânăra femeie zâmbi. Asta era și intenția ei.

– Nu vă faceți griji, doamnă!

Roberta se încruntă.

– Nici o doamnă! Apelativul ăsta mă face să par mai bătrână decât sunt. Te rog să-mi spui Roberta. La revedere!

Din ce în ce mai uimit, Alec îi deschise ușa, o lăsă să iasă și se ținu după ea.

– Acum, poate ai vrea să mă luminezi și pe mine… Ce înseamnă tot circul ăsta?

– Care circ, drăguțule? Cred că ți-am mai explicat o dată că nu am vrut decât s-o văd pe fata asta. Binele Andreei și al tău mă preocupă... la fel ca întotdeauna.

– Aiurea! Ai vrut să faci o mică anchetă!

Ea ridică din umeri.

– E același lucru, dacă stai să te gândești!

– Nu chiar, draga mea Roberta!

– Fie și așa. Poate că am vrut s-o cunosc mai bine pe femeia care a intrat în viața ta. Pentru că nu ai mai ieșit cu nimeni, de când cu Christine...

El se opri, interzis. O privi lung.

– Dar nici acum nu „ies“ cu nimeni. Cel puțin, nu în sensul de care vorbești tu.

Ea izbucni în râs, iar el avu din nou enervanta impresie că se întorsese în copilărie.

– Dacă zici tu... Dar perminte-mi să am părerea mea în chestiunea asta. Oricum ar fi, trebuie să știi că, din punctul meu de vedere, Marissa e o tipă fermecătoare. Ai binecuvântarea mea.

Asta era culmea!

– Dar de ce? De obicei, nici o femeie nu e pe placul tău!

– Fals, dragul meu, fals! Sunt foarte exigentă, asta da. Ca și tine, de altfel...

Ea zâmbi, iar el ghici în privirea ei ceva ce semăna a dragoste.

– Vezi, eu vă iubesc, pe tine și pe Andreea. În felul meu, e adevărat, dar îmi sunteți amândoi foarte dragi.

Jenat de această manifestare de iubire, lucru cu care nu era defel obișnuit, Alec tuși încurcat.

– Ai ceva să-mi spui?

– Nu. Nimic.

Roberta își reintrase deja în rolul ei obișnuit. Îi întinse băiatului obrazul să-l sărute și se îndepărtă grăbită.

– La revedere, Alec.

În urma ei rămase o dâră parfumată.

Oare Roberta încerca să se apropie de el, sau era doar un rol?

Cu ea, nu puteai fi niciodată sigur de nimic.

Capitolul 9

Când se întoarse în casă, Marissa tocmai cobora scara. Probabil că-i schimbase pe cei mici.

Remarcă ușurat faptul că femeia nu părea deloc supărată. Vizita Robertei nu părea s-o fi tulburat. Mai mult, Alec putea să parieze că a amuzat-o.

Marissa pricepu că așteaptă o reacție din partea ei, așa că se gândi să lămurească lucrurile:

– Mama dumneavoastră este un personaj foarte original! declară ea, zâmbind.

El o urmă în sufragerie și o ajută să facă ordine. Încăperea părea devastată de un uragan. Un uragan numit Roberta!

– Este o descriere mai mult decât elegantă. Sper că nu te-a enervat prea tare cu întrebările ei indiscrete.

Ideea asta nici nu-i trecuse prin minte. Ea era de altfel convinsă că nu asta fusese în nici un caz intenția Robertei.

– Era neliniștită în privința dumneavoastră, declară ea calm, strângând câteva cuburi multicolore pe care copiii le folosiseră ca proiectile.

– Glumiți? Singurul lucru de care se îngrijorează vreodată Roberta este că nu-și va păstra întotdeauna chipul unei femei de treizeci de ani.

La drept vorbind, nici nu știa câți ani avea. Singura dată când îndrăznise să-i pună direct întrebarea, ea se grăbise să schimbe subiectul.

Marissa îl privi pe furiș. Suferise. Poate chiar foarte mult. Prima femeie înspre care se îndreptase îl respinsese. Cu o astfel de copilărie, nu era de mirare că rămăsese marcat pe viață. Cum putea o mamă să se comporte astfel cu singurul ei copil?

Ar fi vrut să-l consoleze. Dacă el i-ar fi permis acest lucru…

În loc de asta însă, se întoarse spre el, cu o expresie ironică.

– Și reușește de minune! S-ar zice că e mai degrabă sora dumneavoastră, nu mama.

Alec închise o carte mare cu ilustrații reprezentând diverse obiecte și animale. O văzuse adesea pe Marissa arătând aceste imagini copiilor și repetând cu răbdare de înger numele corespunzătoare desenelor. Ea era o adevărată mamă. Nu Roberta.

– Ar fi încântată să vă audă spunând asta, lansă el cu amărăciune în glas. Este principalul scop al existenței ei.

Oftă însă ușurat.

– Înseamnă că lucrurile nu au decurs foarte rău.

– Ați asistat la cea mai dură parte. Haideți, nu aveți de ce să vă îngrijorați. Mama dumneavoastră e un înger în comparație cu sergentul!

Camera era din nou în ordine. Foarte încântați, Andreea și Christopher se pregăteau să treacă din nou la „atac“.

– Sergentul? repetă el. E tatăl dumneavoastră, nu?

Chiar în momentul în care puse întrebarea, Alec realiză că nici să-ți numești tatăl „sergentul“ nu era mai bine decât a-i spune mamei Roberta.

– Era. A murit acum câțiva ani, în cursul unei misiuni pentru menținerea păcii. Misiuni care rareori sunt demne de numele pe care-l poartă.

Cele câteva rânduri în care Marissa mai pomenise de tatăl ei nu-i dădură de înțeles că acesta nu mai era în viață.

– Îmi pare rău!

– Nu trebuie. Exact așa și-a dorit să moară: servindu-și patria.

Țara fusese singura lui dragoste. Au fost multă vreme fericiți împreună. Și ar mai fi fost încă, dacă în calea vieții lui nu apărea mama Marissei. Dar și mama ar fi fost mai fericită așa, se gândi ea cu amărăciune.

– Mama s-a recăsătorit chiar în anul următor. A fost prima dată în viața mea când am văzut-o radiind de fericire!

Alec clătină din cap.

– Se purta dur cu dumneavoastră?

Încercă să-și imagineze copilăria Marissei. Un tată militar de carieră… Își dădea seama că nu putea fi foarte drăgăstos... Dar oare era mai bine să nu ai deloc tată?

Tânăra femeie ridică din umeri. Timpul avea puterea să șteargă amintirile neplăcute, să vindece rănile. Acum îl înțelegea mai bine pe sergent. Ținând cont de personalitatea lui, omul făcuse tot posibilul ca să-și îndeplinească rezonabil rolul de soț și de tată.

– Da, răspunse ea în sfârșit. El nu considera că este, dar ne-a crescut și ne-a educat cu o mână de fier. În special pe mine, pentru că eram cea mai mare.

Trebuia să dea un exemplu celorlalți.

– De fiecare dată când mă întorceam acasă de la vreo petrecere, aveam „dreptul" la o scenă. Scandalurile astea au început treptat să nu mai aibă nici un efect asupra mea. Devenisem imună. Pentru că, dacă mă putea împiedica să mai ies, nu mă putea împiedica să gândesc!

Din acea epocă îi rămăsese acest gust pronunțat al libertății.

Rămase o clipă pe gânduri.

– Probabil că aveți dreptate. Nu-mi place să intervin în lucrurile care nu mă privesc, dar țin ca și ceilalți să-mi răspundă la fel.

Abia atunci realiză că nu se află la mai mult de câțiva centimetri de Marissa. Și nu era prima dată când se întâmpla asta. Se părea că femeia asta îl atrage ca un magnet. Când se aflau împreună în aceeași cameră, cu greu se abținea să nu se apropie de ea.

Oare trebuia să considere ultima ei remarcă drept o atenționare subtilă? Totuși, nimic din atitudinea ei nu trăda nici cea mai mică ostilitate. Dimpotrivă, chiar.

Alec nu mai putu rezista tentației de a o săruta.

Și, ca și precedentul sărut, acesta îi dădu o senzație minunată. I se părea că trupurile lor se contopesc.

Marissa se abandonă total acestei îmbrățișări și închise ochii, savurând momentul. Își dorea ca această clipă să dureze

pentru totdeauna. Într-o scurtă sclipire de luciditate, se întrebă dacă el era sau nu conștient de plăcerea pe care săruturile lui i-o creau.

Plăcere care fu brusc întreruptă de un strigăt al Andreei, pe care Chrisopher încerca s-o sufoce.

Marissa rămase pe loc, aflată încă sub vraja sărutului. Îi trebuiră câteva secunde bune ca să se trezească la realitate și să-și poată relua rolul de bonă. O luă în brațe pe Andreea, pentru a o consola, apoi îl certă pe Chistopher.

Când ordinea fu restabilită, își îndreptă din nou atenția către Alec, care, vizibil jenat, își trecea de zor mâinile prin păr.

– Eu... nu am vrut... trebuie să-mi cer scuze...

Se opri. Marissa îi susținu privirea.

– Cred că mințiți...

Alec oftă din nou. De ce se simțea incapabil să se controleze în prezența ei? În orice caz, nu avea dreptul s-o mintă. Marissa trebuia să știe că relația lor nu avea nici un viitor.

– Marissa...

– Șșș, murmură ea, punându-i un deget pe buze.

Nu era pregătit pentru o astfel de experiență. Înțelegea asta, dar nu voia să-l audă negând ceea ce simțise.

– Nu e nevoie de scuze, nu e nevoie de regrete, reluă ea cu un zâmbet radios. Ne-am sărutat de două ori și a fost... foarte frumos. Dar asta nu înseamnă că trebuie să mă luați de nevastă sau să fiți... infidel.

Zări în privirea lui o umbră și înțelese că atinsese un punct sensibil.

– De ce spuneți asta?

Ghici că în el se dădea o luptă. Ar fi ghicit chiar și fără ajutorul Robertei.

– Pentru că sunteți un om integru, tipul de bărbat pe care sergentul l-ar fi apreciat la justa lui valoare. Un bărbat care-și oferă inima o dată pentru totdeauna și crede apoi că a pierdut-o definitiv.

El se încruntă.

– Mama dumneavoastră mi-a vorbit despre asta, explică ea.

Marissa remarcă atitudinea lui distantă și se grăbi să precizeze că n-o întrebase nimic pe Roberta. Mama lui abordase subiectul.

– V-a vorbit despre mine? repetă el, încordat.

– Da.

– Și ce v-a spus?

– Adevărul. Că nu ați avut nici o... viață socială de la nașterea Andreei încoace.

Alesese special acest fericit eveniment ca să facă aluzie la data fatidică.

Alec strânse pumnii. Roberta nu avea nici un drept să se amestece în viața lui, după ce fusese absentă din ea timp de treizeci de ani.

– Și ce vă dovedește că a spus adevărul? întrebă el, defensiv.

Răspunsul femeii fu cât se poate de simplu:

– Felul în care sărutați. Nu așa sărută un bărbat obișnuit să alerge după fuste!

– Da? Sunteți expertă în materie?

Ea îi trecu cu vederea sarcasmul.

– Nici eu am mai ieșit cu nimeni de când am rămas însărcinată. Mai întâi din pricina stării mele, și apoi pentru că nu vedeam scopul.

– Scopul?

– Nu mai aveam de gând să trăiesc în cuplu, așa că la ce bun?

Părea nervos. Și nu era singurul. Trebuia să găsească un mijloc să destindă atmosfera. Copiii! Se pregătea să se ducă la ei, când îl auzi pe Alec pocnind din degete.

Și el era grăbit să schimbe subiectul. Nu putea să investească într-o relație. Andreea îi umplea existența, era singura lui dragoste. Nici nu se punea problema să se aventureze încă o dată pe cărările riscante ale iubirii. Cei care susțineau că e mai bine să iubești, chiar riscând să pierzi totul, decât să nu trăiești iubirea, se înșelau amarnic. Trăise o dată experiența iadului. Nu voia s-o ia de la capăt.

– Ce e? întrebă ea, întorcându-se.

– Am o surpriză...

– Pentru mine?

– Da.

Ea îl privi ca o copilă care vede prima dată în viață un brad de Crăciun. Asta îl făcu să se întrebe dacă părinții ei îi dăruiseră vreodată un cadou. Mai mult, dacă într-adevăr o iubiseră.

Știa foarte bine sentimentul... Trăise toată viața întrebându-se același lucru. Înainte s-o înâlnească pe Chistine, nu știuse ce-i dragostea. Viața lui fusese pustie.

– E în mașină, adăugă el. Dar mai am nevoie de o jumătate de oră…

Marissa se legănă de pe un picior pe altul, cu ochii strălucitori de curiozitate.

– Biiine... păi atunci mă duc să aduc copiii în bucătărie și să pregătesc cina.

– Bună idee!

Se apleacă să ia copiii, oftând. Era foarte greu să-l mai înțelegi pe Alec Beckett. Când distant, când apropiat, se comporta cu ea destul de ciudat…

În orice caz, era foarte diferit de Antonio. Acesta din urmă se arătase întotdeauna foarte clar în orice privință. Știa ce vrea, ce nu-i place... O dată primele zile trecute, în viața lor nu mai existase nici o surpriză. Reușise destul de repede să-i cunoască toate fațetele personalității, dar continuase relația, mințindu-se singură că în timp unele lucruri se vor schimba.

Lui Alec nu-i trebuiră mai mult de douăzeci de minute ca să instaleze calculatorul, pe care reușise să-l facă mai performant cu câteva adăugiri. Rex îi oferise cu mare plăcere acest aparat învechit, de care abia aștepta să scape.

Când intră în bucătărie, Marissa amesteca într-o cratiță din care ieșeau aburi îmbietori.

– Bun, sunteți gata să descoperiți ce v-am adus? întrebă el vesel, luând în brațe copiii, care scoaseră strigăte de bucurie.

– Gata! răspunse ea bucuroasă.

Marissa habar nu avea despre ce putea fi vorba, dar gestul lui o înveselise.

Alec se îndreptă către camera nelocuită, unde își depozitase mobilierul vechiului birou. Se gândise la un moment dat să doneze toate astea, dar dintr-un motiv sau altul tot amânase. Acum îi părea bine că n-o făcuse. Acest birou era perfect pentru calculator.

– Uite, declară el din prag, arătând către „surpriză“.

Computerul care trona pe masă nu semăna cu cel al lui Alec, dar ea nu apucase să-l vadă prea bine.

– Ați pus computerul dumneavoastră aici, ca să pot lucra și eu la el?

El o rugă să intre.

– Nu e al meu. Al dumneavoastră.

– Al... meu?

Ea se codi, neștiind cum să interpreteze acest gest.

– Stați puțin, nu cred că am înțeles bine... Îmi împrumutați acest calculator?

– Nu. Vi-l dau pur și simplu.

Femeia rămase cu gura căscată.

– Dar… nu pot să-l accept, Alec! Trebuie să fie foarte scump.

– Modelul ăsta costa într-adevăr foarte scump… acum câțiva ani. Dar în momentul de față nimeni nu se mai folosea de el la birou. Așa că l-am luat și i-am făcut câteva modificări, ca să fie mai performant.

Cu ochii mari, Marissa privea uimită când la el, când calculatorul.

Nu va uita niciodată privirea ei de acum!

– Și mi-l dați mie? șopti ea.

– Da.

El ezită puțin, dar îi puse totuși întrebarea care-l frământa:

– Nu ați mai primit nimic până acum?

Marissa clipi.

– Nu. Nici nu știu ce să zic…

– Atunci, nu spuneți nimic, șopti el, cu un zâmbet înduioșat de buze.

Privirea ei spunea destul...

Capitolul 10

– Trebuie să vii, Alec!

Încruntat, Alec puse receptorul deoparte. O întâlnire de afaceri duminica, mai treacă-meargă, dar o seară întreagă la o petrecere mondenă... asta nu! Era hotărât să nu vină. Puse din nou receptorul la ureche, pregătit să-și spună punctul de vedere:

– Rex, mă plătești ca să fac programe vandabile, nu ca să fac conversație la cocteiluri!

În spatele lui se auzea Marissa, care implora pe unul dintre micuți să-și termine mâncarea de farfurie. Cina lui avea să se răcească, se gândi lipsit de chef. Trebuia să pună capăt acestei conversații. Cu atât mai mult cu cât avea sentimentul dezagreabil că, dacă mai continuă, nu va avea ultimul cuvânt.

– Maxwell va veni și el, și știi că te apreciază foarte mult... Trebuie să-i creăm o ambiață plăcută. Poți să vii chiar deghizat, va fi o petrecere costumată.

– Mă inviți la un bal mascat? făcu el, nevenindu-i să creadă. Din ce în ce mai bine! Asta e tot ce-mi doream...

– Iar dacă nu ai cu cine să vii, Myra se gândea să-ți prezinte o prietenă de-a ei... E bine așa?

Alec închise ochii. Ura din tot sufletul mondenitățile! Ce mai! Ura întâlnirile la care se adunau mai mult de trei persoane! Nu-i plăcea și nu înțelegea de ce se consideră o mare distracție să te deghizezi. Și, nu în cele din urmă, ura să-i fie impusă o companie feminină. Nu va înțelege niciodată de ce oamenii căsătoriți încercau să-i cupleze cu orice preț pe ceilalți.

Cu telefonul în mână, intră în bucătărie să vadă ce se mai întâmplă. Marissa se descurca de minune. Era, de altfel, normal! Pentru ea, desigur. Pentru că în serile când el trebuia să aibă grijă de copii, după cel mult o oră îi venea o poftă nebună să sune la poliție, pompieri etc.

Rex vorbea, vorbea...

– Trebuie neapărat să vin cu cineva? îl întrerupse el, resemnat.

– Nu auzi? Am să vorbesc cu prietena asta a Myrei…

Alec cunoscuse deja câteva dintre aceste prietene!

– Am să aduc pe cineva, spuse el hotărât.

Rex, care cunoștea prea bine regulile negocierii, se grăbi să pună capăt conversației înainte ca interlocutorul lui să se răzgândească.

– Perfect. Mă duc s-o anuț pe Myra că vii. Să nu uiți: sâmbătă la opt.

Alec închise fără să mai răspundă și, cu un aer nefericit, intră în bucătărie.

– Vreo problemă? întrebă Marissa.

– Nu. În fine, cam da.

Alec căută din ochi farfuria pe care o lăsase ca să răspundă la telefon. Nu mai era. Știa că Marissa se grăbea, dar nu apucase să ia nici două guri din friptura aia delicioasă, cu garnitură de legume!

Amuzată de răspunsul lui, femeia zâmbi.

– Așa...

– Rex vrea neapărat să mă duc la o petrecere la el acasă.

Încă preocupat de ce se întâmplase cu mâncarea lui, Alec căută în jur. Observă că farfuria nu era nici în chiuvetă.

– Marissa, unde e farfuria mea?

– Aici!

Ea deschise cuptorul cu microunde, scoase farfuria și o așeză în fața lui.

– M-am gândit s-o țin caldă, în cazul în care conversația dura mult. Dar e amuzant. Chestia cu petrecerea, adică.

Mâncarea era caldă. Iar ea era... absolut incredibilă.

– Vă plac petrecerile?

Ea se așeză din nou între cei doi copilași. Christopher era insuportabil în seara asta.

Marissa spera că nu avea să continue prea multă vreme așa. Trebuia să plece și nu voia ca băiatul ei să-i transforme domnului Beckett seara într-o adevărată dramă.

– Ah, a trecut ceva timp de când n-am mai fost la o petrecere sau măcar la ceva cât de cât asemănător, dar, dacă îmi amintesc bine, îmi plăceau destul de mult.

Ea întinse o linguriță de piure de morcovi Andreei și se uită grăbită la ceasul de mână. Mai avea exact patruzeci de minute

înainte să plece la cursuri. În acest interval scurt, trebuia să hrănească micuții, să mănânce și ea, să facă ordine și să-și ia clasoarele. Viața ei semăna din ce în ce mai mult cu un maraton.

Era deja o lună de când își luase noul post în primire. Se obișnuise destul de bine. Singurul lucru ciudat era felul în care evolua – sau mai bine zis stagna – relația lor. Atracția – de altfel, reciprocă – pe care o simțea pentru Alec nu dispăruse dar, cum el se prefăcea că nu există, ea se străduia să facă la fel.

Totuși, nu prea avea de ce să se plângă. Niciodată parcă nu mai dusese o viață atât de confortabilă. În plus, eforturile ei pe mai multe fronturi începuseră să dea roade. Dacă totul mergea așa cum prevăzuse, într-o lună avea să-și susțină lucrarea și va obține diploma. Atunci, lucrurile vor fi mult mai simple.

Ar fi trebuit să fie mulțumită. Chiar încântată. Totuși, acum că se afla pe punctul de a-și atinge scopurile, își dădea seama că-i lipsește totuși ceva.

Asta era veșnica ei poveste, se gândi ea oftând. Voia întotdeauna ceva ce nu putea avea.

După câte se părea, Alec nu era dispus să-i ofere viața la care visa.

Domnul Beckett mânca în tăcere. Masa era delicioasă, dar nu era în stare s-o savureze cum trebuia, și asta pentru că nu se putea gândi la altceva decât la importanța pe care o avea Marissa în viața lui. Și nu numai în viața lui, ci și în mintea lui. Se gândea mereu la ea, era aproape obsedat de ea. Se mira că reușea să mai fie productiv, în condițiile date.

Termină de mâncat și dădu farfuria deoparte. Ceea ce avea de gând să facă nu era probabil cea mai înțeleaptă decizie, dar de vină pentru asta era Rex. Numai insisteța lui de a-i prezenta din nou pe una dintre nenumăratele prietene ale Myrei îl convinsese să apeleze la o soluție radicală.

– Rex vrea să vin cu cineva la petrecerea asta, începu el, jucându-se cu cravata. În caz contrar, m-a amenințat că mă va arunca în brațele unei prietene de-a soției lui...

Ăsta era adevărul! Sau, în fine, aproape...

– Vai! E groaznic! exclamă ea, cu acel zâmbet ironic care ajunsese să-i fie atât de drag.

– Ei... Ce voiam să spun este că... mă gândeam că... poate ați accepta să mă ajutați în problema asta.

Tânăra femeie înghiți cu greutate. Ah, trebuia să înceteze cu gândurile astea! Nu mai trebuia să viseze. Să nu-și închipuie cumva că Alec îi va propune să-l însoțească. Domnul Beckett păstra în atitudinea lui o distanță respectabilă din acea faimoasă dumnică... de la sărutul lor de atunci.

– Vreți să-l sun pe Rex și să-i spun că nu puteți ajunge la petrecere pentru că v-ați scrântit un picior? Sau... și mai bine, pentru că ați fost răpit de extratereștri?

El se foi în scaun.

– Nu. Ca să fiu sincer, mă gândeam la ceva mult mai simplu...

Ea așteptă, cu sufletul la gură.

– ... să vă rog să veniți cu mine.

– La petrecere?

– La balul mascat, ca să fiu mai precis.

Marissa se simți ca și cum stelele, luna și întregul cerul s-ar fi prăbușit dintr-o dată peste încăpere. Își mușcă buzele, de teamă să nu-i scape un strigăt de bucurie.

– Mi-ar face plăcere, acceptă ea cu simplitate. În ce vreți să vă deghizați?

– În informatician.

– Dar sunteți informatician.

– Exact. În felul ăsta îmi voi găsi mai ușor costumul potrivit, nu? Nu am decât să deschid șifonierul!

– Bun, lăsați, nu vă mai gândiți la asta, mă ocup eu de costume. Iar acum, trebuie să mă grăbesc, altfel am să întârzii la cursuri.

Se ridică, își sărută fiul și pe Andreea, apoi alergă către ușă.

***

– În… pirat?

Fusese nevoit să se ducă sâmbătă la birou. La început, își zise că nu va avea prea mult de lucru, astfel că totul se va termina până la prânz. Dar, ca de obicei, nu reuși să termine tot ce avea de făcut decât târziu după-amiază.

Era obosit, enervat…

Dacă ar fi fost după el, ar fi scos telefonul din priză și ar fi făcut uitată această petrecere. Dar Marissa părea foarte încântată la gândul serii care îi aștepta. La sosirea lui, n-o zărise… se pregătea pentru balul mascat.

Marissa îi simți însă prezența și-i spuse, deschizând ușa camerei unde se schimba:

– Termin îndată. Costumul dumneavoastră se află pe canapeaua din sufragerie.

Curios, Alec se îndreptă imediat către locul indicat. Contemplă uimit cămașa albă cu jabou, pantalonul negru și eșarfa roșie pe care, presupunea, trebuia să și-o lege pe cap.

Nu-i venea să creadă. Asta mai lipsea!

– Mi-ați ales un costum de pirat? repetă el cu o voce slabă.

– Haideți, credeam că deghizarea este evidentă…

Făcu o pauză, așteptând din partea lui o nouă sugestie. Dar, cum nu se mai auzi nimic, continuă:

– Nu e un costum de pirat, ci de gitan... Și, dacă nu vi se pare suficient, puteți fi chiar prințul gitanilor...

– De parcă asta m-ar încălzi cu ceva, mormăi el.

Și, cu voce tare:

– Sper totuși că nu voi fi nevoit să port și o coroană!

– Nu. Numai dacă țineți neapărat…

– Ce să fac? Nu, mulțumesc! Dacă aș putea să scap de toată mascarada asta, aș fi însă foarte fericit.

Ridică de pe canapea cămașa și constată, oripilat, că mânecile ei erau atât de largi încât o putea ascunde înăuntru fără probleme pe micuța Andreea. Era grotesc. Nici un bărbat, oricât de excentric ar fi fost, nu ar accepta să poarte de bunăvoie o asemenea ororare.

– Nu înțeleg de ce... începu el, hotărât să protesteze.

Nu se putea așa ceva. Semăna a bătaie de joc!

Dar nu avu timpul necesar ca să-și expună cum se cuvine lista de „revendicări“, pentru că, exact în acel moment, tânăra femeie intră în cameră, precedată de un foșnet de mătăsuri. Se întoarse către ea și rămase... fără grai. Era frumoasă ca o zână. Purta o fustă de satin de un roșu profund, foarte largă, care se

ondula în jurul trupului ei la fiecare pas. O cămașă albă din dantelă îi descoperea umerii aurii, „îmbrăcați“ doar în bogate plete brune. Își completase ținuta cu lungi cercei aurii și cu multe brățări care răsunau la fiecare mișcare.

„Regina gitanilor...“ se gândi el, uimit de grația ei.

– Da? Nu înțelegeți...

– Ah, nici nu mai știu..., șopti el, fără să-și ia nici o clipă ochii de la ea. Sunteți absolut minunată!

Într-adevăr, i se părea că avusese norocul să întâlnească o făptură din basme.

Ea simți că obrajii îi iau foc de emoție. Îi zâmbi:

– Mulțumesc. Și acum, dați-mi mâna stângă. Am să vă citesc viitorul.

El oftă.

– Viitorul imediat îl cunosc foarte bine: am să mă fac de râs în fața tuturor colegilor mei!

Ea pufni în râs:

– Cu siguranță. Petrecerea asta va fi foarte lungă și foarte enervantă!

Încă o dată, el îi aprecie simțul umorului.

Ea adăugă:

– Și acum, trebuie să ne grăbim. Trebuie să pregătesc copiii pentru somn.

***

Alec parcă foarte aproape de casa lui Rex. În jur se aflau deja o mulțime de alte mașini...

Și când te gândești că locul ăsta era de obicei atât liniștit!

Încercă să numere automobilele și-l apucă groaza!

„Doamne, oare câți sunt?“ Încercă să-și alunge din minte aceste gânduri „negative“ și se întoarse către Regina lui. Vederea ei era întotdeauna liniștitoare. Efectul fu într-adevăr cel scontat. Nimic rău nu i se putea întâmpla, atâta vreme cât o va avea în preajmă! Dar... dacă va pleca într-o bună zi?

Gata, ajunge!

Se smulse din gânduri și-i ajută Marissei să coboare. Mergeau împreună pe aleea care despărțea vila de stradă, când el își aduse aminte un amănunt important:

– Stau și mă întreb cum de ați reușit s-o convingeți pe Roberta să aibă grijă de micuții monștri.

Nu și-ar fi imaginat vreodată că mama lui ar putea să-și sacrifice o zi de sâmbătă ca să se ocupe de nepoata ei.

– Eu nu am făcut nimic. Mă gândeam să apelez la Jane, ca de obicei, când a sunat Roberta. Din vorbă în vorbă, am ajuns să discutăm despre petrecere, iar ea mi-a propus imediat să vină la noi ca să facă pe dădaca.

Alec se strâmbă.

– Sunt sigur că în subsolul Robertei se ascunde o navă spațială. Femeia care a venit la noi nu era mama!

Glumea, dar trebuia să recunoască foarte cinstit că Roberta se schimbase. Ce se întâmplase cu ea în ultima vreme? Devenise mai caldă, mai apropiată, mai tandră... Ca și cum și-ar fi dat seama dintr-o dată că în viața ei existau lucruri mai importante decât propria persoană.

– Să fim serioși, îi răspunse Marissa râzând, în sudul Californiei, oricât ai căuta, nu vei găsi nici un subsol!

– Cu atât mai mult! Asta nu face decât să-mi dovedească până unde pot merge marțienii ăștia!

Se opriră în fața vilei. Alec întinse mâna către sonerie și, în mișcare, atinse umărul gol al femeii. Acest scurt contact îi aminti din nou cât de mult o dorea. Și cât de mult îl costase încercarea de a păstra între ei o distanță respectabilă. Săptămâni întregi de chin! Se mira că nu ajunsese încă să înnebunească.

Dar nu avea dreptul să treacă această „graniță“. Asta ar fi însemnat să se recunoască vulnerabil, să fie laș și lipsit de onestitate!

Ușa le fu deschisă de un soi de Robin Hood, ușor modernizat. Rex își scoase masca, dezvăluindu-și identitatea, și contemplă în voie spectacolul foarte distractiv ce i se oferea. „Creierul“ firmei era îmbrăcat în... gitan!

– Alec! Stai să te admir, bătrâne!

– Bine, bine, am înțeles, mormăi bărbatul. Te poți opri…

Alec îi făcu loc Marissei să intre. Din capătul holului se auzea muzică, îmbinată cu zgomotul monoton al vocilor.

– Și această fermecătoare persoană este?...

Cu o privire admirativă, Rex se înclină să sărute mâna Marissei cu un gest elegant, probabil datorat influenței costumului de epocă. Din instinct, Alec se apropie de însoțitoarea lui și-i trecu brațul pe după umeri. Un gest posesiv de care bărbatul nu întârzie să-și dea seama, dar, în ciuda stânjenelii pe care o simțea, continua s-o strângă tare lângă el.

– Marissa Rogers. Marissa, iată-l pe Rex Wellington, unul dintre asociații firmei la care lucrez. Cu alte cuvinte, patronul și prietenul meu.

Ea înclină fruntea cu un elegant gest de domniță, răspunzându-i toată un zâmbet:

– Am auzit multe despre dumneavoastră.

– Nu pot spune același lucru în ce vă privește, replică el, aruncându-i prietenului său o privire acuzatoare. Cine este această minunată făptură, bătrâne? Și unde ai ținut-o ascunsă până acum?

– Sunt bona Andreei, răspunse femeia cu simplitate, evitând ca Alec, emoționat peste măsură, să se piardă în explicații inutile.

Soția lui Rex, care-și juca de minune rolul de gazdă întreținând musafirii deja sosiți, nu-i putea auzi. De aceea, Rex nu scăpă ocazia unei glume:

– Myra! strigă el, știind că era greu să fie auzit. Trebuie să ne grăbim să facem un copil!

Marissa găsi că gluma era reușită, și-i mulțumi cu un hohot vesel de râs.

– Pentru Dumnezeu, nu-l încurajați și dumneavoastră, mormăi Alec, ridicându-și ochii spre cer.

Myra era geloasă ca o leoaică, deși Rex nu-i dăduse niciodată vreun motiv.

– Și tu ai grijă ce spui! reluă el, adresându-se prietenului său. Doar nu vrei o scenă de gelozie în locul balului mascat!

– De ce nu? Va fi la fel de distractiv! glumi Rex.

– Doamne!

Alec se ruga în gând ca această cascadă de veselie fără motiv să înceteze odată!

– Nu ne inviți totuși înăuntru? întrebă el.

– Ba da, ba da. Haideți, am să vă prezint celorlalți invitați.

– Dar îi cunosc foarte bine, îndrăzni Alec.

– Nu vorbeam cu tine!

Rex îi oferi brațul Marissei și traversară împreună holul ce ducea în salon. Alec îi urmă, din ce în ce mai nefericit.

Oare era gelos? Nu, nu se putea! Dar parcă nici mult nu mai avea. Încântătoare noapte avea să urmeze! Și era abia la început!

Cu o cupă de șampanie în mână și un zâmbet care începea să-i obosească pe chip, Alec se prefăcea că ascultă vorbele înțelepte pe care i le spunea de circa un sfert de oră un gigantic iepure roz. Nu-l interesa câtuși de puțin experiența mamiferului, dar stând în preajma lui și ascultându-i nesfârșitele povești, obținea cel mai bun punct de observație asupra mișcărilor Marissei. Iar ceea ce vedea nu-i plăcea absolut deloc. Regina lui era înconjurată de o mulțime de admiratori.

Crezu că va exploda de nervi, de neputință și de emoție când îi auzi râsul cristalin, care-i era atât de drag, adresat... altcuiva. Cineva îi spusese o glumă. Ei și? Ce putea fi atât de haios încât să râzi în hohote? Era insuportabil!

Lăsând iepurele limbut să-și continue de unul singur teoriile, se desprinse din loc și ajunse cu o viteză de care nu se credea capabil în preajma grupului de admiratori. Marissa, care simțise în spatele ei o prezență nouă, se întoarse.

– Dansați?

– Cu plăcere, răspunse ea fără ezitare.

Un bărbat deghizat în Charlot îi întinse mâna.

– Dar…

– E cu mine! declară Alec, trăgând-o de braț în grabă.

Nu se opri decât pe ringul de dans, de frica apariției vreunui alt pretendent.

Când începu dansul, Marissa își ridică spre el privirea în care se putea citi acea luminiță ironică atât de caracteristică ei.

– Sunteți deghizat în prințul gitanilor… nu în omul cavernelor.

El deschise gura, încercând să protesteze, apoi se răzgândi. De fapt, Marissa avea dreptate.

– Îmi pare rău. Am acționat cam impulsiv.

– Cam, într-adevăr. Mai aveați puțin și mă târați de păr până pe ring. Dar nu era necesar! Și eu voiam să dansez cu dumneavoastră. Așteptam numai să mă invitați, șopti ea, punându-și capul pe umărul lui.

O adiere de parfum de flori urcă până la el, amețindu-l mai tare decât un pahar de gin băut pe nerăsuflate. Își umezi buzele uscate, încercând să găsească un subiect de conversație care să-i schimbe cursul gândurilor.

– Se pare că petrecerea vă amuză cu adevărat.

– Într-adevăr. Prietenii dumneavoastră sunt niște persoane foarte simpatice.

– Hmm...

Tânăra femeie își dădu capul pe spate și-l privi atentă.

– Alec… să nu-mi spuneți că sunteți gelos!

Domnul Beckett era cât p-aci să se sufoce de indignare.

– Eu? Gelos? Ce idee! Și de ce aș fi gelos, mă rog frumos?

– Păi, dacă v-ar auzi cineva, ar zice că-mi reproșați că am discutat cu prietenii dumneavoastră.

El strânse din buze.

– În măsura în care am venit împreună la această petrecere, mă gândeam că vom sta împreună.

Abia pronunță aceste cuvinte, că le și regretă. Ce naiba! Se comporta ca un băiat de cincisprezece ani!

Consternat el însuși de această ieșire, clătină din cap.

– Nu-i așa că lucrurile pe care le-am spus sunt de-a dreptul ridicole? se autoironiză el.

Marissa primi această scuză voalată cu un râs copilăresc.

– Ba da. Dar într-un fel au fost și foarte amuzante.

El oftă și o strânse mai tare în brațe.

– Când sunt în preajma dumneavoastră, mărturisi el cu sinceritate, mi-e destul de greu să gândesc coerent.

– Dacă vă ajută cu ceva, pot să vă spun că și reciproca este valabilă.

Lui Alec i se păru că pereții camerei încep să danseze. Se apropiau și se îndepărtau în ritmul muzicii... Ce naiba băuse? Mai nimic. Nici măcar nu terminase paharul de șampanie. Era „vina“ Marissei că se simțea atât de amețit.

Trebuia să se oprească. Să cedeze tentației era nebunie curată! Dar era atât de bine să simți din nou că trăiești!

– Și ce vom face? se auzi el șoptind fără voie.

Oare această întrebare era o modalitate de a mărturisi că ține la ea? Doamne, ce n-ar fi dat să fie adevărat...

– Vom face pași mici… înainte. Asta e tot ce putem face.

Nu. Nu asta era totul. Mai puteau și să-și ascundă sentimentele. Să nege că-și spuseseră lucrurile astea și să se comporte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Să presupunem că am mai încercat cândva același lucru și că nu mai vreau s-o apuc pe drumul ăsta.

Ea ghici că Alec nu vorbea de dragoste, ci de posibilele ei consecințe. De ceea ce îndurase după moartea femeii pe care o iubise.

– Nici un drum nu seamănă cu altul, Alec. Și nu toate duc în același loc.

Capitolul 11

– A fost o petrecere foarte reușită, spuse Marissa intrând în sufragerie.

Tocmai ieșea din camera Andreei unde fuseseră culcați amândoi micuții, în ideea de a-i ușura Robertei treaba.

Mama lui Alec plecase deja, declarând că este prea obosită ca să mai „stea la palavre".

Erau singuri.

Pendula din hol anunță ora două noaptea. Era timpul să meargă la culcare, se gândi Alec. Dar mintea îi spunea ceva și sufletul... altceva. Nu se putea hotărî s-o lase acolo pe Marissa și să plece. Era incapabil să-și ia ochii de la ea.

– Foarte reușită, da, replică el.

Nu era mare lucru, dar ea era fericită că petrecuse alături de el o seară întreagă. Câte un pas mic înainte...

Un tremur ușor o cuprinse când îl zări apropiindu-se de ea. În ochii lui citi însă o ciudată nefericire.

– Marissa..., începu el, mângâindu-i obrazul cu vârful degetelor, când sunt cu dumneavoastră simt niște lucruri care-mi plac... și care nu ar trebui să-mi placă.

– De ce? șopti ea.

– Pentru că nu vreau s-o apuc pe un drum periculos. Și nu vreau nici să te fac să suferi.

Ea îi adresă un zâmbet încrezător.

– Nu mă veți face să sufăr, sunt sigură.

Ce știa ea? Soțul ei o părăsise, dar dragostea lor era moartă dinainte. Ei nu i se răpise brusc ființa iubită.

– Ba da, insistă el cu o voce gravă. Pentru că nu vă pot oferi ceea ce meritați de la viață. Un cămin. O familie. O existență stabilă.

Ea nu-i ceruse niciodată nimic, dar începuse s-o cunoască destul de bine ca să-i ghicească dorințele și așteptările. Dorințe și așteptări care meritau o împlinire, dar pe care el nu era în stare să le transforme în realitate.

Tânăra femeie privi în jur. Alec avea deja un cămin. Avea deja o familie. Ea se va mulțumi cu un mic loc în viața lui.

– Nu înțeleg... Nu vreți să împărțiți astea cu mine?

El dădu din cap, cu un aer trist.

– Nu despre casă vorbesc, ci despre mine. Sunt un laș, Marissa, și nici măcar nu mi-e rușine s-o recunosc. Trebuie să te pun în gardă. Am jurat cândva că nu-mi voi mai permite să risc. Am riscat o dată și am pierdut. Nu mai vreau să trăiesc ce am trăit. Dacă nu ar fi trebuit să am grijă de Andreea, probabil că nu aș mai fi ieșit nicăieri. Casă și serviciu. Atât. Refuz pur și simplu să mă mai întorc acolo. În infern.

– Dar nimeni nu vrea să se întâmple asta. Nimeni nu vă trimite acolo, Alec, murmură ea.

Bineînțeles că nu. Dar nimeni nu putea să-l asigure că asta nu se va întâmpla. Nici Christine nu voise să-l facă să treacă printr-un astfel de calvar. Dar destinul hotărâse altfel.

– Asta se va întâmpla însă dacă...

Nu putu însă continua. Lăsă cuvintele să-și găsească singure sensul.

– Dacă voi muri? sfârși ea în locul lui. Permiteți-mi să vă spun că familia mea se bucură de o extraordinară longevitate. Am o mătușă care va împlini cât de curând o sută de ani și mai sunt și alte rude nonagenare, care se simt perfect!

Ea îl privi și înțelese că problema era în altă parte: teama de a nu suferi îl paraliza, îl împiedica să ducă o existență normală.

– Nu putem trăi gândindu-ne continuu la ce ne așteaptă la capătul drumului, continuă ea. Ceea ce contează în viață este felul în care parcurgem acest drum. Sfârșitul este unul și același pentru noi toți. În ce mă privește, prefer scurta bucurie a unei oaze înverzite, chiar dacă în drumul greu prin deșert nu întâlnești decât câteva. Înțelegeți ce spun?

Alec îi luă mâna și i-o strânse într-a lui.

– Da. Mintea mea înțelege ce vreți să spuneți. Dar inima mea refuză să audă.

Marissa îi căută privirea.

– Nu vă cer să vă implicați într-o relație...

– Marissa... sunteți o femeie absolut extraordinară. O femeie perfectă chiar. Nu vă veți mulțumi niciodată și nici nu trebuie să vă mulțumiți cu o aventură fără viitor.

Ea se dădu un pas înapoi. Voia să plece, să-și salveze fărâma de orgoliu care-i rămăsese. Se aruncase în brațele unui bărbat

care nu o dorea. Realiza acum cu regret că numai așa se puteau traduce cuvintele lui. I se părea că-i căzuse tot cerul în cap. Trebuia să plece. Și cât mai repede, înainte ca suspinele să-i trădeze suferința.

– Trebuie să mă scol devreme mâine dimineață, spuse ea cu o voce abia auzită. Noapte bună.

Îi întoarse spatele și, cu ochii în lacrimi, se îndreptă către ușă.

Iat-o plecând! Totul fusese spus. Ar fi trebuit să fie mulțumit de acest rezultat. Atunci de ce simțea născându-se în el o insuportabilă senzație de gol?

– Marissa?...

Dacă o strigase ca să adauge invariabilul „aș prefera să rămânem prieteni“, îl va pălmui. Pentru că ea dorea altceva. Voia să trăiască alături de acest bărbat, voia să-și împartă viața cu el. Era fericită alături de el. Chistopher era fericit aici. În numele cărui principiu trebuia să renunțe la această fericire?

Dintr-o dată, îi simți brațele înconjurându-i trupul. Alec era aici, o strângea în brațe, îi căuta buzele, o săruta cu pasiune. Tremurând de emoție, răspunse cu aceeași ardoare îmbrățișării lui.

I se deschisese o mică fereastră către viitor. Mică, foarte mică, dar suficientă ca să vadă viața în culori mai frumoase. Nu avea decât s-o deschidă larg, să-l convingă pe Alec că era minunat să iubești și să te simți iubit. Nu cerea decât puțin timp, va putea atunci să…

Deasupra lor răsună un plânset disperat. Marissa avu impresia că inima a încetat să-i mai bată. Era imposibil. Destinul nu se putea juca astfel cu viața ei! Dacă vor fi nevoiți

să înăbușe această pasiune înainte ca ea să se nască, Alec se va retrage din nou, era convinsă. Dar nici nu puteau săruta, ignorând plânsetul copilului.

– Copilul..., șopti ea cu efort.

– Al tău sau al meu?

Îi spunea pentru prima dată „tu“. Cuvintele îi veniseră pe buze foarte natural.

Cu ochii încă închiși, Alec încerca să-și pună ordine în gânduri. La etaj, în aceeași casă cu ei, o ființă mică și nevinovată le cerea ajutorul. Trebuia să se ocupe de el. Trebuia să se despartă.

– Al tău, răspunse ea dintr-un suflu. Mă... mă duc.

El încuviință din cap.

De cum o văzu ieșită, se lăsă să cadă pe canapea. Era distrus. Se simțea fără vlagă.

Doamne-Dumnezeule! Ce era să facă! Dacă Andreea nu s-ar fi manifestat în momentul acela, ar fi ajuns să facă dragoste cu acea femeie...

Ca să-și satisfacă o dorință... imorală!

Pentru că despre altceva nu putea fi vorba. O dorea și atât!

Dar cum putea face așa ceva? Era greșit. Și față de el, și față de ea. Știa că nu-i putea oferi nimic altceva. Inima lui era goală. Singura rămășiță de dragoste îi era destinată Andreei.

Marissa merita mai mult decât atât.

Când tânăra femeie se întoarse în sufragerie, douăzeci de minute mai târziu, Alec nu mai era acolo. Bănuia că așa va fi, dar, cu o speranță nebună în suflet, revenise totuși „la locul faptei“.

Oftă din tot sufletul. Poate că nu era foarte înțelept să se agațe nebunește de această timidă speranță, dar Alec era

primul bărbat care o interesa de la plecarea lui Antonio. Ținea la el mai mult decât ținuse la fostul ei soț. Pentru că avea toate calitățile pe care și le dorea de la un bărbat. Calități pe care nu le întâlnise la tatăl lui Christopher.

Dar ce putea face? Nu avea nici dreptul, nici mijloacele să-l oblige s-o apuce pe drumul ăsta. El nu-și dorea o relație… Trebuia să-i respecte decizia.

Cu obrajii în lacrimi, Marissa se întoarse în „anexa" ei încetișor.

***

Alec păstra distanța.

Nici nu-i era greu, pentru că, de când Maxwell le oferise banii de care aveau nevoie, era atât de mult de lucru la birou, încât își petrecea aici zile și nopți la rând. Dar, îndată ce se întorcea acasă, întreaga nebunie reîncepea. Parfumul Marisei, vocea sa, cântecele pe care le murmura copiilor înainte de culcare... Toate astea erau de nesuportat.

Și ca și cum nu ar fi fost de-ajuns ca să înnebunească, Rex nu înceta să-l tragă de limbă cu privire la „apariția aceea de vis".

După-amiaza era pe sfârșite. Era joi. Slavă Domnului! Poate că va putea să se odihnească măcar în acest week-end!

Cineva bătu la ușă. În birou intră Rex, fără să mai aștepte răspuns. Se așeză direct în fotoliu și-l privi pe Alec cu brațele încrucișate.

– Da? îl întrebă acesta nedumerit.

– Te deranjez?

– Nu...

– Foarte bine. Am să-ți zic ceva foarte important.

– Te ascult.

– Îmi pare rău să-ți spun, Alec, dar cineva trebuie să facă treaba asta neplăcută, așa că voi fi chiar eu acela.

– Așa...

– Ești un idiot! Un idiot genial, dar totuși un idiot.

– Și cărui fapt datorez plăcerea unui astfel de compliment?

– Știi foarte bine la ce mă refer, Beckett! Nu mai face și pe prostul!

– Chiar nu pricep…

– Bine, dacă mă obligi… Am să mă repet. Ai lângă tine o femeie extraordinară și nu faci nimic?

– Și ce-mi sugerezi să fac? replică el sec.

– Pentru că te cunosc, știu foarte bine că ești prea moral ca să trăiești o simplă aventură!

Alec strânse din dinți.

– Cred că am auzit destul, Rex!

– Poate că da, poate că nu.

– Crede-mă că...

– Ascultă aici! Cu cât trece timpul și te văd că stai deoparte, fără să încerci să faci nimic, cu atât mai mult îmi dau seama că…

– Că, ce?

– Că ești îndrăgostit!

Alec îl privi cu ochii măriți de uimire.

– Ești nebun de legat!

– Nu, mă simt bine, nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. În ce te privește însă... eu aș începe să-mi pun întrebări...

– Ai terminat?

– Ori ești nebun, ori vei deveni dacă lași să-ți scape o astfel de ocazie.

Cum Alec se pregătea să protesteze, îi făcu semn să tacă.

– Ți-e frică să te întorci acasă, bătrâne! Nu ți se pare ciudat că de cincisprezece zile ai stat aici mai mult decât mine și Joe la un loc?

– Stai o clipă! Cine mi-a cerut să muncesc dublu? Cine mi-a spus că e nevoie de mine aici mai mult ca niciodată?

– Eu. Dar nu ești obligat să stai douăzeci de ore din douăzeci și patru în fața calculatorului! Ni s-a mai întâmplat să trecem prin perioade destul de grele și înainte, și reușeai să te descurci onorabil, fără să-ți distrugi viața.

Alec clătină din cap, oftând.

– Nu știi ce spui.

– Ba da. Crede-mă.

– Știi mai bine ca mine?

– Poate. În orice caz, văd că cel mai bun prieten al meu e orb… Văd că încearcă să fugă de viață…

Făcu o pauză. Argumente avea, slavă Domnului! Și-l va obliga să le audă!

– Unii nu au norocul să întâlnească iubirea niciodată în viață, Alec! Alții iubesc numai o dată. Și, în sfârșit, alții, infinit mai puțini, au șansa nesperată să iubească de două ori. Ai în mână un bilet câștigător. Ce vei face cu el? Îl vei rupe sau te vei duce să încasezi ce ți se cuvine?

– Mă gândesc mai degrabă să termin ce am de lucru!

– Nici o șansă. Ești concediat! Du-te acasă.

– Poftim? Nu mă poți da afară. Am acțiuni la firmă.

– Foarte bine, atunci… Consideră-te de acum înainte în concediu medical.

– Dar nu sunt bolnav.

– Ba da. Ți-am mai spus, te comporți ca un bolnav mintal. Un caz tipic, de altfel. Asta e părerea mea.

Alec privi monitorul, oftând. Cum să continue lucrul în stilul ăsta? În orice caz, trebuia să recunoască faptul că era obosit, epuizat.

– Ai de gând să termini?

– Nu, răspunse prompt Rex.

– Bun, replică el, întinzând mâna către telefon. Atunci am să-l sun pe Joe și am să-l rog să te scoată naibii din biroul meu.

– Încearcă!

– Ce vrei să spui?

– Nimic. Doar că m-ar mira foarte tare dacă ai reuși să-l convingi. Joe e de acord cu mine. V-a văzut pe amândoi la petrecere și crede că te comporți ca ultimul idiot.

– Și?

– Și! Și... oprește-te. Nu înțelegi?

– Nu poți să mă convingi!

– Nu-i nimic. Du-te acasă. Nu mai vreau să te văd pe aici și în seara asta. De ce nu te duci la cursul ăla pe care-l începusei?

– Pentru că s-a terminat de mult, la ora asta.

– Ascultă, Alec... du-te acasă. La fata ta, la viața ta. Nu vreau să te aud spunând, peste câțiva ani: „Rex avea dreptate. Ar fi trebuit să-l ascult...“

– Stai liniștit. Slabe șanse să se întâmple așa ceva!

Stinse calculatorul și se ridică.

– Plec, dar asta pentru că m-am săturat să te tot ascult!

– Mi-e perfect indiferent, doar să te văd plecat o dată!

Capitolul 12

În casă era liniște. O liniște aproape enervantă! Privi în jur. Totul părea în ordine! Era greu să-ți imaginezi că doi copii își petrecuseră ziua aici.

Se îndreptă către bucătărie. Și aici totul era perfect. Masa era aranjată special pentru el, iar în cuptor îl aștepta desigur o farfurie cu mâncare îmbietoare. Nu avea decât să tasteze comenzile pentru cuptorul cu microunde ca să poată gusta una dintre specialitățile Marissei.

Deschise frigiderul și bău un pahar cu suc proaspăt de portocale. Apoi se îndreptă către cuptor. În seara asta, meniul era pui cu curry. Nu-i era foarte foame, dar încălzi mâncarea și începu să mănânce, preocupat de eterna lui obsesie: Marissa. La ora asta, probabil că femeia își continua teza. Sau citea. Sau dormea. În anexă, la numai câțiva metri de el.

Cât va continua în felul acesta? Cât timp se va mulțumi doar să se gândească la ea? Vorbele lui Rex îi reveniră în minte. Se gândi la metafora biletului de loterie.

Dar ce să facă? Dumnezeule, ce putea face?

Termină de mâncat și așeză farfuria în mașina de spălat vase. Aparatul era gol. Desigur, Marissa avusese grijă să aranjeze totul la loc.

Cum naiba reușea să se descurce atât de bine cu atât de multe lucruri pe cap? Trăia cu o viteză de o sută de kilometri pe oră și era totuși atât de eficace! Iar el abia dacă putea să-și ducă la bun sfârșit sarcinile de la birou.

Dar la el era și altceva... o senzație de oboseală, de neîncredere în viață. Simțea că-l apasă greutatea a mii de tone de beton. Era prizonierul propriilor obsesii, principiilor stricte, tiparelor mentale... Nu avea însă curajul nici să renunțe la ele... Ah! Viața era ciudată! Nu putea să meargă mai departe, așa cum nu putea nici să se întoarcă înapoi, la viața pe care o ducea înainte ca femeia asta să-i lumineze existența.

Impasul în care ajunseseră părea să n-o afecteze. Deci, nu ea era problema, ci el. Marissa trecuse cu siguranță peste „eveniment".

El nu!

Și doar el fusese cel care o refuzase. El îi spusese că nu va mai putea iubi vreodată, și ea se împăcase cu asta. El, nu!

Își trecu palma peste frunte. La ce bun să se mai gândească la toate astea? Avea nevoie de un somn lung, odihnitor. Privilegiu de care nu se mai putea bucura din faimoasa seară a carnavalului. Bolnav de oboseală, se culca numai ca să se trezească două ore mai târziu, mai epuizat decât înainte. Adormea iar. Se trezea din nou...

Cu capul plecat, se îndreptă cu greutate către scări. Urcase primele trepte, când auzi un zgomot slab venind dinspre

parter. Probabil că Marissa uitase să scoată din priză interfonul pentru bebe, care-i permitea să audă mișcarea micuților pe timpul zilei.

Se uită în bucătărie. Nimic. În sufragerie? Nici aici. Probabil că imaginația îi juca feste. Se pregătea să-și reia drumul, când privirea îi fu atrasă de micuța încăpere de la parter, situată sub scară. Aici instalase computerul pentru Marissa.

Ușa biroului era închisă, ca de obicei, dar o rază de lumină se distingea pe sub ușă. Alec ascultă cu atenție și percepu zgomotul tastelor.

Inima începu să-i bată mai tare. Se întoarse și traversă holul. Întinse mâna, gata să bată la ușă, apoi se răzgândi. La ce bun? Ce avea să-i spună? Îi plăcea atât de mult să-i vorbească altădată… Și acum, abia dacă-și găsea cuvintele…

Oftă, hotărât să se întoarcă.

Dar chiar în acel moment, ușa se deschise. Alec tresări, speriat. Se treziră față în față, privindu-se în tăcere.

Deci nu visase. De câte ori nu i se păruse că aude zgomotul pașilor lui pe culoar de când se hotărâse să se „exileze“! De data asta, iată, era aici!

„Și ce dacă?... își spune ea. Cu ce va schimba această întâmplare relația lor?“

Îl întâmpină cu un zâmbet oficial. Zâmbetul pe care-l folosise adesea în fața sergentului, când voia să-i ascundă faptul că observațiile lui o răneau.

– Mi s-a părut că aud ceva... Te-ai întors de mult?

Alec dădu din cap.

– Nu. Nu foarte.

Se simțea foarte ciudat.

– Puiul a fost delicios.

– Mulțumesc.

Marissa se așeză din nou în fața calculatorului, dar nu mai putu să continue. Nici o propoziție cu sens nu-i mai venea în minte.

Alec făcu câțiva pași prin cameră. Nu mai intrase aici din ziua în care îi dăruise calculatorul. Expresia cu care ea primise „surpriza" îi reveni în minte. Remarcă faptul că Marissa așezase de o parte și de alta a monitorului cele două interfoane conectate la camera copiilor. „Acoperă toate fronturile...", se gândi el amuzat.

Să vrei să înlături din viața ta o ființă atât de minunată era nebunie curată. Rex nu se înșelase. Era bolnav...

Tuși ușor, ca să-i atragă atenția.

– Cum merge lucrarea?

– E aproape gata, răspunse ea, cu ochii pe ecran.

Nu-l mai văzuse de aproximativ cincisprezece zile, iar acum, când se afla atât de aproape de el, teama o cuprinse din nou. Teama de a nu lăsa să i se vadă suferința, teama că nu va reuși să-și protejeze orgoliul.

– E timpul ca toate astea să se termine, continuă ea.

– Toate astea?

– Da, cursurile, lucrarea, alergătura fără sfârșit.

El strâmbă din nas și se întoarse către foile umplute cu scris mărunt aflate lângă ea.

– Presupunând că cei care îmi coordonează lucrarea vor fi mulțumiți de rezultat…

– M-ar surprinde să nu fie așa. Ești absolut minunată… E de-ajuns să atingi un lucru ca să-l transformi după chipul și asemănarea ta.

Marissa zâmbi distrat. Era doar un compliment binevoitor. De ce i-ar da crezare?

– Vom vedea, făcu ea cu o ridicare din umeri fatalistă.

Era distantă, aproape indiferentă. Dar la ce se putea aștepta, după ce se purtase atâta vreme ca un imbecil? Să-i sară în brațe la auzul unui compliment banal?

– Și ce se va întâmpla după ce îți vei lua diploma?

Se gândise mult la asta. Atât de mult încât decizia ei era de neschimbat. Dacă ar fi întrebat-o același lucru cu cincisprezece zile înainte, răspunsul ei ar fi fost foarte diferit.

– Îmi voi căuta de lucru. Am încercat deja în mai multe locuri, iar o clinică de pediatrie a răspuns deja cv-ului trimis.

Iată că venea și despărțirea. Era pe punctul de a o pierde. Pentru totdeauna.

– Va fi o slujbă cu normă întreagă?

O mai întrebase cândva același lucru. Atunci... de atunci, se schimbaseră atâtea...

Tânăra femeie îl privi liniștită. Era greu să ghicească la ce se gândea.

– Da.

– Și asta înseamnă că te vei muta?

Ea încuviință, incapabilă să-și dea seama dacă asta îl deranja sau dimpotrivă.

– Voi putea să plătesc o chirie întreagă. Dar dacă plecarea mea te neliniștește, să știi că nu te voi lăsa iarăși într-o situație critică.

Ăsta era desigur singurul lucru care-l preocupa.

– Avem destul timp ca să găsim o înlocuitoare.

Alec îngheță.

– Coșmarul selecționării va reîncepe…

– Cam așa ceva, răspunse ea încordată.

Nu mai știa ce să facă. Oricum, nu mai era nimic de zis.

– Bine... cred că trebuie să te întorci la lucru, șopti el îndreptându-se către ieșire. Pe mâine.

– Pe mâine.

Când ușa se închise în urma lui, Marissa se întoarse.

– Tâmpitule! murmură ea, cu ochii plini de lacrimi.

Încă o dată, Alec avu parte de o noapte agitată. De fiecare dată când reușea să adoarmă, visa că Marissa îl părăsise. Știa că era suficient să spună doar un cuvânt pentru a o opri, dar nu reușea să-l pronunțe. Atunci, ea pleca. Îl părăsea pentru totdeauna.

„Bun, asta e..., hotărî el a doua zi, la trezire. Ce va fi, va fi.“

***

După-amiază, Alec se afla într-o întâlnire importantă. Nu încetase nici o clipă să se gândească la Marissa. Pricepu în sfârșit că nu se putea să se conformeze, nu putea accepta atât de ușor o astfel de lovitură. Se temuse atât de tare că va suferi, că o va face și pe ea să sufere, încât refuzase să dea curs acestei relații. Dar abia acum începea să înțeleagă că adevărata suferință însemna s-o piardă. Nu va reuși să trăiască fără Marissa!

Înțelesese ce avea de făcut.

– Trebuie să plec, declară el brusc, adresându-se lui Rex și lui Joe.

Acesta din urmă îl privi mirat.

– Acum? E ceva atât de important?

Rex, în schimb, îi zâmbi înțelegător.

– Fugi! îl aprobă el, făcându-i cu ochiul.

Alec nu se lăsă prea mult rugat. Nu mai avea decât un sfert de oră ca să ajungă la centrul unde se țineau cursurile pentru părinți. Conduse cu mare viteză, dar chiar și așa drumul îi luă douăzeci de minute.

Când îl văzu intrând brusc în sala de curs, Marissa avu impresia că inima i se oprește. Copiii... Oare pățiseră ceva? Nu, la naiba! De emoție, uitase că amândoi se aflau aici, cu ea.

Alec străbătu în viteză distanța care-i despărțea.

– Îmi cer scuze, se adresă el femeii care vorbea cu Marissa. Trebuie să vorbesc cu domnișoara profesoară.

O luă de braț fără să mai aștepte răspuns și o conduse pe hol.

– Alec... ce s-a întâmplat? șopti ea.

– Nimic, doar că nu suport gândul că va trebui să trec iarăși prin calvarul a nu știu câtor zile de întâlniri cu posibilele bone pentru Andreea!

Ea deschise gura, dar nu reuși să spună nimic de indignare. Era nebun?

– Și m-ai întrerupt din curs ca să-mi spui așa ceva?

L-ar fi pălmuit cu plăcere. Era culmea egoismului!

– Foarte bine, te voi ajuta să faci o selecție, zise ea pe un ton enervat. Așa e bine?

– Nu. Nu e bine.

– Buuun, răspunse ea scoasă din sărite. Am să fac eu alegerea în locul tău!

Excedată, se pregătea să-i întoarcă spatele. Dar el i se așeză în față, barându-i drumul.

– Dacă vrei cu adevărat să mă ajuți, nu pleca de la noi.

Cum a putut să se îndrăgostească de un bărbat ca ăsta? Domnul Beckett dovedea încă o dată că nu se gândea decât la propriul confort. Cu pumnii strânși de nervi, îl fulgeră cu privirea.

– Vrei să rămân în continuare bona Andreei? Asta e?

Furia o făcea încă mai frumoasă. În aceste momente, era fermecătoare! Și când se gândea că era cât pe ce s-o lase să plece...

– Nu.

Marissa nu mai înțelegea nimic.

– Dar ce naiba vrei, omule? se amuză ea.

– Pe tine.

– Pe mine? repetă ea, trăgându-și răsuflarea.

Pentru o clipă, speranța îi învie. Dar se reculese repede. Nu voia decât să nu plece de acolo, să continue să trăiască sub același acoperiș, doar ca să-i fie lui mai ușor. Era obișnuit cu prezența ei și nu voia să renunțe la confortul pe care această prezență i-l oferea.

Își înclină capul într-o parte și râse trist.

– E un pic cam târziu pentru asta, Alec. În cazul în care nu ai remarcat, m-am schimbat puțin... Și nu mi-a fost ușor!

Alesese două eufemisme... Era la fel de delicată ca întotdeauna.

– Sunt aproape să-mi ating obiectivele pe care mi le-am stabilit acum câțiva ani, continuă ea. Am responsabilități foarte mari. Nu numai față de mine, în primul rând față de Christopher.

Cum nu se mai simțea capabil să stea în preajma ei fără s-o atingă, întinse mâna, încercând s-o mângâie. Ea se feri, iar el o urmă, încăpățânat. Îi puse mâinile pe umeri.

– Știu. Dar nu-ți cer să renunți la ceea ce ți-ai propus, Marissa. Speram doar că poți să le îmbini pe amândouă...

Unde voia să ajungă? Era foarte criptic … Iar acest joc începuse s-o agaseze. Era de-ajuns! Deja se păcălise, visând la o iubire imposibilă, acum era hotărâtă să dea dovadă de realism.

– Vrei să fiu și educatoare, și bona Andreei? Imposibil, Alec.

– Nu. Să fii educatoare și… soția mea.

Orice ar zice, nu-i va putea schimba părerea.

– Știu că nu mai vrei să angajezi o nouă dădacă, dar…

Se opri însă, uimită. Abia acum îi înțelese cuvintele.

– Poftim? Soția ta? Dar... cum ...?

Alec o sorbea din priviri.

– Nu știi cum se procedează? Se merge în fața primarului...

– Ajunge, Alec! Nu mă lua drept proastă. Ai fi în stare de orice ca să scapi de interviurile pentru bonă.

– Nu. În schimb, sunt gata de orice ca să nu te pierd, Marissa. Știu, m-am purtat ca un imbecil, și ai fi perfect îndreptățită să mă refuzi... dar sper că nu o vei face, pentru că atunci voi fi cel mai nefericit bărbat din lume.

Ea își șterse fruntea, încercând să-și pună ordine în gânduri.

– Și… nu-ți mai e frică de ce te așteaptă la capătul drumului? insistă ea pe un ton grav.

– O, ba da! Dar îmi e încă și mai teamă că va trebui să fac acest drum fără tine. Am mers destul prin deșert...

Se îndreptă spre ea și o luă în brațe.

– Te iubesc, Marissa. Vreți, tu și Christopher, să vă căsătoriți cu noi?

El însoți această întrebare cu un sărut tandru. Ea îi trecu brațul după gât, șoptindu-i la ureche:

– Nu pot să-ți răspund în locul lui Christopher. Trebuie s-o rugăm pe Andreea să-l întrebe. Dar eu spun „da“.

Doamna Smith deschise ușa.

– Marissa? Voiam să vă întreb dacă... Oh, scuze, zise ea închizând grăbită ușa.

Sfârșit